

ACI DÜŞLER BULVARI

CUMHUR ORANCI

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CUMHUR ORANCI: Cumhur Orancı 1960 yılında İstanbul'da doğdu. 1980 öncesinde yurt dışına çıktı. Bir süre Aydınlık gazetesi için Avrupa muhabirliği yaptı. Uzun yıllar denizci olarak çalıştı ve dünyayı dolaştı. 1991'de denizcilik anılarına dayanarak, düşsel gerçekçi bir tarzda kaleme aldığı ilk romanı *Butterfly'ın İntihar Seferi*'ni yayımladı. Bu kitabı 1995'te basılan *Domingo Garcia'dan Geriye Kalan Öykü* izledi. Türk edebiyatının ilk 'urban-fantezi' romanı olan *Saydam* adlı kitabı 1996 yılında yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor, boş zamanlarında amatör olarak bilgisayar oyunları programcılığıyla ilgileniyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Acı Düşler Bulvarı

(The Avenue of Bitter Dreams)

Cumhur Orancı

Ayrıntı: 658
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 61

Acı Düşler Bulvarı
(The Avenue of Bitter Dreams)
Cumhur Orancı

Son Okuma
Hüseyin Kıran

© Cumhur Orancı, 2012

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2012
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-686-6
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

Perdesiz geniş pencerelerden Boğaziçi'nin karşı yakasının ışıkları görünüyordu. Sanki her an bir martının gagasına takıp götüreceği kadar ufacık gözüken bir gemi silueti Karadeniz yönüne seyrediyordu. On kadar, sağa sola saçılmış mumla aydınlatılmış dairenin salonunda, yerde duran büyük bir televizyon cihazı, pahalı bir sehpa ve bir köşedeki çekyattan başka hiçbir eşya yoktu. Televizyonda ABD'nin Irak'a müdahale olasılığının tartışıldığı bir açık oturum yapılıyordu.

Kalın bir halıyla kaplı zeminde bir kadınla bir erkek sevişiyordu. Kadın dantelli, pembe bir gecelik giymişti; hafif meşrep sokak kadınlarını andıran kalın bir sesle şiddetli bir gece geçirmeyi

temenni ediyordu. Kadının sakalları belirginleşmiş yanaklarından aşağıya işporta işi uzun bir küpe sarkıyordu. Kadının kulağında küpe delikleri yoktu. Küçük bir kızın özentisiyle alınmış gibiydiler.

Kadının cilveleri artık denetimsiz bir erkek sesine dönüştü. Berduş ve çamaşırları kirli bir şoförün arsızca sürdüğü içi yorgun yolcularla dolu bir minibüs gibi bir varoşun bakımsız yollarında bir kamyonla çarpışmaya hazır gibi devinimlerle boşaldılar. Önce gecelikli adamın penisi can çekişti ardından üstteki adamın kalın bağırsak yağlarıyla kayganlaşmış et uzantısı ortaya çıktı. Televizyonda simültane tercüme yapan orta yaşlı bir kadın sesi bilmem nereye konuşlanan füzelerden bahsediyordu: Savaş artık kaçınılmazdı...

Üstteki adam çorabının içinden bir jilet çıkardı, alttaki adama belli etmeden sağ elinin baş ve işaret parmakları arasına aldı. Adam jileti parmaklarının ucunda zehirli bir akrebi tutar gibi tutuyordu. Bir yankesicinin el çabukluğuyla alttaki adamın kasığına jiletle bir yarım ay çizdi. Alttaki adam neye uğradığını anlayamadan üstteki adam sol elini yarım ayın ortasına bastırdı, sağ elini açılan delikten içeriye soktu, alttaki adamın bağırsağını çekti zamanı durdurmak istercesine bir hırsla. Üstteki adamın sönük penisindeki yağlar şimdi ellerine bulaşmıştı, elindeki bağırsağı kaygan bir boğa yılanını tutar gibi iki elinin arasında tutup bir gemicinin bir halatı bir babaya bağlaması gibi ustaca bir hareketle adamın işportadan alınma gerdanlıklı boynuna doladı. Alttaki adamın yüzünde kadınsı bir hayret ifadesi belirdi. Belki yalvaracak belki de küfredecekti ama yağlı bağırsağı boynunu sıktıkça ağır makyajlı yüzündeki ifade de donuklaşmaya başladı. Belki daha söyleyeceği çok şey vardı ama zaman onun için artık bir ucu olmayan sessiz bir tünelin içinde salınarak akıp gitmek gibiydi.

Bir

Kadın elinde yemek tepsisiyle yemekhanede oturacak bir yer aradı. Muhasebe servisinden bir kızı görünce aklına geldi: Geçen ay Budist Rahip haberine giderken foto muhabiriyle bir yerde yemek yemişlerdi ama müdür imzalamadı diye muhasebe yemeğin parasını ödememişti. Yemekten sonra kıza bunu hatırlatmayı düşündü. Orta yaşlı bir adamın masasına oturdu. Adam bir yandan çorbasını içiyor, bir yandan da fotoğraf makinesinin yanında duran polis telsizinden anonsları dinliyordu. Çemberlitaş'taki bir kuruyemişçide bir bıçaklama olayı meydana gelmişti. Merkez olay yerindeki polise olayın siyasi yönü olup olmadığını sormuş, olay yerindeki polis durumu adli vaka olarak bildirmişti. Şimdi kalkıp da sıradan bir bıçaklama olayına gitmek gereksiz, diye düşündü.

Kadın, adamın kendisiyle hiç ilgilenmediğini fark etti. Gözünde Oya'nın her zamanki telaşlı hali canlandı. İçini kıskançlık duygusu sardı. Kendini tutamadı: "1990 yılındaki Gümüşsuyu cinayeti haberini Oya yapıyormuş duyduğum kadarıyla" dedi.

Adam cevap vermedi. Yemeğini yemeye devam etti. Kadın yemekhanenin içindeki çatal bıçak seslerine, içeriye girenlerin gülüşmelerine, konuşmalarına kulak kabarttı. "Oya da cinayetin en yakın tanığıyla röportaj yapmak için New York'a gitmiş. Zaten bu sabah masası da boştu, cep telefonundan aradım, kapalıydı" dedi.

"On yıl önce işlenmiş bir cinayet" dedi adam. "Üstelik o cinayetle ilgili ilk haberi on yıl önce ben yaptım. İlk ben vardım olay yerine. Madem çok önemli bir haber, neden beni değil de Oya'yı gönderdiler New York'a?" Cinayetin işlendiği gece birlikte olduğum kız kimdi? diye sordu kendine. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti. O kızı o geceden sonra bir daha hiç görmemişti. Ne adını biliyordu, ne kim olduğunu.

Kadın adamı konuşturmayı başarmaktan dolayı rahatlamış bir ses tonuyla, "Ama sen İngilizce bilmiyorsun ki" dedi. "Ayrıca o zaman sen Hürriyet'te değildin." Aslında emlakçı cinayetleri haberini Oya'dan önce kendisi duymuştu ama aradan onca yıl geçti diye üzerine düşmemişti. Şimdi, haberi Oya'ya kaptırdığı için pişmanlık duyuyordu.

Adam polis telsizindeki sesi eski bir polis şefine benzetti. Sivas'tan gelen narkotikçinin sesi değil mi bu? dedi içinden. "Oya çok mu biliyor? Hiç bilmiyor. Zaten röportaj yapacağı adam da Türk. Orada yaşayan bir Türk ressam."

"Bu adamın senin eski sevgilin Ceyda'yla bir bağlantısı varmış, değil mi?" dedi kadın. Belli belirsiz gülümsedi. Neden bu adama eziyet ediyorum acaba? diye sordu içinden.

Adam derin bir nefes aldı. Kadının yüzündeki alaycı ifadeyi gördü. Canı sıkıldı. "Şimdi şöyle: Bu Türk asıllı ressam bir arkadaşıyla Amerika'dan Türkiye'ye geliyor, Gümüşsuyu'nda mobilyalı bir daire kiralıyorlar. Adamın adı Timur da herkes ona Tim diyor. Yan dairede de bir işadamı oturuyor ama adam gizli eşcin-

selmiş, karısı çocukları var, bu daireyi de erkek garsoniyeri olarak kullanıyor, sonra işte adamı garsoniyerinde öldürüyorlar. Neşe bu eşcinsel adamın baldızı. Ceyda da Neşe'nin arkadaşı. Hatta şimdi iş ortağı oldular." Karnı deşilmiş cesedin resmini çekerken burnuna gelen korkunç leş kokusu bir an burun deliklerinde canlanır gibi oldu.

"Neşe o zaman seninle aynı gazetede çalışıyormuş" dedi kadın. Geçenlerde birisi Neşe'yle ilgili bir şey anlatmıştı ama ne anlatmıştı anımsayamadı.

"İkimiz de Meydan'daydık o zaman ama Neşe Kültür Sanat servisindeydi. Tim'le eniştesinin cinayeti soruşturması sırasında tanıştı. Tim eniştenin yan komşusuydu ya." Adamın gözünde cinayetin işlendiği apartmanın ön cephesi canlandı. Geçenlerde oradan geçerken apartmanın ön cephesinin boyandığını görmüştü. O gece birlikte olduğu kızın apartmanını bulmak için gitmişti oraya aslında ama nedense son anda vazgeçmişti.

"Peki, Oya on yıl sonra bu cinayetin izini neden sürmeye çalışıyor?" İçinden bir ses Oya'nın eli boş döneceğini söyledi ona.

"Bilmiyorum" dedi adam. "Bence sırf canı New York'u gezmek istediği için cinayeti gündeme getirdi." Adam tabağını bir köşeye itti. 'Ama ille de bunun haberini yapacak birisi varsa o da benim ve New York'a gitmesi gereken biri varsa, o da benden başkası değil." New York'a son gidişinde kaldığı otelde seyrettiği porno filmi anımsadı bir an.

Kadın gülümsedi. "Ama o ressamın da uluslararası uyuşturucu madde kaçakçılarıyla bir ilgisi varmış" dedi kadın. Dedi ama bunu nereden bildiğini hatırlayamadı.

Adam ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. "Ressamın bir ilgisi yoktu bildiğim kadarıyla. Birlikte Amerika'dan geldiği arkadaşı Kolombiya mafyasının adamıymış, Neşe'nin eniştesini de bence emlakçı mafyası öldürdü..." Neden bu salak Rahşan'a bütün bunları anlatıyorum, diye kendine kızdı.

"Ama hepsinin kuyruğu birbirine değiyor" dedi kadın. Kedi kuyruklarını kesip anahtarlık yapıyorlarmış demişti Cihangir'de sokak kedilerini besleyen bir kadın.

İki

Acı Düşler Bulvarı üzerindeki Sam'ın Yeri'nin cam kapısı açıldı, içeriye fötr şapkalı bir adam girdi. Barın tezgâhında kızıl saçlı, kısa kollu, kırmızı bluzlu bir kadın oturmuş kahvesini yudumluyordu. Adam kadının yanındaki tabureyi çekip oturdu. Gözlerini ovuşturdu. Uykulu bir hali vardı. Akçaağaç pekmezli bir pankek hayal etti bir an. South Chicago'da oturduğu yıl bir pankekçi bulmuşlardı; koca bir mağazanın kafeteryasında, zenci bir aşçı kadın vardı, geberene kadar pankek yapıp önüne koyuyordu, geberene kadar da pekmez döküyordu pankeklerin üstüne; üstelik istersen yemekten geber tek bir fiyat ödüyordun.

Yanında oturan kadın adama hayretler içinde baktı. "Sen akşamın beşine kadar uyur musun hep böyle? New York'ta hayat

ne güzelmiş! Şimdi anladım senin neden İstanbul'da üç aydan daha fazla kalamayıp New York'a döndüğünü" dedi. Oteldeki sabunun yasemin kokusu çok hoşuna gitmişti. Alışveriş listesine sabun da eklemeye karar verdi.

Adam başındaki fötr şapkayı düzeltti. Kadının bu sözüne biraz alınmış gibiydi. "Dün gece sana onca şey anlattım. Sen profesyonel gazetecisin tabii. Senin işin insanları konuşturmak, ağızlarından laf almak. Ama işte her zaman konuşmak kolay olmuyor. Eve gidince bir duş alıp sabaha kadar müzik dinleyip içtim. Sana anlattıklarımı, bugün anlatacaklarımı gözden geçirdim. Şu röportajı bir an önce bitirelim istiyorum. Zira yattıktan sonra çok kötü bir rüya gördüm. İstanbul'daymışım. Ortaköy'ün oradaymışım, üstüm başım leş gibi bir haldeydim. İçimden, 'İstanbul'dayım ama bir an önce New York'a dönmem lazım çünkü Hürriyet gazetesi muhabiri Oya Ayel beni Sam'ın Yeri'nde bekliyor' diyorum." Bir an o rüyanın sıkıntısını bir kere daha hissetti: Yağmurdan sırılsıklamdı, leş gibiydi, hava nemliydi, kimse onu arabasına almıyordu.

Kadın gülümsedi. "Sam'ın Yeri'ni sevdim aslında. Geç kaldın diye sıkılmadım. Burası bana Edward Hopper'ın Nighthawks tablosunu anımsatıyor" dedi. İstanbul'a ilk geldiği 1970 yılını hatırladı. Radyoda her sabah Harbiye Sanat Galerisi'ndeki serginin haberi verilirdi. Başka da bir sanat galerisi yoktu ki zaten, bir de Maya Sanat galerisi vardı ama o da özeldi, salon demeye bin şahit lazım: ufacık bir oda, seslendirme sanatçısı bir kadın kendi başına açmıştı.

"Evet, zaten Edward Hopper'ın tablosundaki lokanta da buralarda bir yerde. Burası Greenwich Village ya; o da buradaki bir lokantadan esinlenerek yapmış o tabloyu; ama o mekân artık yok, yıllar önce yıkılmış" dedi adam. Gözünü yine ovuşturdu. "Dur bak, çok tuhaf bir rüya gördüm, unutmadan rüyamı anlatayım sana: Ortaköy'de yol kenarındaydım ya. Aaaa bir baktım önümde bir Mach 1 model kırmızı bir Ford Mustang durdu. İçinde yaşlı bir kadın var; hani nine kadar yaşlı. Ağır bir makyaj yapmış, her tarafı ucuz takılarla dolu. Camı açtı, 'Ben Fifth Avenue'ye

gidiyorum, gideceğin yer yolumun üstündeyse seni istediğin yerde bırakayım' dedi. Ben de şaşırdım. 'Bu Fifth Avenue New York'ta olan mıydı?' dedim. Kadın başını 'evet' anlamında salladı. 'Oğlum New York'ta oturuyor, ona ayva reçeli yaptım da, kargoda kırılıyor bari kendim götüreyim, dedim' dedi." Adam o an içinde nemli bir kirlilik hissetti.

Kadın gülümsedi. "İstanbul'dan New York'a arabayla mı gidiyordu?" Görgü kurallarına göre kapalı yerlerde erkeklerin şapkalarını çıkarmaları gerekmiyor muydu? diye düşündü.

"Rüya işte" dedi adam. Rüyanın bir yerinde Atlas Okyanusu'nun altından uzanan bir kanal görmüştü. Steampunk teknolojisiyle yapılmış bir kanaldı bu. Son zamanlarda çok fazla steampunk romanı okuduğunu düşündü. Beyaz kepli garsonun önüne koyduğu kahveye şeker doldurdu, kahvesini karıştırdı. "Bu arada arabanın ön koltuğunda bir kitap vardı" diye devam etti. "Kitabı elime alıp baktım, Sevim Burak'ın Yanık Saraylar adlı öykü kitabıydı bu. Kitabı İstanbul'dayken İstiklal Caddesi üstündeki bir kitap sergisinden satın almıştım." Kitabı New York'a döndükten sonra Hoboken'deki stüdyoda İnternet'ten satın aldığı retro büfenin gözüne koymuştu.

"Ben de bütün günü dün akşam konuştuklarımızı toparlamakla geçirdim. Ama daha çok sorum olacak sana. Mesela, Carlos Osman'la New York'ta en son olarak burada mı karşılaştın? diye soracağım" dedi kadın. Amerika'ya adım attığı günden beri şu yoğun soya kokusu onu canından bezdirmişti. Herhalde mutfakta soya yağında bir şeyler kızartılıyor diye düşündü.

"Bu barın en önemli özelliği sahibinin Türk olması. Sam, yani Sami abi 1968 olayları sırasında Berkeley'de sosyoloji öğrencisiymiş. Sonra bir daha Türkiye'ye hiç dönmemiş. Bugün Newark'ta işi var. Ama sen Türkiye'ye dönmeden seni Sam'la tanıştıracağım, göreceksin çok ilginç biri. Sam'ın kel kafası ona nedense hep 52. Cadde'de hotdog satan Yunanlıyı hatırlatıyordu. Oysa Yunanlı kel kafalı değildi. Neden acaba? diye kendine sordu. Şu yakınlarda da bir cami var. Manhattan Camisi diyorlar. Cuma günleri orada cuma namazını kılan Türkler arasında Sam'ı

tanıyanlar namazdan sonra buraya gelir bir kahve içip giderler..." Bir keresinde o camide namaz kılan bir İspanyol kızla tanışmıştı. Biz Endülüs Müslümanıyız demişti kız, sonra da Türkiye'den gelen mektupların pullarından istemişti. Salak karı isteyecek başka bir şey mi bulamamıştı?

"Burası pek Müslümanların kahve içeceği bir mekâna benzemiyor" dedi kadın. Gözü yan tarafında fokur fokur kaynayan kahve kazanına takıldı.

"Doğru; zaten ben de burayı ilk gördüğümde Sam'ın Türk olduğunu bilmiyordum. O yıllarda New York'ta turuncu rengi saçlı punklar modası vardı. O punkların takıldığı bir mekândı burası. Sonraları solcu entelektüeller gelmeye başladı. Hatta Maocu bir komünist partinin lideri olan Bob Avakian'ın da zaman zaman gelip Berkeley'den arkadaşı olan Sam'la muhabbet ettiği söylenir ama ben hiç görmedim. Bir de burayı bir gece iki zenci haydut basmış, silahlarını çekip içeridekileri soymaya kalkmışlar ama duvarda Malcolm X'in resmini görünce, 'Sorry guys' yani 'Kusura bakmayın beyler' diyerek çekip gitmişler. Ama Sam renkli bir adam. Bir de buraya genellikle Cuma günleri bir Osmanlı şehzadesi gelir. Elli yaşlarında kibar bir beydir. Biz ona Prens Murad deriz. Benim tanıdığım tek Anglosakson Müslüman. O da burada Sam'la siyaset konuşmaya bayılır."

"Ne tür siyasetten konuşur?" dedi kadın. Tezgâh üzerinde duran ses kayıt cihazını eski bir alışkanlıkla eline alıp çalışıp çalışmadığına baktı. Cihazın üstüne bir işaret koymaya karar verdi. Gazeteciliğe ilk başladığı günlerde yazım kılavuzunu hep başkalarına kaptırırdı. En sonunda kitabın kenarına tükenmez kalemle 'Oya' diye yazmıştı da kimse onun yazım kılavuzunu alıp çantasına atmamıştı. Yakında bu teybin başına da aynı şey gelecek diye düşündü.

"Prens Murad Osmanlı'nın sırf Ortadoğu petrolleri nedeniyle uluslararası sermaye tarafından ortadan kaldırıldığını söyler. Prens'e göre, Türkiye Cumhuriyeti Anglosaksonların suni bir icadıdır." Prensi bir kere Ondördüncü Cadde subway istasyonunda trenden inerken görmüş, adam trenden inmiş, istasyondaki

küçük bir zenci oğlanın başını sevmiş, çocuğun babasıyla neşeli bir şeyler konuşmuştu.

Kadının yüzünde ekşimsi bir gülümseme belirdi. "İstanbul'a dönmeden şu Osmanlı şeyiyle de konuşmak isterim" dedi, elindeki kalemle defterine bir not aldı. Bu da İnternet tarihçisi galiba, diye içinden geçirdi. 'İnternet'ten önceki tarih, İnternet'ten sonraki tarih! Artık tarihçi sırf güçlünün tarihini yazamayacak, yazsa bile İnternet'e erişen güçsüz o tarihe meydan okuyacak! "Peki Carlos Osman'la New York'ta burada buluştuğunu söyledin. Onu ne zamandan beri tanıyordun?" Bir anda Scarface filmini anımsadı. Al Pacino canlandı gözlerinde. Zeki'nin eski sevgilisi Al Pacino'ya hayrandı.

"Amerika'ya ilk geldiğim 1978 yılında tanıştım onunla. O da tamamen bir tesadüf sonucu. Ben o zaman burada çok fazla Türk tanımıyordum. O zamanlar Sovyetler Birliği'nden gelenlere de Türk deniyordu. Türk denilen biri Özbek ya da Çeçen çıkabiliyordu. 'Alan Parker'ın meşhur Geceyarısı Ekspresi filmi o yıl vizyona girmişti. Ben tabii o zaman ne Alan Parker'ın kim olduğunu biliyordum ne de filmin konusundan haberim vardı. Sadece filmin afişlerinden konunun Türkiye'de geçtiğine dair bir fikir edinmiştim. Bir gün 42. Cadde'de dolaşırken bir sinemada bu filmin oynadığını görüp bilet alıp içeriye girdim. Ben girdiğimde film devam ediyordu. Daha neyin ne olduğunu anlayamadan seyirciler arasında oturan birisi bağırıp çağırmaya başladı. Işıklar yandı. İşte bu Carlos Osman'ı ilk kez orada gördüm. Filmin Türk aleyhtarlığı üzerine kurulu olduğunu anlayınca sinirlenip Türkçe, İngilizce ana avrat küfretmişti. Sinema görevlileri onu apar topar sinemadan çıkardılar. Ben de bu bağıran Türk'ün kim olduğunu merak ettim. O zamanlar New York'ta fazla Türk tanımıyorum tabii. Ben de arkasından çıktım; onunla tanışmamız böyle oldu." New York'un karmaşık raylı sisteminde yolunu kaybedip Nevada çölünde kendisini bulan yabancıların hikâyelerinden birini anlatayım buna, diye geçirdi içinden.

Kadının da aklına Sivas'ta geçirdiği çocukluk yılları geldi. Annesiyle çarşıya çıkmışlardı, o kaybolmuştu, ağlamıştı, İtfaiye'nin

orasıydı kaybolduğu yer, korkunç kılıklı itfaiyecilerin orada annesinin gelmesini beklemişti. "Ama dün akşam, 'Hiçbir zaman çok fazla ortak noktamız olmamıştı' dedin onunla ilgili olarak" dedi kadın.

"Evet" dedi adam. "Zaten 1978'de birkaç defa telefonda konuştuk. Oceanside'da eniştesinin işlettiği benzincide çalışıyordu. Bir kere yanına gittim; ama konuşacak fazla bir şey bulamadım. Ben o zaman sanat tarihi okuyordum. O bana çok boş birisi geldi. Zaten altı yedi yıl hiç görüşmedik. Sonra bir Türk Yürüyüşü günü rastlaştık. Sonra da Sam'ın Yeri'nde karşılaşmaya başladık." 1978 yılında Birleşmiş Milletler Merkezi'nin tam karşısındaki Türk lokantası Divan'a girip sadece işkembe çorbası içip çıktığı günü hatırladı bir an.

"9 Kasım 1990 günü birlikte uçağa bindiğinizde sen onun Kolombiya mafyasının adamı olduğunu bilmiyordun, değil mi?" dedi kadın. Eskiden Amerika'da kot pantolonların fiyatları neydi acaba? diye düşündü hemen bunu bir yere not aldı. Türkiye'deki 70'li yıllardaki kot pantolonu çılgınlığıyla ilgili bir haber yapacaktı.

"Şöyle söyleyeyim. Biletlerimizi First Class almıştı. JFK'e ilk gelen ben oldum. Zaten yanıma küçük bir valiz getirmemi söylemişti. Ben de sırt çantamla JFK'ye gelip First Class yolcuları için özel ayrılmış bölümde oturup onu bekledim. O bir ara geldi, çantasını falan bıraktı, bir yere telefon edeceğini söyleyip çıktı. Sonra geldiğinde bana bir Türk mahkûmla birlikte uçacağımızı söyledi. 'Polislerin arasında terminale getirdiler, arkadaş bıçaklama olayından beş yıl hapis yatmış, Amerikan vatandaşı olmadığı için şimdi sınır dışı ediliyor, bizimle aynı uçakta gelecek İstanbul'a' dedi. Tabii bu beni çok ilgilendirmedi. Hatta o sırada kalın bir bilim kurgu kitabı okuyordum, kitaptan kafamı kaldırıp da gidip adam bıçaklamadan hapis yatıp Amerika'dan sınır dışı edilen hemşehrime bakma gereğini duymadım bile. Ama bu olay onu çok heyecanlandırmıştı." New York'a ilk geldiğinde haftanın üç günü akşam saatlerinde yapılan Türkçe radyo yayınları dinlerlerdi. Bir kadın spiker Hürriyet gazetesinden haberleri

okur, sonra Turkish-American Derneği'nin otomobil ehliyeti reklamlarını, marketlerde Turkish pizza diye satılan dondurulmuş lahmacun reklamlarını verirdi.

"Mahkûmun adı Ömer, demiştin. Onu İstanbul'daki uyuşturucu operasyonunda kullanacağını düşündü tabii, ondan sevindi." Nedense, Ömer deyince, gözünün önünde Kadıköy'de oturduğu altı bar olan evi ve barın sahibi köylü suratlı adamı belirdi.

"Evet. Tabii New York'tayken bunların hiçbirini tahmin edebilecek bir durumda değildim. Uçağa bindiğimizde ben yine kitabımı açıp okumaya devam ettim. O ise yerinde duramadı. Sürekli olarak uçağın arka tarafına sigara içme bahanesiyle gidip geldi. Oradaki boş koltuklara oturup sigara içiyordu. Her gelişinde de bana uçaktaki Türklerle ilgili haberler getiriyordu..." Bu adam da Thomas Pynchon'un The Crying of Lot 49 adlı romanındaki gizli posta teşkilatı memuru gibi çalışıyordu, diye düşündü.

"O zaman Nalan'la Serap'ı uçakta tanıdı ilk" dedi kadın. Lityum içip duran teyzesinin kızı Serap'ın da böyle bir serüvene çıkıp çıkamayacağını düşündü bir an.

"Hayır. Onlarla İstanbul'a inince tanıştı. Bana sadece, 'Saydım, bir düzine Türk'ü sınır dışı ediyorlar' dedi. Amerika'nın çeşitli eyaletlerinde yasadışı göçmen olarak yaşarken yakalanan on iki Türk vatandaşı da yanlarında özel güvenlik görevlileriyle sınır dışı ediyorlardı. Bunların dördü bayandı, Nalan'la Serap da bunlar arasındaydı; ama anladığım kadarıyla uçakta Carlos Osman'a hiç yüz vermedi bunlar..." O an gözlerinde kadınların kirli saçlı, makyajsız, üstleri başları dağınık bakımsız halleri canlandı. Dostoyesvki'nin Budala adlı romanında da küçümsenen bir kadın vardı; adını anımsamaya çalıştı; adı Nastasya'ydı ama soyadı neydi?

"Tabii siz Yeşilköy'e inince lüks araba kiraladığınızda ilgilerini çektiniz" dedi kadın gülümseyerek. Camın dışında, kaldırımda, abiye giyinmiş genç bir sarışın kadın bir taksi durdurdu, sarhoş gibi bir hali vardı, sallanarak taksiye bindi.

"Evet; ben de İstanbul'a inene kadar onların varlığının farkında değildim. Ben bir tek Frankfurt'ta İstanbul uçağına alınmayı

beklediğimiz kapıda Suzan hanımla sohbet ettim..." Bir keresinde bir barda bir Türk kadınla tanışmıştı, yanında zenci bir arkadaşı vardı, arkadaşı barın ortasında marihuana içmeye başlamıştı, kadın da korkup kaçmıştı.

"Şu Amerikalı çavuşla evli olan kadın mıydı?" dedi kadın. O yıllarda bir Amerikan savaş gemisi Haydarpaşa Limanı önüne demir atmış, yetkililer de Amerikan askeriyle aşna fişne yapsınlar diye bir kız lisesinde okuyan kızları gemiye ziyaretçi olarak getirmişler, askerler de kızların bazılarını kamaralara kapatmışlardı diye bir şey biliyordu. Bu kadın da acaba onlardan mıydı? diye düşündü.

"Evet. Bana altmışlı yıllarda evlenip Alabama'ya yerleştiğini söyledi. Hatta altmışlı yılların Alabama'sındaki ırkçılıklardan falan bahsetti. Bir de Los Angeles'ten gelen bir Türk adam vardı. Karısı Amerikalıydı. İstanbul'daki babaanne torunlarıyla gelinini hiç görmemiş, onları tanıştırmaya götürüyordu. Bir de onlarla sohbet ettim...." Kadın adama 'Karına Türkçe öğret' diye nasihat vermiş, adam da Türkiye'ye gidince Türkçe öğrenme kitabı alacağını söylemişti.

"Sen her yolculukta herkesin arkadaşlık edebileceği normal insanlarla tanışıyorsun, Kolombiya mafyasının adamı olan Carlos Osman da aynı yolculukta nereden buluyorsa hep kaçakları, sabıkalıları bulup onlarla arkadaşlık ediyor. İlginç doğrusu" dedi kadın hafifçe gülümseyerek. Gazeteciliğe ilk başladığı yıl haber müdürü yazdığı bir haberi yırtıp atmıştı. Müdürün kâğıdı cırt diye yırtış sesi geldi kulağına.

Adam da gülümsedi. "Tabii bu arada en önemli olayı atlamayalım. Frankfurt havaalanında..." Bir an için kendisini Türkiye'ye çok yakın hissetmişti.

"Ceket olayıydı, değil mi?" dedi kadın. Dikkat et Oya, bu herif çok yalan söylüyor, diye geçirdi içinden.

"Evet. Carlos da New York'ta bir yerlere telefonlar edip durmaya başlamıştı. Hatta bir ara, 'Eğer saatler uyarsa Frankfurt havaalanında bir arkadaşla karşılaşacağım. O da tesadüfen o saatlerde Frankfurt havaalanında transit terminalinde olacak-

mış' dedi. Ben de çok önemsemedim. Adam işadamı, bir sürü tanıdığı var, benim gibi iki resim çizip kazandığı parayı barlarda harcayan biri değil sonuçta, diye düşündüm. Frankfurt havaalanında bir yerde yemek yiyelim, diye tutturdu. Benim karnım aç değildi ama yine de yiyelim dedim. Bir yerde oturduk. Bu tedirgindi. Sen yemeğini ye, ben şimdi şu çocuğa bakayım, geliyorum, dedi. Hakikaten de on dakika sonra yanında genç bir Kolombiyalıyla geldi. O da bizimle oturdu. Sempatik, genç bir çocuktu. O da İtalya'ya gidiyormuş..." Carlos Osman'la ceketi getiren kurye havaalanı kafeteryasında yemek yerken aralarında bir basketbol maçını konuşmuşlardı. Tim, şimdi bu konuşmayı hatırlayınca bu iki çete mensubunun aslında aralarında bir uyuşturucu nakliyatı işini belli kodlarla konuştuklarını fark etti. Bob Marley de zaten 'zaman gösterir' dememiş miydi? Time Will Tell.

"Ceketi..." dedi kadın. Gözü tezgâhın arkasındaki zenci aşçıya takıldı. Adam mutfaktan bir kova buz getirip bir dolabın içine dökmüş, içinden de bir tane buzu alıp ağzında eritmişti.

"Evet, ceketi de çok pahalı, kahverengi bir deri ceketti. Tabii o ceketin içinde bir milyon doların saklı olduğunu o sırada bana söyleseler bile inanmazdım. Meğer zaten bütün plan bir milyon dolarlık ceketi Carlos Osman'a Frankfurt havaalanında vermek üzerine kuruluymuş. Carlos Kolombiyalı gence, 'Vay, amma da güzel ceketin var' falan gibisinden bir şeyler söyledi, o da, 'Sen benim dostumsun, al senin olsun' dedi. Zaten ceketi çıkarmıştı, benim yanımdaki koltukta duruyordu. Carlos Osman alıp üstüne giydi. Ben de şaka olsun diye, 'Sana çok yakıştı' falan dedim. Tabii bunları derken ceketin içine bir milyon doların ustaca dizilmiş olabileceği ihtimalini rüyamda görsem inanmazdım." Carlos Osman iddia ettiği gibi kurye ceketini Nalan'la Serap mı çalıp gitmişti?

"Bu para mafyanın Türkiye'deki faaliyetleri için kullanacağı para tabii" dedi kadın. Ceketin akıbetini mutlaka öğrenmesi gerektiğini düşündü; bunu defterine stenoyla not aldı.

"Evet, bu sırf rüşvet olarak dağıtılacak ve diğer masraflar için kullanılacak paraymış meğer." Zonguldak'a gittiklerinde Carlos Osman hesabı neden kendisine ödettirmişti peki?

Kadın önündeki kâğıtları karıştırdı, aklına uçaktayken yan tarafında oturan genç bir İtalyan anneyle bebeği geldi. Bebeği sevmek için kucağına almış, tam o sırada bebek üstüne kusmuştu. "Peki, havaalanına indikten sonra ne oldu?" dedi.

"Amerikan pasaportlarımızla girdik. Zaten Türk pasaportum yoktu. Gümrükten de elimizi kolumuzu sallayarak geçtik. Tabii bir milyon dolarlık ceket de hiç şüphe çekmeden Türkiye'ye girmiş oldu. Sonra araba kiralamaya gittik. Carlos Osman en pahalı arabayı seçti. Amerika'da bile binmediğim 4x4 Chevrolet kiraladık. İşlemler için falan bekledik. Sonra birisi gitti, arabayı bizim için getirdi. Ben on üç yıl sonra ilk kez geliyordum İstanbul'a. O yüzden arabayı benim kullanmam söz konusu değildi. Tam arabaya bindik, hareket edecektik ki biraz ilerimde Frankfurt havaalanında sohbet ettiğim Suzan Hanım'ı gördüm. Bir taksiciyle kavga ediyordu. Meğer Suzan Hanım bir taksiye binmiş, arka koltuğa oturmuş, tam taksi kalkacağı sırada ön koltuğa bir adam oturmuş. Suzan Hanım adamı tanımıyor. Adam meğer yabancı birini gördü mü rehberlik yapmak üzere zorla taksilere biniyormuş. Suzan Hanım'ın Türk olduğunu düşünememiş. Carlos'a, 'Suzan Hanım'ı gideceği yere götürelim mi?' dedim. O da hemen, 'Tabii sen in sor, götürelim' dedi. O sırada biz de Suzan Hanım'ın yanına varmıştık. Suzan Hanım beni görünce sevindi. 'Sizi biz götürelim' deyince hiç itiraz etmeden bindi. Şişli'ye gidiyormuş. 'Ben yolları bilmiyorum' dedim. Carlos Osman, 'Ben biliyorum, buyurun' dedi. Neyse tam beş on metre gitmiştik ki Suzan Hanım 'Çocuklar şu kızları da alalım mı?' dedi." Suzan Hanım sonuçta Nalan'la Serap'ın beceremediğini yıllar önce becerebilmişti. Hem de Müslüman bir kızın bir Hristiyan'la evlenmesinin korkunç bir felaket olarak görüldüğü bir toplum yapısı içinde becermişti bunu. Peki bu kızlar ABD'ye yerleşmeyi becerebilseler yirmi küsur yıl sonra birer Suzan Hanım olarak mı geleceklerdi?

"Amerika'daki kaçak göçmen kızlar mı?" Gözü camın dışından geçen bir Çinli adama takıldı. Çok yaşlıydı. Kucağında bir mandalina kasası tutuyordu. Zar zor yürüyordu.

"Evet" dedi adam. "Meğer Suzan Hanım da yolculuk sırasında aynı Carlos Osman gibi Amerika'dan sınır dışı edilenlerle sohbet etmiş. Kızlarla tanışmış. İstanbul'a indiğimizde polis sınır dışı edilenler arasında bazılarının ifadesini almış ama bu iki kızın pasaportlarında bir sorun yokmuş, bunları erken bırakmış. Tabii ellerinde bagaj falan yok. Amerika'da yakalandıkları an üstlerinde ne varsa onunla bindirilmişler uçağa. Tam yanlarına yaklaştığımızda Suzan Hanım kızlara el etti. Kızlar zaten Carlos'u da tanıyorlardı. Çok sevindiler. Hemen arabaya bindiler. İlk yaptıkları iş araç telefonunun yerini arayıp bulmak oldu. Benim aklıma bile gelmemişti araçta telefon olabileceği..." Aslında Carlos Osman'ın araç telefonlu arabayı özellikle istediğini neden söylememişti acaba?

"Onlar kaşar kız, bilirler" dedi kadın gülümseyerek. Erkeğin kaşarına ne denir peki? diye düşündü.

"Evet. Sanki 4x4'lerde doğup büyümüş gibiydiler. Her taraflarından arsızlık akıyordu. Hiç durmaksızın bir sürü yere telefon ettiler. Yanlarında telefon defteri de yok, bir onu arıyorlar bir bunu, her aradıklarına Amerika'da yakalandıklarını falan anlatıyorlar. Onların şamatalarını dinlemekten nerede olduğumu bile unuttum. Bu kadar patırtı arasında en sonunda Şişli'ye varmışız. Suzan Hanım'ın ablasının Osmanbey'de oturduğu apartmanın önünde durduk. Kadına yardımcı olmak için valizlerini falan alıp yukarıya taşıdık. Bize çok teşekkür etti. Telefon numarasını verdi. Oradan ayrıldık. Kızları Etiler'de bir villaya bıraktık. Bize hemen villanın hikâyesini anlattılar: Bu kızların bir kız arkadaşı villanın sahibinin sevgilisiymiş. Kız ne kadar kız arkadaşı varsa villaya toplamış. Hepsini yedirip içirtip sevgilisine baktırtıyormuş. Hatta kızların kürtaj paralarını bile ödettiriyormuş. Ben merak edip, 'Peki bu adamın karısı çocukları var mı?' diye sordum. Meğer adam bu arada karısına, çocuklarına bir de karısının sülalesine bakıyormuş..." Koskoca villa neden bozuk bir yolu olan sokaktaydı acaba? diye içinden geçirdi adam. Köy yolu gibi bir yolu vardı sokağın. Acaba şimdi asfalt döşenmiş midir? dedi içinden.

Kadın güldü. "Nereden buluyorlar böyle adamları?" dedi. Bir an aklına Antalya'daki kiralık katil haberine gittiğinde otelde tanıştığı o salak herif geldi. Ama adamın görüntüsünü gözünden hemen sildi.

"O akşam kızları Etiler'de o villanın önünde bıraktık. Sonra nerede olduğunu bilmediğim bir semtte bir kumarhaneye gittik. Carlos Osman yolları unutmuş, oraya varana kadar İstanbul'un akşam trafiği içinde epey bir dolandık. Bir işyeri gibi bir yere girdik. Kapıdaki korumalar Carlos Osman'ı tanıyorlarmış. Hemen sarılıp öpüştüler. Korumalar 'Tilki abi' diye birinden bahsediyorlardı. İçeri girdik. Meğer kumarhanenin ortaklarından biriymiş. Kumarhanenin mutfağında yemek pişiriyordu..." Kendini bir an New York'ta Türk lokantalarında bulaşıkçılık yaptığı günlerdeki gibi hissetmişti: Aynı sesler, aynı kokular, aynı tatlar.

"Tilki mi?" dedi kadın gülerek. Caddeden iriyarı bir zenci kadın geçti. Üstü başı evsizleri andırıyordu ve birilerine bağırıp çağırıyordu.

"Evet" dedi adam. "Ben mutfak masasına oturdum. Tilki otuz yaşlarında iriyarı, sempatik bir adamdı. Hazır yemek paketlerini açıp köfteler kızartıp duruyordu. Bana, 'Aç mısın?' diye sordu. Eh, biraz acıkmıştım. Kemik suyuna mercimek çorbası yapmışlar. İkram etti. Çorbayı içerken artık gerçekten de Türkiye'de olduğumu anladım. Carlos'a kumarhaneye kimlerin gelip kimlerin gittiğini anlattı. Çiklet fabrikası olan bir adamla sabun fabrikası olan iki fabrikatörün iki gün iki gece süren karşılıklı kumarını tüm ayrıntılarıyla anlattı. Sonunda Sabun fabrikası olan adam rakibinin çiklet fabrikasını kumar masasında yutmuş..." Amerika'ya ilk geldiği dönemde binlerce çeşit çiklet satıldığını görünce deliye döndüğünü hatırladı. Hatta metro girişlerinde sırf çiklet satarak harçlığını çıkaran Hintli öğrencileri görürdü.

Kadın güldü. "Hangi çiklet fabrikasıymış bu? Bunun haberini yapmam lazım" dedi. İçinden bir ses Türkiye'ye bir daha hiç dönmeyeceğini söyledi. Ama bu sesi kafasının içinden hemen kovdu.

"O akşam benim on üç yıl sonra Türkiye'deki ilk akşamımdı. Türkiye'ye herhangi bir Amerikalı kadar yabancı sayılırdım. Tek

fark benim dili bilmemdi. Sonra başka birinin kumarhanesinde işlenen kumar cinayetinden bahsetti. Carlos Osman bütün ayrıntıları soruyordu, ben de sanki bir gangster filminin setindeymişim, rol yapan artistleri seyrediyormuşum gibi konuşmalarını izliyordum. Orada bir iki saat kadar kaldık. Tam kalkmak üzereyken genç bir çocuk geldi. Tilki'den para istedi. Tilki küfrederek cebinden bir miktar para çıkarıp genç çocuğa verdi. Sonra, bir polis ekibinin sokağın başına geldiğini, yemek parası istediğini söyledi. 'Artık sabaha kadar dağıtır dururuz' diye yakındı..." Tilki'yle Carlos Osman bunları konuşurken bir krupiye kızın da elinde fiş kovalarıyla bir oraya bir buraya gidip durduğunu hatırladı.

Kadın notlarına baktı. Gözleriyle tezgâhın arkasındaki garsonu aradı. Bir anda aklına gelmiş gibi adama döndü. "Peki İstanbul'a vardınız. Havaalanından araba kiraladınız, Suzan Hanım'la kızları evlerine bıraktınız, sonra kumarhaneye gittiniz. Geceyi nerede geçirdiniz?" Oteli New Jersey'deydi. New York'un başka bir eyaletle komşu olduğunu buraya gelene kadar bilmiyor olmasına şaşırdı.

"Evet. Dün gece orayı anlatmayı unutmuşum. Kumarhanede Tilki dediğimiz adam polislere para götüren genç çocuğu çağırıp birinin yanına gidip onu getirmesini söyledi. Yarım saat sonra takım elbiseli biri içeri girdi. Carlos Osman'a çok benziyordu. Hemen sarılıp öpüştüler. Meğer Carlos Osman'ın kuzeni Faruk'muş. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Faruk da komiserlikten atılma eski bir polis. Birlikte Beşiktaş'ta kuzenin evine gittik. O da yol boyunca bir sürü cinayetten, büyük paralardan, mafya operasyonlarından falan bahsetti..." New York'a ilk geldiği günlerin birindeydi, Ellinci Cadde'nin oralarda bir yerde yürüyordu, bir eczanenin vitrininde Türkçe bir yazı okumuştu. Çevredeki Türklerin bir etkinliğiyle ilgili bir yazıydı bu. Ama yazının içeriğini tamamen unutmuş olduğunu fark etti.

"Tabii sen bu konulara tamamen yabancı olduğun için neyin ne olduğunu anlamıyorsun..." İçinden, 'Oya, birazdan bu herifin bir yalanını çıkaracaksın' dedi.

"Evet. Sadece hayret içinde İstanbul'da nasıl bir dünya varmış diye konuşulanları dinledim. Beşiktaş'taki ev Boğaz manzaralıydı. Muhteşem bir salonu vardı. Salonun bir tarafında dev bir Afrika tamtamı ilgimi çekti. Loş ışıkların altında oturduk. Viski içtik. Ben Boğaziçi'ni büyük bir zevkle seyrederken iki kuzen mafya hikâyelerini anlatarak birbirleriyle hasret gideriyordu..." Bir de kestane yemişlerdi. Mangalda pişmiş kestane; ama soğumuştu. Fırında ısıtmışlardı biraz.

"Peki Carlos Osman'ın Amerika'da kirli işler yaptığını ne zaman anladın?" Carlos Osman deyince kadının gözünde uzun boyu, geriye doğru taranmış briyantinli siyah saçları, karga burnu, hırs dolu bakışları ve yaz kış üstünde mutlaka olan takım elbisesiyle otuz beş yaşlarında bir erkek bir anlığına canlandı.

"Aslında ta JFK'de anlamıştım. Çünkü normal bir işadamı gibi davranmıyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, beni kendisini kamufle etmek için kullandığını hiç aklıma getiremedim. Belki de saflığımdan olsa gerek..." Yalanımı anlamaz inşallah, diye geçirdi içinden.

"İki kuzen aralarında mesela nelerden bahsediyorlardı?" Bu ikisi amca çocukları değil miydi? diye sordu kendi kendine.

"Mesela Karadeniz'de bir yerde tarihi bir mekânda bunların tanıdığı birileri Avrupalı bir araştırma ekibini gasp etmişler. Söylediklerine göre araştırma ekibinin eşyaları arasında eski bir İncil bulmuşlar. Sonra o İncil'i çok yüksek bir fiyata satmışlar. Bir de eski zamanlardan kalma bir tren yolundan bahsettiler. Tren yolu artık kullanılmıyormuş. Ovalık bir yerde yürürken toprağın içine batmış rayları görebiliyormuşsun. Bir ressam olarak bu tren yolu hikâyesi beni çok etkiledi. O gece ben misafir odasında yattım. Yatağın iki tarafındaki gece lambaları insan kafatası şeklindeydi. 'Gerçek insan kafatası bunlar' dedi Carlos'un kuzeni. Benim çok beğeneceğimi zannetti herhalde. İçinde ampul yanan kafataslarına bakarak uykuya daldım..." İlk okuduğu İngilizce roman mahalle kütüphanesinden ödünç aldığı Thomas Hardy'nin Jude The Obscure'duydu. Kitabı yarısında bırakmıştı ama bir zamanlar yeryüzünde misafir olmuş bu iki insanın etlerini taşımış

olan bu kemik topları ona o ilk okuduğu romandan aldığı hüznü hatırlattı.

"İğrenç bir beğeni" dedi kadın. Durdu. Notlarına baktı. "O zaman cinayet sizin İstanbul'daki ikinci gecenizde mi işlendi?" Evdeki avizenin lambası yanmıştı, bir türlü fırsat bulup yerine yenisini takamamıştı. İstanbul'a döner dönmez kapıcıdan lambayı takmasını isteyecekti.

"O geceyi kuzenin evinde geçirdim. Sabah uyandığımda Carlos Osman denilen bu serseriyle konuşmaya karar verdim. Evi dolaştığımda kuzeni evde göremedim. Carlos da salondaki bir çekyatta kıvrılmış uyuyordu. Belli ki gecenin geç saatlerine kadar sohbet etmişlerdi. Banyoyu buldum, duş alıp üstümü değiştirdim. Sonra pencere kenarına oturup İstanbul'un seslerini dinledim. Satıcıların sesleri, çocuk sesleri, kadınların sesleri, radyoların, televizyonların sesleri. Tuhaf duygulara kapıldım. Bu şehirde doğup büyümüştüm ama kendimi şimdi buraya ait hissedemiyordum. Uçaktayken Carlos'la konuştuğumda İstanbul'a varır varmaz çocukluğumun geçtiği yerlere gezmeye gideceğimi söylemiştim. Ama şimdi içimde hiçbir istek kalmamıştı. Bir an önce ilk uçağa binip New York'taki hayatıma dönmek istiyordum. Tam bunları düşünürken Carlos Osman'ın kuzeni eve geldi. Faruk'un elinde koca bir paket vardı. İçinden börekler, ayranlar çıktı. Çay demledi. Carlos Osman da uyandı. Kuzen bize ev ayarladığını söyledi. New York'a dönene kadar Gümüşsuyu'nda deniz manzaralı lüks mobilyalarla döşenmiş bir dairede kalacağımızı öğrendim. Kahvaltıdan sonra bizim ciple Gümüşsuyu'na gittik. Japon Konsolosluğu'nun arka tarafında kalan bir binada muhteşem bir daireydi. Daireyi görünce, biraz sabredip İstanbul'un keyfini çıkarmaya karar verdim..." Apartmanın geniş girişinde çocukluk yıllarına ait bir anı canlanır gibi olmuş ama sonra yine zihninin karanlık bir köşesine saklanmıştı.

"Yan dairesinde cinayet işlenen ev orası değil mi?" dedi kadın. Kulağında bir kapı gıcırtısı belirdi bir an.

"Biz Gümüşsuyu'ndaki daireye cuma günü yerleştik. Carlos o gün İstanbul dışındaki ailesini ziyarete gideceğini söyledi. Yan

dairedeki cinayet cumartesi gecesi işlenmiş. Cesedi pazartesi öğlen saatlerinde buldular..." Niye yalan söylüyorum ki? dedi adam içinden.

Kadının yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Peki ilk geldiğiniz gün kumarhaneye gittiğinizde Carlos Osman Tilki'yle sohbet ederken Beyoğlu, Şişli gibi yerlerde yalnız yaşayan yaşlı gayrimüslimlerle eşcinsel Türkleri öldürüp mallarına mülklerine el koyan bir çeteden hiç bahsetmedi mi?" dedi. Bir kapının sertçe kapatılış sesini duydu.

"Hayır" dedi adam. O kumarhanede burnuna tuhaf bir koku gelmişti. Ona çocukluğunu hatırlatan bir şey. O kokuyu hatırladı bir an. "Carlos Osman'ın Türkiye'ye gelme nedeni Kolombiya'dan Türkiye'ye bir gemiyle gönderilen 55 kilo kokaini Türkiye'ye sokmak. Biz meğer bu operasyon için Türkiye'ye gitmişiz. Gümüşsuyu'nda kaldığımız dairenin yanındaki dairesinde işlenen cinayetle Carlos Osman'ın bir ilgisi yok. Ama bu yeraltı dünyasında herkesin kuyruğu birbirine değiyor ve yaşlı Hristiyanlarla eşcinsel Türkleri öldüren çete ayrı bir çete ama bir yerde birbirlerini tanıyorlar, arada ortak arkadaşları var."

Kadın kalemiyle birtakım notlar aldı. "Diğer taraftan da sen sırf gezme olsun diye bir mafya üyesiyle İstanbul'a geliyorsun, bir cinayete tanıklık ediyorsun, cinayette öldürülen adamın baldızı Neşe'yle tanışıyorsun, Neşe gazeteci ama kültür sanat servisinde çalışıyor, çalıştığı gazetenin acar muhabirlerinden Hakkı da Neşe'nin eniştesinin öldürüldüğü yere varan ilk muhabir oluyor. Peki, sen dünkü görüşmemizde yan dairede öldürülen gizli eşcinsel işadamının katilinin bacanağı olmasından şüphelendiğini söyledin. Biraz da bu konudan bahsetsene." Caddeden geçen bir kamyonetin kasasındaki gülümseyen domuz resmine takıldı gözü bir an.

"Neşe üç kız kardeşin en küçüğü. Öldürülen enişte büyük abla Zeynep'in kocası. Ortanca kız Handan. Handan'ın kocası da Nihat. Şimdi şöyle bir şey var: Neşe'nin babası eski bir ağır ceza savcısı. Emekliliğine yakın bir sigorta şirketi kuruyor. Öldürülen Aykut'la Handan'ın kocası Nihat o zaman bu şirkette çalışıyorlar.

Yani damatlarıyla birlikte şirketi işletiyor. Sonra emekli savcıyla karısı bir trafik kazasında ölüyor. Şirketin başına Aykut geçiyor. Aykut öldürüldükten sonra da Nihat şirketin başına geçiyor. Ben ta en başından beri katilin Nihat olduğunu düşündüm." Canı votka portakal istedi. Garsona bakındı.

Üç

Kadın gözlerini Boğaziçi'nin durgun sularından çay bahçesinin curcunalı kalabalığına doğru çevirdi. Yanında oturan adama, "Bir çay söylesene" dedi. Adam gözleriyle garsonu aradı. Garsona eliyle iki çay getirmesini işaret etti. Bir çocuğun elindeki sarı balon patladı; çocuk ağladı.

Kadın, "Sana bir haberim var" dedi adama doğru dönmeden. "Neşe'nin gazeteci bir kız arkadaşı vardı: Oya, bilmem hatırladın mı? Günaydın'dayken birlikte çalışmışlardı, şimdi Hürriyet'te çalışıyor. Neşe cinayet hakkında bildiği her şeyi ona anlatmış. 'Eniştemi bir emlakçı mafyası öldürdü' demiş, sonra da şu Amerikalı ressamdan bahsetmiş..." Osmanlılar zamanında gümrük müdürlüğü yapan babaannesinin eniştesi Tevfik Bey'in de ba-

şında fesiyle bir yağlı boya tablosu vardı bir zamanlar, kimbilir ne olmuştu şimdi o tabloya.

"Tim Robin'den mi?" dedi adam soğuk bir sesle. Neden bu ismi ezberlemiş olduğunu bilmiyordu.

"Tim miydi Timur muydu neydi ondan bahsetmiş işte. Oya da Aykut'un bağırsağıyla boğularak öldürülmesine çok şaşırmış. 'Bunca yıllık gazeteciyim hiç böyle korkunç bir şey duymadım' demiş. Sonra Neşe'den Tim'in adresini istemiş. Yazışmışlar. Tim, 'New York'a gelirsen sana her şeyi anlatırım' demiş..." Kadının gözü önlerinden geçen otobüsteki bir genç adama takıldı. Eskiden mahallelerinde sara krizi geçirip duran bir genç vardı. Ona benzetti bir an.

"Eeee, kız da kalkıp New York'a mı gitmiş?" Nedense aklına yeniyetme çağında mahalledeki bir arkadaşıyla gittiği yerli seks filmi geldi. Kimdi o balıketi porno yıldızı kadın acaba? diye içinden geçirdi.

"Evet" dedi kadın. Dönüp adamın yüzündeki hayret dolu ifadeye baktı. "Şu anda da New York'ta. Dün gece geç saatlere kadar Neşe'yle internette sohbet etmişler, Neşe'ye aralarındaki geçen bütün konuşmaları anlatmış." Salonun perdeleri aklına takıldı. Kapkara olmuşlardı. Kadın geldiğinde perdeleri indirip yıkamaya karar verdi.

"Bunca yıl sonra bu davayı deşmenin ne gereği var ki?" dedi adam. "Nasıl olsa katil bulunamayacak." Çaydan ağzına pas gibi bir tat yayıldı. Çayı yüzünü ekşiterek masaya bıraktı.

"Nereden biliyorsun ki?" dedi. Gülmek istedi bir an ama neden gülmek istediğini bilemedi.

Adam sustu. "Peki Zeynep biliyor mu bunu?" dedi. Bir an Zeynep'i Taksim'de otobüse binerken görmesi aklına geldi. Yıllar önceydi ve Zeynep'in o saatte orada olmaması gerekirdi. Ama bundan kimseye asla bahsetmemişti.

"Zeynep ablam bence hâlâ enişte min eşcinselliğine takılı kalmış durumda, onu kendisine bir türlü yediremiyor. Geçen gün Yıldız'a, 'Abla nasıl oldu da ben bu adamın böyle bir cinsi sapık olduğunu anlayamadım, on altı yıl aynı yastığa baş koydum so-

nuçta, inan hiç aklımın ucundan bile geçmedi' demiş" dedi kadın. Gözünde bir anda ablası Zeynep'le eniştesi Aykut'un nikâh töreni canlandı: Zeynep gelin odasındaydı, makyajını yapıyordu. Aykut da heyecan içindeydi. O sırada misafir çocukları sıkılıp koşuşmaya başlamışlar, küçük bir çocuk hızını alamayıp Aykut'un ayağına basmış, Aykut küçük çocuğu tutup hırpalamaya kalkmıştı. İşte o an, o sahne Handan'ın gözünün önünden hiç silinmeyecek, Aykut'la ilgili ne zaman olumsuz bir şey söylense Aykut'un taverna şarkıcılarına benzeyen damatlığı, kalın bıyıkları, geriye taranmış fönlü ve spreyli saçları ve yüzündeki şiddet gözünün önünde canlanacak, içi ürperecekti.

Adam, "Ben birkaç kere hissetmiştim ama tabii kalkıp da Aykut gibi yakışıklı ve başarılı bir adam için 'bu adam ibnenin teki' falan deseydim beni kimse dinlemezdi" dedi. Aksaray'da bi ibne kahvesi olduğunu duymuştu bir zamanlar ama gitmemişti hiç. Sonra oranın nasıl bir yer olduğunu hep çok merak etmişti.

"Biliyorum, zaten Hasan'a söylemişsin, 'Nihat eniştem bana söylemişti Aykut abinin bi tuhaf olduğunu' demiş." Çamaşır suyu alması gerektiği geldi aklına.

Adamın yüzünde bir şeyi hatırlamak için kendisini zorluyormuş gibi bir ifade belirdi. "Doğru ya bak Hasan'a söylemiştim bir kere; o da nasıl oldu biliyor musun, Maltepe'deki evde bir kere Aykut'la yalnız kalmıştık, yazın herkes dondurmacıya mı ne gitmişti çoluk çocuk, ben de yorgundum, bir yere kıpırdamamıştım, televizyonda da vampirli bir film vardı, o zaman bana 'Homoseksüel ilişkileri Holywood sinemasında daha önce hiç böyle açık bir şekilde gösterilmemişti' falan gibi bir şey söylemişti. Hani söylemekle kalmayıp bir de dönüp bana sırıtmıştı. O zaman ben de içimden 'Nihat oğlum, dikkat et bu adamda bi tuhaflık var' demiştim ama tabii adamın gizli homoseksüel olması falan öldürülmesini haklı kılacak bir neden değil..." Anne Rice'ın Vampirle Görüşme adlı kitabını daha sonra kitapçıda görüp arka kapağını okumuş, o filmin bu kitaptan uyarlandığını anlamıştı. Ama bu ayrıntıyı bahsetmeye gerek görmedi.

"Kesinlikle," dedi kadın. Banu Hanım'ın kadını salı günleri boştaymış, diye hatırladı.

"Zaten bu mafya gayrimüslimlerle birlikte bu tür eşcinselleri de hedef almış. Bakıyorlarmış adam eşcinsel, kancayı takıyorlarmış. Aykut da şansına bu tür işleri gizli halletmek için gitmiş kendisine bir de garsoniyer satın almış, yani mafyaya kendini kurban olarak sunmuş..." Bir keresinde bir pazar günü Aykut'la Bakırköy'de dolaşırlarken bir futbol sahasında maç oynandığını görüp bir taşın üstüne oturup maçı seyretmişlerdi. Aykut'un maçı değil, top peşinde koşturan futbolcuları seyrettiğini şimdi ayrımsıyordu.

Kadın, "Neden kiralamamış da satın almış?" diye adamın sözünü kesti. Babasının Macide teyzesi üstüne yaptığı Salacak'taki dairelerini kiraya vermişler, üç kız kardeş renkli kalemlerle bir kartonun üstüne 'Kiralık' diye yazmış ama babaları renkli kalemlerle yazılan 'kiralık' ilanını yeterince ciddi bulmamış, hatta kızlara kızmış, kendisi keçeli kalemle Kiralık yazıp asmış, kiralamaya gelenlere kendisinin bir savcı olduğunu, kiracısını da istihbarat soruşturmasından geçireceğini söyleyince ev uzun süre boş kalmıştı.

"Zannederim seksenli yıllarda oralarda kimseler oturmadığı için ev fiyatları çok düşüktü. Galiba kirayla uğraşmaya gerek yok, diye düşünüp satın aldı" dedi adam. Bir de biliyorsun rahmetli yatırım yapmayı severdi, diyecekti ama demedi.

"Ama biliyor musun, Aykut'un öldürüldüğü haberini duyunca hiç şaşırmamıştım" dedi kadın. Aykut'un yanında annesi, kardeşi Hasan ve dayısıyla kız istemeye geldiği günü hatırladı bir an. İspanyol paça pantolonlar gözünde canlandı.

"Neden?" dedi adam. Onca yıllık karısını aslında hiç tanımadığını düşünüyordu adam.

"Bir nedeni yok ama Aykut bana çok yapay biri geliyordu; onda plastiğimsi bir şey vardı; sahte bir şey yani" dedi kadın. Burnunda bir anlığına bir yanık kokusu belirdi.

"Benim hiç unutamadığım bir şey oldu, Aykut'un öldürüldüğü gün ben de araç telefonu almıştım. Birkaç kişiyi arayıp tele-

fon numaramı verdim. Bir de işyerindekiler biliyordu. Rengin beni aramış babasının ölüm haberini vermek için, sekreter kız vardı hani..." Özlem, diyecekti ama demedi.

"Özlem..." Gözünde cansız saçlarıyla yorgun bir ev kızı belirdi.

"Hah işte, Özlem de benim araç telefonu numaramı vermiş. Beni araç telefonumdan ilk arayan Rengin oldu, 'Enişte, babamı bulmuşlar ama galiba çok kötü bir şeyler oldu, hemen gelir misin?' dedi. İçimden bir ses Aykut'un öldürüldüğünü söyledi. 'Ne olmuş kızım, kim ne dedi?' dedim. 'Bilmiyorum enişte, Neşe teyzem gazetedeki arkadaşlarından öğrenmiş' dedi ve ağlamaya başladı" dedi adam. Özlem'in şimdilerde kanser tedavisi gördüğü aklına geldi ama bu konuya girmek istemedi.

Kadın kafasını salladı. "Ah o günü ben de hiç unutamıyorum" dedi. Çayını masaya bıraktı. Bir şeyler anlatmak istiyormuş ama boğazına bir şeyler takılıyormuş gibiydi. "Neşe saat beşte kendi servisinden çıkmış, haber merkezine gitmiş. Haber merkezinde Hakkı diye bir arkadaşı vardı. Onunla anlaşmışlar, gazeteden çıkıp Köprüaltı'na gidip içecekler. Neşe beş on dakika önce gidiyor haber merkezine. Ayaküstü arkadaşlarıyla sohbet ederken haber müdürü de masasında muhabirlerden biriyle bir haberle ilgili bir şeyler soruyor. Muhabir, 'Ben meslek hayatımda hiç böyle korkunç durumda bir ceset görmedim' diyor. Bu laf Neşe'nin ilgisini çekiyor. Merak ediyor ne cesedi diye. O sırada haber müdürü de cesedin resmini inceliyor. 'Yok, biz bu kadar korkunç resmi basamayız' falan diyor. Neşe ister istemez dönüyor, 'Yahu ne cesedi? Merak ettim' diyor. Haber müdürü bunun üzerine Neşe'ye elindeki fotoğrafı uzatıyor. Neşe önce bir şey anlayamıyor. Resimde yerde yatan bir erkek cesedi var, yarı çıplak bir halde ama karnından bir şey çıkmış, boğazına sarılmış, hani boru gibi bir şey zannediyor. Resim de siyah beyaz bu arada. Neşe resme bakarken olay yerine giden muhabir, 'Adamın önce bağırsağını çıkarmışlar, sonra da bağırsağı boğazına dolamışlar, adamı kendi bağırsağıyla boğarak öldürmüşler' diyor. Neşe şaşırıyor. 'Diri diri mi?' diye soruyor. Muhabir, 'Bence diri diri' diyor. Neşe resme biraz daha dikkatli bakıyor, 'Nerede işlendi bu cinayet?'

diye soruyor. 'Gümüşsuyu'nda, Japon Konsolosluğu'nun arka tarafındaki bir apartman dairesinde' diyor muhabir. İşte tam bunu derken Neşe, 'Ya ben bu adamı tanıyorum' diyor ama gözlerine inanamıyor. 'Başka resim var mı?' diyor. Haber müdürü diğer resimleri Neşe'ye uzatıyor. Neşe bi bakıyor, 'Yahu bu adam benim eniştem, ablamın kocası' diyor. Herkes donup kalıyor. Biraz daha dikkatli bakıyor. Eli ayağı titriyor. Haber müdürü, 'Enişte'nin adı ne?' diyor. Neşe daha 'Aykut' derken haber müdürü de elindeki kâğıdı okuyor, 'Aykut mu?' diye soruyor..." Kadın televizyon seyrederken öğrenmişti: Taksim'den Dolmabahçe'ye doğru uzanan Gümüşsuyu bir zamanlar aslında mezarlıkmış. Kadının gözlerinde eski Osmanlı mezar taşları canlandı.

"Yok, ismi o sırada bilinmiyormuş, daha sonra öğrenmişler. Çünkü ilk giden muhabir fazla bir ayrıntı toplayamamış. Cesedin bulunduğu saatlerde tesadüfen onlar da Gümüşsuyu caddesinden arabayla geçiyorlarmış. Polis telsizinden karakol polislerinin anonsunu duymuşlar. Çünkü apartman yöneticisi apartmandaki dairelerden birinden kötü bir koku geliyor diye karakolu arıyor, karakol polisi gelip çilingirle kapıyı açıyor, cesedi bulunca da merkeze telsizle anons yapıyorlar bir ceset bulundu diye. Bu muhabir de oradan geçerken hemen Aykut'un evine gidiyor, daha cinayet masasının gelmesine falan fırsat bırakmadan hemen evin içine giriyorlar. Bunlar tecrübeli muhabir oldukları için karakol polislerini atlatıp içeri giriyorlar, resimleri çekiyorlar, evden çıktıklarında cinayet masasının araçlarını sokağa girerken görüyorlar. Hemen Cağaloğlu'na gelip haberi yazıyor. Aykut'un ismini falan olay yerine giden ikinci ekip öğreniyor. Neşe haber merkezindeyken bu haber henüz ulaşmamış."Karısının kendisiyle evlenmeden önce bir karacı subayla sevgili olduğunu biliyordu. Ama ikisini gözünde yan yana canlandırmak ona büyük acı veriyordu.

"Neşe, Zeynep'e telefon etmiş hemen" dedi kadın. O cumartesi gecesi Zeynep'in evinde buluşmuşlar, halasının kızı Hilal de gelmiş, Nihat'ın Kumkapı'daki balıkçılardan satın aldığı palamutları yağda kızartıp yanında bol kıvırcık salatayla yemişler,

koca bir şişe rakı içmişler, Zeynep hiç yapmadığı bir şey yapmış, televizyondaki kıvrak müziği duyunca salonda sehpayı bir kenara çekip göbek atmıştı.

"Yok, o da şöyle oluyor. Zeynep'i arıyor ama telefona Rengin çıkıyor. Neşe, 'Kızım baban nerede?' diye soruyor. O da, 'Bilmiyoruz teyze, cumartesi gününden beri haber alamıyoruz, normalde pazartesi sabahı işe giderdi ama bugün gitmemiş. Annem sana haber verecekti ama biraz bekleyelim dedi, hayrola bir şey mi var?' diyor. Neşe de, kızım babanla ilgili bir şeyler var ama falan diye ağzında geveliyor, bunun üzerine Rengin başlıyor ağlamaya, babama ne oldu diye. Neşe de, ağlama henüz kesin değil falan diyor." Gözü, çay bahçesine girmeye çalışan ama garsonların içeriye almak istemediği evsiz adama takıldı. Adam cebindeki parasını gösteriyordu. Herhalde, 'Param var, çayımın parasını ödeyeceğim' diyordu. Ama garsonları bir türlü ikna edemedi. Gururu kırılmış bir halde, çay bahçesinin önünden uzaklaştı.

Kadın, "Rengin bu haberi verdiğinde aklına ilk gelen ne oluyor biliyor musun?" dedi adama. Bir an bakıştılar. Kadın, "Bunlar yeni evlendiklerinde Aykut'un annesi bir gün Zeyneplere geliyor..." dedi. Rengin'in annesinden bir sır sakladığına emindi.

"Nihan Hanım..." dedi adam. Geçenlerde birisinden duymuştu. İplik ticareti yapan bir arkadaşının Adana'nın oralarda bir yerdeki bir müşterisinin oğlu travesti olmuştu. Çocuk İstanbul'da yaşıyor, daha doğrusu yaşamak için boğuşuyor, tekrar evine dönmek istiyordu ama ailesi, 'Buraya ya erkek olarak gelirsin ya da kadın, ikisi arası gelemezsin' diyordu. Çocuk şimdi operasyonla kadın olmak için ondan bundan borç toplamaya çalışıyordu. Çünkü evine kadın kimliğiyle dönebilirse, oradaki erkek sevgilisiyle evlenebilecekti. Çocuğu Tophane'den geçerken esnaf bir güzel dövmüş, kafasını patlatmıştı.

"Evet, Nihan Hanım bir ara salondan kayboluyor. Zeynep de tuvalete falan gitti zannediyor. Sonra kalkıp mutfağa gidiyor, o sırada koridordan kayınvalidesinin yatak odalarında bir şeyler karıştırdığını fark ediyor. Önce, kadını kötü bir durumda bırakmamak için görmezden geliyor. Mutfağa geliyor ama bu durum

Zeynep'i rahatsız ediyor. Ne hakla bu kadın benim yatak odamı karıştırıyor, diyor içinden. Hırsla kalkıp yatak odasına gidiyor. Nihan Hanım koca göbeğiyle iki büklüm olmuş yatağın üstüne serdiği oğlunun donlarını katlıyor. Zeynep, ben katladım zaten sen neden katlıyorsun yeniden, diye soruyor, Nihan Hanım da 'olmaz, Aykut böyle katlanmayı sevmez,' diyor..."Adam kadının söylediklerini dinlemiyordu. Bir tapu işi için Adapazarı'na giderlerken mola verdikleri yerde bir Rus kadın görmüştü. Kadınla bakışmışlardı.

Bir an ikisi sustular. Kadın az duyulur bir sesle, dudaklarını çay bardağıyla kapatarak, "Şuradaki adamları görüyor musun, hiç hoşlanmadım" dedi. Paranoyak işte! diye geçirdi içinden. Hep böyle kuşkular içinde bu kadın.

Adam da aynı yöne bakıyordu. Yüzünde sanki ben de farkındayım ama sana söylemek istememiştim gibi bir ifade vardı.

"Neşe, dün öğlen Hürriyet'te bir kız arkadaşı varmış, Rahşan diye, onu aramış, Hakkı vardı ya, hani Aykut'un cesedini ilk gören muhabir, o işte şu anda Hürriyet'te. Kız da gitmiş öğle yemeğinde Hakkı'nın ağzını aramış. Hakkı kendisi değil de Oya'nın New York'a gönderilmesine çok kızıyormuş." Neşe aslında Rahşan'ı hiç sevmezdi; onu çok hırslı bulurdu; neden aradı o zaman? diye içinden geçirdi kadın.

Adam yüzünde kendinden emin bir ifadeyle, "Benim de yıllardan beri çözemediğim bir şey var. Şimdi bu Hakkı denilen muhabir cinayetin işlendiği gece cinayetin işlendiği sokaktaki bir evde kalıyor. Sonra nasıl oluyorsa ceset bulunduğunda olay yerine ilk varan muhabir de o oluyor. Sence bu kadar tesadüf olabilir mi?" dedi. Tepelerinde bir kartal gibi kanat açmış süzülen martıya takıldı gözü bir an.

Kadın, "Hakkı, cinayetin işlendiği gece bir partide bir kızla tanışıyor, kız da Aykut'un oturduğu sokakta oturuyor. Hakkı'yı sokakta gören de Tim, yani Oya'nın şu anda röportaj yaptığı New York'taki ressam" dedi. Bir kadın Hakkı gibi silik bir adamda ne bulabilir acaba? diye sordu kendine.

Dört

Adam otomobilin direksiyonunu Gümüşsuyu Asker Hastanesi karşısındaki sokağa çevirdi. Birinci viteste yokuş aşağı dar sokaktan inerken yanındaki koltukta oturan kadına sol koldaki apartmanlardan birini gösterdi. "İşte cinayet şu apartmanda işlenmişti" dedi. Kafasını eğip apartmanın orta katlarından birine baktı. "Polis telsizinden anons duyduğumuzda biz de tesadüfen Japon Konsolosluğu'nun önünden geçiyorduk. Bir baktık önümüze Bağ Odaları Sokak çıktı, arabayı bizim şoför İhsan abi kullanıyordu, o gördü sokak tabelasını. Yani anonstan bir dakika sonra cinayet mahallindeydik..." O günlerde Batı Afrika'dan uyuşturucu getirip satan bir çetenin peşinde koşuyorlardı. Birisinden uyuşturucunun Türkiye'ye diplomatik kargoyla girdiğini duymuşlardı. O sabah da bir polis anonsunu takip etmişler ve

polisin tutukladığı iki Afrikalıyla bir Türk gencinin birbirlerine kelepçelenmiş resimlerini çekmişlerdi.

"Cinayet cumartesi gecesi işlenmiş, cesedi pazartesi günü bulmuşlar" dedi kadın. Turan Dursun suikastında olay yerine ilk varan basın mensuplarından biri de kendisiydi. Turan Dursun sanki ölü biri gibi değil, yatağında uyuyan yaşlı ve yorgun bir amca gibi yatıyordu yerde.

"Doğru" dedi adam. "Ben cumartesi günü gazetede nöbetteydim. Akşamüstüne doğru bir arkadaş telefon etti. Beni Komet diye bir ressam var onun Tünel'deki stüdyosunda vereceği savaş partisine davet etti..."O gün de tesadüfen bir çocukluk arkadaşı ziyaretine gelmişti. Gazeteden birlikte çıkmışlar, Eminönü'nde arkadaşı trene binmiş, o da Tünel'e binmek üzere eski Galata Köprüsü'nden yürümüştü.

"Ne savaşı?" dedi kadın. Bir savaş muhabiri arkadaşı cephede zamanın farklı bir dokusu olduğunu söylemişti.

"Birinci Körfez Savaşı'ndan hemen önce, hani Türkiye de savaşa girecek falan deniyordu ya. Komet'in de yardımcısı o sırada Konya Ovası'nda resim yapıyor, madem savaş çıkacak hepimiz öleceğiz, son kez bir parti yapalım bari diyor. Bütün arkadaşlarını stüdyoya topluyor. beni de savaş muhabiri olarak çağırdılar. İstanbul'un bütün entelejansiyası da orada. İçkimi alıp bir köşede oturdum. Yanıma bir kız geldi, sohbete başladık. Varoluşçuluktan, Budizm'den falan konuştuk. Saatler ilerledi, kız hadi benim eve gidelim, dedi. Kız tesadüfen cinayetin işlendiği sokakta, o apartmandan biraz aşağıda oturuyor. Taksiden indik. Kız apartmanın kapısını açarken bana, 'sigaran var mı?' diye sordu, ben de 'çok az var, yetmez' dedim. Kız bunun üstüne, 'Caddede bir otel var, orada sigara satılıyor' dedi. Bana dönüşte açmam için evin anahtarlarını verdi. Caddedeki otele gittim, resepsiyondan sigara alıp kızın evine döndüm. Sokaktan geçip durduğum sıralarda da cinayet işleniyor..." Aslında döndüğünde anahtarlıktaki anahtarlar arasında apartman kapısının anahtarını bulmakta zorlanmış, o anda bir komşunun görüp de kendisini hırsız zannedip polis çağırmasında korkmuştu. Ama nedense, bu ayrıntıyı kimseye söyleyemiyordu.

Beş

Kadın koltuğa uzanmış elindeki 2000'e Doğru Dergisi'nin sayfalarını rastgele karıştırıyordu. "Nereden buldun bu salak dergiyi?" dedi televizyonun karşısında oturmuş videodan film seyreden adama. Sabahleyin Levent'te zengin bir ailenin kızına Fransızca özel ders vermeye gitmişti. Kız Arjantinli erkek arkadaşının resmini göstermişti. Çocuğun verdiği poz içini gıcıklamış ama bundan kendisi de rahatsız olmuştu. Sorunum nedir acaba? diye sorup duruyordu kendi kendine.

Adam pis pis sırıttı. "Geçen gece Komet'in stüdyosunda savaş partisi vardı. Orada tanıştığım biri verdi, çantamda kalmış" dedi. Videoda yerli bir film seyrediyordu; katil rolünü oynayan

artisti tanıyordu. Hatta birkaç gün önce onu bir sandviç büfesinde bir şeyler atıştırırken görmüştü.

Kadın dergiyi sehpanın üzerine bıraktı. "Bahsetmedin bana partiye falan gittiğini" dedi. Yüzünde kıskanç bir ifade belirdi aniden. "Ne savaşı partisiymiş bu?" Gözü filmde öldürülen kadına takıldı. Geçenlerde markette alışveriş yaparken bu kadın da oradaydı, domuz pastırması alıyordu. Hatta market sahibi kadına Macaristan'dan ithal edilmiş domuz pastırması satmaya çalışmış ama kadın ucuz olan yerli domuz pastırmasını tercih etmiş, market sahibi de pahalı malı satamadığı için sinirlendiğini davranışlarıyla belli etmişti.

"Körfez Savaşı" dedi adam. Geçenlerde gazetenin arşivinde yıllar önce İstanbul'a demir atan USS Saratoga Uçak Gemisi'nin iç kısmında çekilmiş fotoğraflar bulmuş; geminin iç bölümlerinde denizcilerin hayatının Amerika'nın herhangi bir kasabasındaki hayatlarından hiç de farklı olmadığını şaşırarak görmüştü.

"Savaş çıkacak, insanlar ölecek diye siz de eğlendiniz demek" dedi kadın yüzünde öfke dolu bir ifadeyle. İlkokuldayken oynadıkları bir piyeste rol arkadaşı çocuk rol gereği ölmüş ama yattığı yerde yatarken, salondakilere belli etmeden, sahnedeki kızların bacaklarına bakıp durmuştu.

"Tam tersine! Komet'in yardımcısı Konya Ovası'nda resim yaparken, 'Madem savaş çıktı, yakında öleceğiz, son kez toplanıp içelim falan demiş." Komet'in yardımcısı belirdi gözünde. stüdyonun girişinde karşılaşmışlardı. Böyle bir parti icat ettiği için çok mutlu görünüyordu.

"Çağıra çağıra iki tane muhabir çağırmadı herhalde" dedi kadın. İlkokulda oynadıkları piyesin adına takılmıştı aklı. Bir de kendisine giydirilen gül kurusu rakkase elbisesi aklına gelmişti.

"İstanbul'da ne kadar ressam varsa oradaydı" dedi adam. "Fazla kalmadım zaten. Bir iki kadeh içtim, baktım buradan haber çıkmaz, dedim. Kalkıp Dolmabahçe'de arkadaşlarla çay içmeye gittim." İstiklal Caddesi araç trafiğine kapanıyor, yayalar ve tramvay için cadde yeniden düzenleniyordu. Her tarafı kazılı

caddede kim olduğunu hiç bilmediği sarışın kızla sanki kırk yıllık sevgililer gibi sarmaş dolaş bir halde yürümüşlerdi.

"O gece eve gelmedin" dedi kadın. "Şimdi kalkıp da bana sabaha kadar haber peşinde koştum falan deme!" Oturdukları mahallenin kahvehanesinde elinde tespih sallayan bir adam kaldırıma koyduğu iskemlesinde oturur, o ne zaman oradan geçse hayran bakışlarla kendisine bakar, bakarken tespihini biraz daha hızlı sallardı.

"Yok haber peşinde koşmadım ama Dolmabahçe'de arkadaşlarla geç saatlere kadar sohbet ettik, sonra karşıda bir arkadaşın evinde kaldım..." Kızın odasındaki gitar çalan genç bir erkeğin resimlerini göstermiş, bu gencin evlenmeyi planladığı sevgilisi olduğunu söylemişti.

"Yemedim ama neyse. Peki senin şu yazar bozuntusu n'apıyor? Afrikalı işportacıların evine gidiyor mu hâlâ?" dedi. Her aldatma lafında aklına geldiğinde gözünde eski sevgilisini elinden alan yazar kız canlanır, içinden ancak sirkeyle tarif edebileceği ekşimsi bir duygu geçerdi.

"Sen çok faşosun, hem Tülay'dan ne istiyorsun, kız arayış içinde." Tülay'la bir gün Divan Oteli'nin lobisinde buluşmuşlardı; tesadüfen Atilla İlhan da masasında gazetesini okuyordu, Tülay'ı üstatla tanıştırmıştı.

"Öyle kıl karılara karşı faşo olduğum doğru" dedi kadın. "Karı bunalım romanı yazacağım diye Cihangir'den gelen geçen ne kadar sahte saat satıcısı varsa onun altında yatıyor, sonra da bunalıma giriyor. Yazdıklarını da bir okusan, bildiğin hatıra defteri işte, hem de liseli kızların kompozisyonu düzeyinde. Ama millet yüzyılın ilk elli yazarı arasına soktu karıyı." Gözünde Tülay'ın Nijeryalı sevgilisinin kapı önüne bırakılmış cesedi canlandı.

"Ama faşistler kızın Nijeryalı sevgilisini öldürüp cesedi de evinin önüne atıp gitmişlerdi, unutma!" Hiçbir gazetecinin bu konunun üzerine gitmediğini düşündü.

"Alt kattaki arkadaşlarımın da bundan altı ay önce polis baskınında yargısız infazla öldürüldüklerini unutma" dedi kız. "Ne olacak yani, burası Cihangir. Şehrin başka taraflarında evlenip

barklanmadan yaşamamıza izin vermedikleri için biz de burada cinayetler göze alarak yaşıyoruz işte. Ama ben kalkıp her an başına bir belanın gelebileceği Afrikalı işportacılarla sırf romanıma konu olsun diye yatıp kalkmıyorum." Polis baskınından sonra evin duvarlarında açılmış kurşun delikleri aklına geldi.

"Anlaşılan sen şu kıza iyice taktın" dedi adam. Kanepede uzanmış kadının açılmış baldırını seyretti bir an.

Kadın sehpanın üzerinde duran Paris Match Dergisi'nin sayılarından birini aldı. Gelişigüzel karıştırmaya başladı. "Mutfakta votka vardı, bir bardak versene, sakinleşeyim" dedi. Dergideki Prenses Caroline ile Stefano'nun gizlice çekilmiş mahrem resimlerine baktı.

Adam bir elinde içki kadehi, diğer elinde bira şişesiyle salona geldi. "Madem konu cinayetlerden açıldı, geçen gün Cihangir Caddesi'ndeki apartmanlardan birinden bir ceset çıkarılırken gördüm. Esnafın söylediğine göre yaşlı bir Ermeni madamı birileri zehirleyerek öldürmüş." Tabut ufacıktı. Orta yaşlı bir adam tek başına taşıyordu.

"Diyorum ya, bu mahallede ne kadar yaşlı Ermeni, Rum, Yahudi, hatta Alman, İngiliz varsa hızla ölüyorlar ve evlerini de Gülşen denilen sarı boyalı emlakçı karı satışa çıkarıyor." Bir kadın kahkahası çınladı kulaklarında. Videodaki filmde denize bir martı çakıldı. Kadın elindeki dergiyi yere bırakıp kanepede yan döndü.

Altı

Kadın stüdyonun boş zemininde yerlere rastgele atılmış kabarık minderlerden birinin üzerine yayıldı. "Savaş partisinin savaş muhabiri sen misin yoksa?" dedi yanında yere oturmuş, sırtını duvara dayamış, elindeki votka kadehini isteksizce tutmuş, dizlerinin arasına koyduğu 2000'e Doğru Dergisi'ni okuyan adama.

"Ben barışın muhabiriyim" dedi adam sırıtarak.

"İşsiz bir gazetecisin o zaman" dedi kadın.

"Buradaki insanların hiçbirinin umurunda değil ki zaten barış ya da savaş" dedi adam.

"Doğru" dedi kadın. "benim de umurumda değil; ben sırf kendim için yaşıyorum. Benden daha önemli, benim çıkarlarımdan daha değerli hiçbir şey yok. Tek felsefem bu, tek inancım bu..."

"Bencillik ayrı bir şey ama savaş büyük bir felaket; yarın bu savaş buraya da sıçrayabilir" dedi adam.

Bir an için ikisinin arasında bir sessizlik oldu. Stüdyonun bir yerinde The Doors'un The Strange Days'i çalıyordu. Kadın müziğe kaptırdı kendisini, "Yeah!" dedi sarı saçlarını dağıtarak: "Herkes kendi çıkarını düşünürse bu dünyada savaş da olmaz. Çünkü devletlerin başlarındaki çıkarcı pislikler savaşa gönderecek enayi bulamazlar."

***

"Nerede oturuyorsun?" dedi kadın.

"Cihangir'de. Sen?"

"Gümüşsuyu'nda. Evin temiz mi?" dedi kadın.

"Temiz sayılır ama kız arkadaşımla oturuyorum, şimdi çeviri yapıyordur o evde."

"O zaman benim eve gidelim" dedi kadın.

***

Kadın apartmanın giriş kapısını açarken yanındaki adama, "Sigaramız kaldı mı?" dedi.

"Bende birkaç tane var ama yetmez" dedi adam.

Kadın elindeki anahtarı adama verdi. "Ana caddede otel var, resepsiyonda Yunan sigarası satıyorlar. Bir paket al gel ama zile basma, anahtarla aç kapıyı, benim daire sekiz numara" dedi.

***

"Kapıyı açarken gören oldu mu?" dedi kadın.

"Kimse görmedi ama tuhaf bir şey oldu: Caddeye doğru yürürken caminin karşı tarafındaki apartmandan bir inleme sesi duydum. Otelden sigarayı alıp dönerken de o apartmandan ufak tefek bir adam çıktı. Sanki kaçar gibi bir hali vardı" dedi adam.

"Belki birisini öldürmüştür" dedi kadın. "Boş ver, kim öldüyse öldü. Banyo şu tarafta."

***

Kadın sabah ezanı sesiyle adamın üzerindeki devinimlerini durdurdu. "Duralım" dedi.

"Müslüman mısın sen?" dedi adam elleri kadının kalçalarında.

Kadın, "Yok, ondan değil, annem namaza kalkacak da ondan" dedi.

Yedi

"Dün gece rüyamda Aykut enişteni gördüm" dedi kadın. Bir haftadan beri kendisini halsiz hissediyordu. Bir an için gözü kararır gibi oldu. anlamsız bir endişeye kapıldı.

Adam çay bahçesini dolduran akşamüstü kalabalığı arasında gözü garson aradı. Eliyle garsona iki çay getirmesini işaret etti. Yüzünde üşümüş gibi ani bir ürperti belirdi. "Benim aklımdan rahmetlinin cenazesi hiç çıkmıyor" dedi. Çok çok eskiden, Aykut'la bacanaklığının ilk aylarında galiba tesadüfen Karaköy'de vapur iskelesinin orada karşılaşmışlar, iskelenin karşısındaki börekçide börek yemişlerdi. O sırada içeriye bir kız girmiş, börekçiye 'Kürt böreği var mı?' diye sormuş, börekçi de sırıtarak 'Kol böreği var' demiş, kız utanıp kaçmıştı. İki bacanak çok gülüşmüşlerdi. Birdenbire o gülüşme anı geldi aklına.

"İnsanoğlu ne kadar nankör değil mi? Adam üstünde kadın geceliğiyle öldürüldü diye cenazesine kimse gelmedi. Biliyor musun Cemil Beyler vardı ya, hani Aykut'un eski patronu. Sonra Aykut babamın şirketinin başına geçti, o sırada Cemil Bey borç içindeydi, gitti eski patronunun borçlarını ödedi. Cami avlusunda Aykut'un başına geleni öğrenince oğlunu alıp kimseye belli etmeden oradan kaçıp gitmiş..." Hadiye Aykut'un misafir olduğu evlerin kirli çamaşır sepetlerinden kirli kadın külotu çaldığını bildiğini söylemişti.'Ayol rahmetli ne zaman bizim eve gelse kirli sepetimi karıştırılmış bulurdum. Nereden bilebilirdim ki rahmetlinin sapık fantezileri olduğunu? demişti. Aykut'u üzerinde kadın külotuyla canlandırdı gözünde bir an.

"Sadece o mu" diye kadının sözünü kesti adam. "Naim Beyler, Cihan Bey, Arzu Hanım'la Aykut'un kardeşinin kayınpederi bile kaçmış camiden. Bunlar bizim bildiklerimiz. Belki de bilmediğimiz daha başka kimler vardır."

"Ama bak Nihan Hanım'la mühendis kocası var ya, hani geçen yıl Mısır'da araba kazası geçirmişti, kocasının rahmetliyle arası sağlığında hiç iyi olmamasına rağmen, hem de Aykut'un nasıl öldürüldüğünü bilmelerine rağmen ta Bursa'dan kalkıp geldiler cenazeye" dedi kadın.

"O iki liseli kız vardı cenazede, okul üniformalarıyla gelmişlerdi, onlar çok ağladılar, kimdi onlar?" dedi adam.

"Evet. Ben de gördüm ama kim olduklarını bilmiyorum. Belki kuzenleridir. Bir de bir doktordan bir çelenk gelmişti. Zaten iki, üç çelenk mi ne vardı, biri de o doktorundu. Sonra hani Nedim Beylerin yan tarafında ağlayıp duran bir adam vardı. Doktor da işte o adammış. Biz şaşırdık rahmetlinin çok arkadaşı yoktu, kim bu ağlayan diye. Ama cenaze namazını kıldıran imam çok isteksizdi. Adeta geçiştirdi. Ben insanların bu kadar hoşgörüsüz olabileceklerini hiç düşünmüyordum" dedi kadın. Bir an durdu. Rüyamda nasıl gördüm, biliyor musun: Aykut'la Mercan Yokuşu'nda karşılaşıyoruz. İkimizin de elleri kolları alış veriş paketleriyle dolu. Aykut bana aldığı kırmızı gecelikten bahsediyor. İşin komik tarafı ben hayatım boyunca Mercan Yokuşu'ndan en

fazla bir kere geçmişimdir, o da alışveriş için değil, hani öylesine geçtim sayılır." Kadın bir an durdu, kendi kendine güldü. "Sonra Zeynep ablamla konuştuk rüyamda" diye devam etti, "Zeynep bana Aykut'un banyoda çok vakit geçirdiğini söyledi... Bak orası doğru işte. Ne zaman söylemişti tam hatırlamıyorum ama Zeynep Aykut'un temizliğine falan bu kadar çok düşkün olmasından biraz rahatsızlık duyuyordu. İşte sonuçta olan Zeynep'e oldu. Gencecik yaşta iki sorunlu genç çocukla yapayalnız kaldı. Umarım bu cinayet travmasından sonra kendisini çabuk toparlar."

Adam çayını yudumladı. Bir süre hiçbir şey konuşmadı. "Biliyor musun, rahmetli hep beni ezmişti hayattaki başarısızlığımla alay ederek" dedi sanki intikam alıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle. Adamın gözünde yıllar öncesinin bir anısı canlandı: Şirkete önemli bir misafir gelmişti; adam Ankara'dan sırf şirketin işlerini halletmek için özel olarak getirilmiş önemli bir bürokrattı, Aykut Nihat'ı o misafirle hiç tanıştırmamış, hatta bir ara o misafirin Aykut'la asansöre bindiğini görmüş, sırf inat olsun diye kendisi de asansöre binmiş ama Aykut Nihat'ı görmezden gelmişti.

Kadın, "Senin ondan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyorum, merak etme" dedi öfke ve hınç dolu bir sesle.

Adamın yüzünde böyle bir saldırıyı hiç beklemiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Rahmetlinin neyini kıskanacaktım ki. Biz çok farklı insanlardık. Onunla paylaşacak hiçbir şeyim olmadı..."

Kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Sıkıldım" dedi. "Başka bir şey konuşalım."

"Cep telefonun çalıyor" dedi adam.

Kadın cep telefonuyla konuştu. "Ne olmuş biliyor musun?" dedi adama.

"Zannederim Amerika'dan haber var" dedi adam.

"Evet" dedi kadın. "Ressam efendi şimdi tamamen farklı bir hikâye anlatıyormuş Oya'ya."

"Nasıl bir hikâye?" dedi adam merakla.

"O'nun İstanbul'a yanında bir kadınla geldiğini biliyorduk. Hani Amerikalı bir kadındı da kocası Türk'tü, sonra kocası Türkiye'ye kaçınca kadın da kocasını bulmak için Türkiye'ye gel-

miş, gelirken de kendisine rehberlik yapsın diye bu ressamı getirmişti ya?"

"Evet" dedi adam. "Obez bir kadındı hatta."

"İşte, Oya'ya o kadından asla bahsetmiyormuş."

"Ben zaten işin başından beri o ressamdan şüpheleniyordum" dedi adam. "Entellerden her türlü kötülük bekleyebilirsin."

Sekiz

Kadın yemek masasının üstündeki boşalmış kirli tabaklar arasında duran kül tablasını çekip aldı. Sigarasını yaktı. "Gülşen'in bana anlattığına göre, Tim denilen bu adam, yetmişli yıllarda Amerika'ya öğrenci olarak gidip oraya yerleşiyor. Sonra galiba ailesi de Amerika'ya yerleşiyor. Bu arada Türkiye'deki adı Timur. Amerikan vatandaşı olunca iki harfi adından sildirmiş. Ama ne okuyor ne de bir meslek sahibi oluyor, barlarda falan çalışıyor. Onun çalıştığı bara arada uğrayan Charity adında bir kız var..."

Adam rakısını yudumlarken, "Tim'in yanında Türkiye'ye gelen şu iriyarı hatun değil miydi o?" diyerek kadının sözünü kesti.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Evet, aygır gibi bi şeydi zaten değil mi..? Neyse, bu hatun orada dönercilik yapan bir Türk'le evlenmiş. Ama adam Türkiye'de de evliymiş."

"Oluyor bazen" dedi adam başını sallayarak. Acemi bir polis olarak İzmir'e tayin olduğu günleri hatırladı. Orada Amerikalı bir kadın subayla tanışmıştı. Ama kadın Meksika asıllıydı, Türk kadınlarını andırıyordu. Bir an için o kadını hayal etti.

"Adam kalkıp bir gün Türkiye'ye dönmüş. Kadına da ben gidiyorum, Amerika benim için bitti, sen ne yaparsan yap demiş. Kadın da Tim'e gidiyor, 'Ben Türkiye'ye gidip kocamı geri getirmek istiyorum. Adresini falan buldum, İstanbul'daymış ama ben sizin dilinizi falan bilmiyorum, sen de Türksün, benimle Türkiye'ye gelip bana orada rehberlik yapar mısın?' diye soruyor. Tim de kabul ediyor. Yıllardan beri vatanımı görmedim, nasıl olsa bütün masrafları da bu hatun karşılayacak, diyor. Kalkıp İstanbul'a geliyor. Aslında Amerika'dan hareket etmeden önce sadece bir hafta kalmayı planlamış. Ama İstanbul'a gelince fikrini değiştiriyor, nasıl olsa bir daha gelmem, kalabildiğim kadar kalayım diyor. İlk hafta bir otelde kalıyorlar. Sonra iki üç ay kadar kalmak için mobilyalı daire arıyor. Gülşen'in ofise geliyor. O da, elinde uygun bir daire varmış, sahibi de tiyatrocu bir kadınmış, bir süre yurtdışında kalacakmış, evini de düzgün birine kiraya vermek istiyormuş. Tabii Amerikalı bir Türk kiracı çıkınca kaçırmamış." Kadının gözünde Gülşen'in babasının Moda'daki emlakçı dükkânı geldi. 'Karı bizden hep sakladı ama babası da emlakçıymış, emlakçılık işi babasından geliyormuş' diye içinden geçirdi.

***

"Gördün mü?" dedi adam çay bahçesinin ön tarafında oturan çifti yan koltukta oturan kadına gösterip.

Kadın kafasını geriye çevirip uzaklaşmakta oldukları çay bahçesine baktı. "Şu kadın kıyafetiyle öldürülen sigortacı herifin akrabası değil miydi?" dedi.

"Baldızıyla bacanağı. Kadını tanımıyorum ama adam çok meraklı. Eskiden emlakçılık falan da yapmış" dedi adam.

"Tamam, hatırladım şimdi" dedi kadın. "Gülşen ikisini de yakından tanıyor. Adam cinayetten sonra Cihangir'de falan satılık ev fiyatlarını sorma bahanesiyle Gülşen'e gelmiş. Aklı sıra hafiyelik yapacak. Hemen bacanağının öldürüldüğü dairenin fiyatını sormuş..."

Adam dikiz aynasını eliyle ayarlarken, "Bence çok gereksiz bir şey yapmış ama biliyor musun, o herif eskiden belediye meclisi üyesiydi. Epey bir emlakçı onun sayesinde ekmek yedi. Şişli'de sit alanı olması gereken bir yer vardı..."

"Ay, Nihat değil miydi o? Bak şimdi hatırladım, bir ara Mecidiyeköy'de pizzacılık yapan sürtüğün tekine yediriyordu paraları. Bilmez miyim! Demek Zeynep ablanın enişteşiymiş ha! Dünya amma da küçük!" Kadın bir an durdu. Bir şey hatırlar gibi oldu. "Bak unutmadan söyleyeyim, şimdi aklıma geldi: Alman Konsolosluğu'nun alt duvarında Çifte Vav Sokak var ya, hani Recep abi dabılyu sokak der, doğrusu da o galiba, neyse, orada bi İngiliz kadın bulmuş bizimkiler, kadın otuz yıldan beri deniz manzaralı muhteşem bir dairede oturuyor, şimdi orayla uğraşıyor çocuklar. Ama İngiliz kadın cadı çıkmış. Yani büyücü mü ne! Turgut biliyormuş bunları; o İngiltere'de kaldı ya, bir cadı soyu varmış İngiltere'de, hatta eskiden bunları meydanlarda yakarlarmış..."

"İstanbul'un ortasında İngiliz cadısının ne işi var?" dedi adam.

"Bilmiyorum ama kadın çok ürkütücüymüş. Evin içi maymun ayaklarıyla, kurutulmuş yarasalarla falan doluymuş, bir yığın büyü malzemesi varmış. Satılmış kadından korkmuş, Hüsnü'ye, 'Abi bırakalım bu işi, bu kadınla uğraşılmaz' demiş ama Hüsnü'nün bu işi bırakmaya pek niyeti yok. Zaten noterdeki çocuk var ya, Mehmet, bizimkilerin her işini yapıyor, Hüsnü'ye abi elinizde ne kadar iş varsa verin, halledeyim, benim burada bu mührü ne kadar elimde tutacağımı kimse bilmiyor, her an elimden alabilirler, o yüzden elinizde ne kadar iş varsa hepsini halledin' demiş."

"Bence İngiliz vatandaşlarıyla uğraşmasınlar" dedi adam. "Arkalarında koca bir imparator var. Ben Kraliçe Elizabeth'i çocuk-

ken görmüştüm. Galata Köprüsü'nden geçti üstü açık bir arabayla. Biz de elimizde İngiliz bayrakları kraliçeyi selamladık. Bir ara göz göze geldik. Valla öyle bi korkunç bakıyor ki, o zamandan beri İngilizlerden hep korkmuşumdur."

"Ben de Gülşen'e öyle dedim" dedi kadın. "Bir ayağı çukurda bir sürü Ermeni, Rum varken, üstelik bu morukların kimseye hiçbir hayrı yokken, kalkıp da dairesi kıymetli diye İngiliz kocakarıyla uğraşmayın. İngiliz Konsolosluğu İngiliz ajanı dolu. Bu işin ucunu bırakmazlar falan dedim ama Gülşen, bizim çocuklar her işi hallederler, gerekirse İngiliz ajanlarını da hallederler, sonuçta kaç çocuğun karnı doyuyor bu işlerden, dedi."

"Karnım acıktı" dedi adam. "Sarıyer Börekçisi'nde bir şeyler yiyelim mi?"

Dokuz

Adam oturduğu masadan Boğaz Köprüsü'ne baktı. "Geçen gece Nuran'la karnımız acıktı, Sarıyer Börekçisi'ne gittik" dedi. Sonra kadının önündeki tabağa bakıp gülümsedi. "Senin pastırmalı kuru fasulye yiyeceğini bilseydim, ille de Boğaz'da bir yere gidelim demezdim, börekçiye falan giderdik."

Kadın ağzı yemekle dolu bir halde, "N'apalım hayatım biz sonradan zengin olduk. O menüdeki saçma sapan isimli yemeklerin hiçbiri bana zevk vermiyor" dedi.

Adam güldü. "Sahi, hep soracağım, unutuyorum. Sen nasıl girdin bu âleme?" dedi.

"Bizim mahallede bir komşu kızı vardı: Zehra. O benden sonra evlenmişti. Kocası okumuş biriydi. Zehra'ya feminizmi öğretti.

Zehra da kadın haklarıyla ilgili iki tane kitap okuyup feminist oldu. Kocasına, 'Bundan sonra beni sömürmene izin vermeyeceğim' dedi..."

Adam güldü. "Desene kocası kaşınmış."

Kadın, "Metin de gitti başka bir kadınla evlendi. Aslında Metin Zehra'yla mutlu değildi, ikinci karısıyla mutlu bir evliliği oldu. Geçen sene Bodrum'da karşılaştık. İkinci karısından boşanmamış."

"Peki, Zehra'nın feministliğinin seninle ne ilgisi var?" dedi adam.

"Şöyle ilgisi var, Zehra Metin'den boşandıktan sonra renkli bir hayat yaşamaya başladı. Bir kız arkadaş grubu oldu. Adamlar o gruptaki kızları her akşam başka bir yere davet ediyorlardı. Esmeray diye bir kız vardı, zengin bir herif bulmuş, Etiler'de koca bir villası var adamın, kız bütün kız arkadaşlarını bu villaya toplamış. Sekiz on kız, hep birlikte adamın paralarını yiyorlar..." Kadın durdu, önlerinden geçen dev yük gemisine baktı. "Senin bir arkadaşın vardı gemilerde çalışan, hani sana kocaman bir tamtam getirmişti, nerede o çocuk şimdi?" dedi kadın.

"O hâlâ gemilerde. Abisine rastlamıştım, o söyledi. Sen Zehra'dan bahsediyordun" dedi adam.

Kadın kaşığını tabağının yanına koydu. Suratında alaycı bir gülümseme belirdi. "Zehra'nın bu hayatı bana çok cazip geldi. Koca derdi çekmek yok, çocuk büyüteceğim diye saçını süpürge etmek yok. Bir sabah Halil'e, 'Ben gidiyorum, sen çocuklarla ne bok yersen ye' dedim. Önce inanmadı, çok şaşırdı. Çünkü yıllar içinde benim ondan başka bir seçeneğimin olmadığını zannetmişti hep. Halil öyle saldırgan biri değildir, sadece çok üzüldü. Ben de aldım iki parça eşyamı, Zehra da o sırada kendisine bir Volkswagen satın almıştı, onunla Esmeray'ın sevgilisinin villasına götürdü. Sonra oradaki kızların yardımıyla emlakçılık işine girdim. Yoksa hâlâ beceriksiz bir kocanın gölgesinde saçma sapan bir hayatım olacaktı. Ama şimdi buradayım. Dünyanın en pahalı lokantalarından birinde pastırmalı kuru fasulye yiyorum. Kuru fasulyeme ne laf ediyorsun, milli yemeğimiz sonuçta!" Kadın kendi yaptığı espriye güldü.

"Kuru fasulye nasıl oluyor da Türklerin milli yemeği oluyor anlamıyorum?" dedi adam. "Kuru fasulye Amerika kıtasında bulundu. İçindeki domates, biber de Amerika kıtasında bulundu, Avrupa'ya bundan birkaç yüzyıl önce geldi. Türkler Orta Asya'dayken kuru fasulye diye bir yemek bilmiyorlarmış ki."

"Sen de amma entelmişsin yahu! Bırak şu entel ayaklarını. Türkün eline ne geçerse Türkün malı olur. Var mı bi itirazın?"

Adam bir an durdu. Yüzünde bir şeyleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Benim bir itirazım yok ama etrafımızdaki çember daralıyor Gülşen" dedi adam. Endişelendi aniden.

"Saçmalama" dedi kadın umursamaz bir sesle. "Kimmiş ki o çemberi kuracak bana? Yasadışı bir şey yapmıyoruz oğlum. Yaşlı moruklara sağlık hizmeti götürüyoruz, bize de kapı gibi vekâletname imzalayıp veriyorlar işte. Şu benim lili gelsin, o sorunu da halledeririz, sen merak etme, zaten şu anda sırf Kadıköy'de lilinin gelmesini bekleyen üç moruğum var. Birinin evi Moda burunda. En azından bir milyon dolar eder. Sen merak etme Farukçuğum."

Adam bir an irkildi. "Gülşen" dedi, "Şu lilinin ne olduğunu sana hep soracağım ama..."

"Ama sormaya korkuyorsun, değil mi?" Kadın başını bilgiççe salladı. "Ulan Faruk, iyi ki zamanında sikmemişsin beni, ben de sana o zamanlar iyi ki vermemişim..." dedi.

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. "Ne ilgisi var anlamadım" dedi.

"Nihat'ın orada ilk tanıştığımız günü hatırlıyor musun, hani şu Tapu Müdürlüğü'nde ayak işi yapan sünepe var ya, seni bana cinayet masası dedektifi diye tanıştırmıştı hani?"

"Evet" dedi adam. "Trabya'da balık yiyorduk."

"Tamam, işte sen bana ta ilk görüşte göz koymuştun. Polisim diye sana vereceğimi zannediyordun herhalde. Aslında doğrusunu istersen benim de o an canım istemedi değil ama dedim ki içimden, bu herif hem çok güvenilir biri, hem akıllı bir polis, hem de bununla iyi iş yaparım, o yüzden kendini tut, sakın verme buna; iyi ki de vermemişim, verseydim şimdi senin gibi bir dostum olmazdı."

Adam zoraki gülümsedi. "Ben sana lilinin ne olduğunu soracaktım. Neden anlattın ki bunları? Zaten daha önce de konuşmuştuk, bu konuyu biliyorsun, hani Akmerkez'de karşılaştığımızda."

"Bugüne kadar lilinin ne olduğunu bana kimse soramadı. Daha doğrusu sormaya götü yemedi. Bunu bir tek sen sorabildin ama dostum olduğun için sordun, biliyorum."

Adamın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

"Carlos Osman'ı bilirsin" dedi kadın.

"Asya ülkelerinden kadın getiren pezevenkten bahsediyorsan biliyorum ama son yıllarda hizmetçi getiriyor..."

"Pavyonculuk işi bitti de ondan" dedi kadın. Bu Carlos Osman eskiden genellikle Tayland'dan, bazen de Filipinler'den pavyonlarda çalışmaları için kadın getirirdi. Şu Hindistan'ın orada bir ülke var, bir de oralardan getirirdi. Tabii pavyonculuk zamanında. Carlos Osman'ın getirdiği karıların hepsi işini bilen şeylerdi, hepsi anasının gözüydü. Mesela çalıştıkları pavyonlarda Türk kadınlarla asla dalaşmazlar, hatta onlara yalakalık yaparlardı. Bir gün Tepebaşı'ndaki pavyonların birinde Lili adında bir kız çalışmaya başladı. Afet bir şeydi. Güçlü kuvvetliydi..."

"Asyalılar karateye falan çocukken başlıyorlar ya..."

"Her şeye çok erken başlıyorlar anladığım kadarıyla. Çünkü bununla çıkan bir adam bir daha pavyona gelmezdi. Sonradan öğrendik ki, Lili denilen bu kadın çıktığı her adama memesinden Roş yalatıyor..."

"Rohypnol mü?" dedi adam.

"Evet. Tecavüz ilacı diyorlar ya... Roş yalayan koli cüzdanı Lili'ye teslim edip ölmeye gidiyor. Lili yüzünden meğer Cenaze İşleri Müdürlüğü fazla mesaiye kalıyormuş o zamanlar." Kadın güldü. "Bu Lili gitmeden önce Adanalı bir kız vardı, Şenay, İncirlik üssünden bir Amerikalıyla evliymiş zamanında. Şişman bir şey, Esmeray'ın arkadaşıydı, ben de öyle tanımıştım. Neyse, Lili bu Şenay'ı çok seviyor, giderken yanında son kalan Roş'u veriyor. Bir de küçük bir kutu içinde birkaç tane örümcek veriyor. Kemancı örümceğiymiş mi ne, ben gördüm, korkunç bir şeydi. Bunu

vermiş. Bu örümcek seni ısırdığında hiçbir şey hissetmiyorsun ama sekiz saat sonra nalları dikiyorsun. Hatta bizim Şenay'a kutudan nasıl çıkaracağını, nasıl besleyeceğini falan öğretmiş. Bir de bir torba içinde mantar veriyor. Aman-ha mı öyle bir ismi varmış mantarın, yemeğe katıyorsun adam afiyetle yiyor, miden bozuluyor, hastaneye gidiyorsun, doktor bir şey anlamıyor, mideni bozdun zannediyor, bir serum takıyor, serumla toparlıyorsun, iyileştim diye evine geliyorsun, yatağa yatıp uyuyorsun, bir daha hiç kalkmıyorsun..."

Adamın yüzündeki ifade dondu kaldı. "Lili o mu?" dedi.

"Lili işte bu!" Kadın saçlarını savurdu. "Bu hediyeler sayesinde Şenay akıl almaz bir servetin üstüne kondu. Ben de aldım yanıma Carlos Osman'ı, Tayland'a gittim, Lili denilen kızı bulduk. İstediğimiz şeyler pahalı tuttu, yanımızda o kadar para yoktu, telefon ettik, İstanbul'dan birisi çantayla para getirdi. Cihangir'i Türkleştirmeye yetecek kadar mantarı, böceği möceği toplayıp getirdik İstanbul'a..." Kapkaranlık bir gecenin içinde hayal etti kadın kendisini. Karanlığın içinde avuç büyüklüğünde fosforlu kırmızı ışık saçan bir örümcek belirdi...

On

Kadın tavandaki küçük apliklerle aydınlatılmış, yekpare pencereleri perdesiz geniş salonun bir ucunda, beyaz bir kanatlı piyanonun yanında duran tamtama doğru yürüdü. Tamtama küçümseyici gözlerle baktı. Sağ elinde tuttuğu rakı kadehini sol eline aktardı. Sağ eliyle tamtama vurdu. "Nereden buldun bu adi şeyi?" dedi.

Adam pencere kenarındaki koltuktan kafasını çevirip, "Ya herkes onu soruyor, bir gemici arkadaşım Afrika'dan getirmişti ama kaldırıp atacağım" dedi.

"Ay hiç yakışmamış bu salona böyle üç kuruşluk şey. Benim Neriman ablanın oğlu belediye konservatuvarına gidiyor, ona verelim bunu" dedi gülerek. "Aslında Neriman sana da gelse iyi

olur, bak kadının iyi temizlememiş, baştan savma almış tozları, Neriman ablamın elinden tek bir toz kaçmaz." Kadın adamın karşısında duran boş koltuğa oturdu, yüksek ökçeli ayakkabılarını çıkardı, topuğunu ovdu. "Hayırlı olsun evin" dedi. "Ama kadın eli değmediği belli. Evlendirelim seni. Hani senin gibi polislikten atılma bir kızla çıkıyordun bir ara, sarı bi şeydi, nerede o şimdi?"

"Boşnak kızı mı? O da işleri büyüttü, güvenlik şirketi mi ne kurmuş" dedi adam. "Boş ver şimdi başkalarını, durumlar karışık."

Kadın adamın karşısındaki koltuğa oturdu, ayaklarını uzattı. "Bana bak, geçenlerde seninle Sarıyer Börekçisi'ne gitmiştik ya, duyduğum kadarıyla benden ayrıldıktan sonra Gülşen'le Ortaköy'de yemek yemeye gitmişsin. Hayrola? Gülşen sana pek yüz vermezdi, neler oluyor?"

Adamın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Aslında polislikten atılmama Gülşen neden oldu diyebilirim. Ama tazminatımı bana ödedi. Ortaköy'de yemek yerken bana bazı itiraflarda bulundu. Meğer Gülşen benim Amerika'daki biraderle işbirliği yapıyormuş. Bunu ben yeni öğrendim. Benim en yakınım, hatta beni bu işlerin içine sokan insan bana bu sırdan nasıl bahsetmez, anlayamıyorum. Moralim çok bozuldu. Zaten yanında o ressam bozuntusu Türk'le geldiğinden beri Carlos Osman'a karşı içimde bazı kuşkular var."

"Ne tür kuşkular?" dedi kadın.

"Bizi kullanıp büyük paralar kazanıyor bunlar..."

"Ama orası bir gerçek. Sen bunu bilmiyor muydun bugüne kadar?" dedi kadın.

"Biliyordum ama bana en yakın insanların beni kullanıp büyük servetler kazanmalarına artık dayanamıyorum. Ben komiserliğimden beri bu işte hep ikinci adam rolü oynadım. Ama buraya kadar! Bundan sonra kimseye çalışmıyorum. Kendime çalışıyorum."

Kadın ayağını kaşıdı. Eteğini topladı. "O zaman da riskler artıyor işte" dedi.

"Yok yahu" dedi adam. "Bizi kullanıyorlar; bu işi kendilerinden başkasının yapamayacağı havasını yaratıyorlar hep."

"Peki aklında bir iş var mı?" dedi kadın.

"İşte ben de sana bunu söyleyecektim. Şu Tim denilen Amerikalı ayyaşı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ay hep bahsediyoruz ondan. Hoş bi herifti ama benim tipim değil."

"Şimdi bak, bu Tim denilen entel çok konuşuyor, çok geveze. Neyse, Carlos Osman bunu kamuflaj için buraya getirdi. Bu Tim'i 55 kilo kokainin Zonguldak'ta gemiden indirilmesi işinde kullandı da; ama salak hiç farkında değil kullanıldığının. Şimdi, Tim Türkiye'ye gelirken yanında da şişman bir kadın getirmişti, biliyordun."

"Evet" dedi kadın.

"Herkese kadının Türkiye'ye kocasını aramaya geldiğini söylemişti. Ama gerçek öyle değildi."

"Öyle mi?" dedi kadın. "Peki, gerçek neymiş?"

"Bu kadın aslında bir yazar. Dedektif romanları yazıyormuş. İstanbul'a da konusu burada geçen bir roman yazmak için gelmiş."

"Ama kadının yazara benzer bir tarafı yoktu."

"Evet. Zaten mesele de bu. Kadın dedektif romanları yazıyor ama kimse bunları ciddiye alıp basmıyor. O da kendi parasıyla matbaada bastırıp ona buna dağıtıyor. Türkiye'ye gelip egzotik bir roman yazabilirse şansının açılabileceğini düşünüyor."

"Peki bu salak Amerikalıları neden anlatıyorsun bana?" dedi kadın.

"Şimdi, bu Amerikalı yazar İstanbul'a gelince Tim'den kendisini özel bir dedektifle tanıştırmasını istiyor. Böyle biriyle tanışırsa romanı için bir dedektif karakteri oluşturabileceğini düşünüyor. Tim ile Amerikalı kadın İstanbul'a ilk geldiklerinde Taksim'de bir otelde kalıyorlar. Amerikalı kadın otelin konsiyerjine özel bir dedektif tutmak istediğini söylüyor. Onlar da Aksaray'daki Hafiye Kahvehanesi diye bilinen bir kahvehanenin adresini veriyorlar..."

"Oteldekiler nereden biliyorlarmış Hafiye Kahvehanesi'ni?" dedi kadın.

"Onu ben de merak ettim. Otelin güvenlik müdürü eski bir polis emeklisi. Aksaray'daki kahvehanede özel dedektiflik işlerini yapanlar da genelde emekli polislerdir. Adresi güvenlik müdürü veriyor. Kadın kalkıyor Aksaray'daki kahveye gidiyor. Ama orada İngilizce bilen tek hususi hafiye Agop Mercekyan adında eski bir gazeteci. Yıllarca polis ve adliye muhabirliği yaptıktan sonra bu hususi hafiyelik işine girmiş. Ama genelde sosyete kadınlarının kocalarını takip gibi işler yapıyor. Ben bu Agop Mercekyan'ın malvarlığını araştırdım. Adam Şişli'de kendisine ait koca bir apartmanda tek başına yaşıyor. Diğer tüm daireleri de kiralık. Yani milyonlarca dolarlık bir serveti var herifin. "

***

Adam otomobili yol kenarına park etti; başını yan koltukta oturan kadına çevirirken kaldırımda kendilerine doğru yürüyen yayaları işaret etti: "Agop Mercekyan, bak, şu mağazanın önünden geçen" dedi.

Kadın adamın parmağıyla gösterdiği yere doğru baktı. "Sen bu adamı epey bir zamandan beri adım adım takip ediyorsun galiba" dedi.

"İşin içinde koca bir apartman varsa, neden takip etmeyeyim ki? Üstelik Şişli gibi İstanbul'un ortasında bir yerdeyse bu apartman! Sırf altındaki seyahat acentesinin bir yıllık kira geliri bile yedi sülaleme yeter!" dedi adam.

Kadının yüzünde adamın söylediklerini onaylamayan alaycı bir ifade belirdi. "Çok zor bir iş bu" dedi. "Duyduğum kadarıyla adam efendi biri ama anasının gözüymüş. Ayrıca her zengin Ermeni gibi etrafı emekli polislerle falan doluymuş. Ha, bir de adam kendine eğlence olsun diye hafiyelik yapıyormuş. Zaten Gülşen söyledi sana" dedi kadın ve sustu; kaldırımda yürüyenlere baktı.

"Ne demiş Gülşen bana?" dedi adam.

"Agop Mercekyan'la uğraşma dedi sana..." Kadın durdu, gözlerini iyice kıstı. 'Ay, Agop Mercekyan denilen adam şu koyu camlı gözlüklü kel mi?" dedi.

Adam yanlarından geçmekte olan adama bakıp, "Spor ceketli şişko" dedi.

"Ben bunu daha yaşlı zannediyordum, hani altmışlarında falan. Ama baksana bu daha ellisinde bile değil" dedi kadın. "Bir de, bunun gözlerinde bir sorun var bence, baksana önüne bakarak yürüyor, yarı kör bu..."

"Çocukken beyninde ur mu ne varmış, sadece birkaç metre etrafını görebiliyor galiba" dedi adam.

"Benim de bir yakınım var, onun da beyninde bir sorun var. Peki, bu adam hafiyelik yapıyor diyorsunuz, kör kör nasıl hafiyecilik oynuyor bu?"

"Agop'un hafiyeliği amatörce. Çocukken çok fazla hafiye romanı okumuş. Aslında adamın kira toplamak dışında hiçbir mesleği olmamış, sırf eğlence olsun diye hafiyelik yapmış."

"Yok yok" dedi kadın. "Gülşen araştırmış, adam ciddi ciddi dedektiflik yapıyormuş."

"Biliyorum ama o dedektifliği de şöyle yapıyor: Aksaray'da bunların bir kahvesi var, Hafiye Kahvesi dersen kimse bilmez ama Arap Kahvesi dersen herkes biliyor. Kahvenin duvarlarında Cemal Nasır'ın falan resimleri var. Bu işi genellikle emekli polis memurları yapıyorlar. Müşterileri de genellikle sosyete kadınları; bunlar kocalarını kendilerini aldatıyor mu aldatmıyor mu diye takip ettiriyorlar..."

"Öyle Arsen Lupen gibi hafiyecilik yapmıyorlar mı yani?" dedi kadın.

"Aslında her işi yapıyorlar ama müşterileri genellikle sosyete kadınları. Agop Mercekyan da sosyeteden çok tanıdığı olduğu için bu polislerin arasına girebilmiş. Zaten Agop gidip dedektiflik yapmıyor. Müşteri genelde buna geliyor, Agop da kendisine çalışan başka birine devrediyor işi."

"Agop Mercekyan bütün gün Hafiye Kahvesi'nde mi oturuyor?"

"Evet" dedi adam. "Bu işi mesleği olarak kabul ediyor. Hatta eskiden kartvizit bile bastırmış: Hususi Hafiye Agop Mercekyan, Telefon 48 02 01, İstanbul diye yazıyor üstünde. Bende vardı bir ara."

"Zaten Mercekyan da hafiye soyadı gibi" dedi kadın.

"Gerçek ismi Agop Mercekyan değil. Ohannis-bir-şey. Ama herkes onu Orhan diye biliyor." Adam otomobili hareket ettirdi. Ardından kadına döndü, sırıtarak, "Aklımda bir plan var" dedi.

"Planını biliyorum" dedi kadın gözünü önlerindeki asfalttan ayırmadan.

"Nereden biliyorsun?"

"Agop'a bir bayan müşteri göndereceksin..."

"Eeee sonra?"

"Agop'la kadının ilişkiye girmesini bekleyeceksin. O da muhtemelen ben olacağım ama havanı alırsın..."

"Agop öyle basit yemlere gelen biri olsaydı bugüne kadar malı mülkü Türkleşmiş olurdu. Adam süper paranoyak, hiç kimseye inanmıyor, güvenmiyor. Adamın zaten hayatında bir kadın var..."

"Öyle mi?" dedi kadın hayret dolu bir sesle, "kimmiş bu tipsiz körün hayatına giren kadın?"

"Yan dairedeki komşusu. Aslında kiracısı da diyebiliriz. Tamara Hanım diye birisi. Agop'un ailesini çok eskiden beri tanıyor. Boşandığı kocası hariciyeciymiş, adam genç bir kadınla evlenmiş, Tamara Hanım da İstanbul'a dönüp Agop'un yanındaki daireyi sembolik bir rakama kiralamış. Şimdi akşamları sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlar. Agop'un annesi de var ama o genelde ya uyukluyor oluyormuş ya da erkenden yatıyormuş. Onlar da gece geç saatlere kadar sohbet ediyorlarmış. Ama aralarında bir ilişki olduğunu hiç sanmıyorum."

"Peki, planın neymiş?" dedi kadın.

"Şu Gümüşsuyu'nda bağırsağıyla boğulan Aykut var ya, onun bir arkadaşıymış gibi Agop'a gideceksin; Agop hafiye ya, sen de Aykut'un arkadaşısın zaten, Agop'tan cinayeti aydınlatmasını isteyeceksin."

Kadın bir an kaşlarını çatıp durdu. "Bir şey anlamadım" dedi kadın.

"O cinayeti kimin işlediğini sen zaten biliyorsun" dedi adam.

"Evet" dedi kadın konuşmaları anlamaya çalışıyormuş gibi bir sesle. "Biliyorsam ne yapacağım? Gidip polise mi ihbar edeceğim katili?"

"Yok, işte mesele o değil. Agop Mercekyan bu işi alınca biz de içeriden birileriyle onu yanlış bir yöne yönlendiririz. Ama sen bu arada Agop'la bir iş ilişkisi içine girmiş olacaksın. Biliyorsun, bizim işler güven işi. Adamın güvenini kazanabilirsen, gerisi kolay" dedi adam.

"Hani kendi katilinin peşinde gidip kendi cinayetini aydınlatan hafiyeli filmler vardır ya, onun gibi bir şey olacak yani" dedi kadın gülerek.

On Bir

Adam maun ağacından büfenin yanına gitti, içki rafından bir konyak şişesi ile iki snifter çıkardı. Konyak kadehlerinden birini salonun köşesindeki koltukta, gece lambasının loş ışığı altında bacak bacak üstüne atmış rahat bir şekilde oturan kadına ikram etti. Sehpanın üzerinde duran çikolata tabağını kadına yaklaştırdı. Kendisi geniş koltuğa geçti. Yan koltukta yaşlı bir kadın, boynu bükük, oturur bir vaziyette uyuyordu.

"Şerefe Tamara Hanım" dedi adam.

"Şerefe Orhan Bey" dedi kadın. İçkisinden bir yudum aldı. "Böyle güzel bir konyak içmeyeli yıllar oldu."

"Geçenlerde eski bir komşumuz Erivan'dan getirdi" dedi adam.

"Hmmm, ilk kez Ermeni konyağı içiyorum, ününü duymuştum ama hiç bu kadar yumuşak içimli olabileceğini düşünmemiştim" dedi kadın. Kadın uzanıp bir parça çikolata alıp yedi. Yüzünde bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Sonra ne oldu?" dedi, "New York'a ilk gidişinizden bahsediyordunuz..."

"Haa, evet" dedi adam. Kadehini sehpaya bıraktı. "Çocukluk yıllarım Mayk Hammır romanlarını okuyarak geçti. Bendeki New York sevdası aslında Mayk Hammır romanlarıyla başladı."

"Ama bizdeki Mayk Hammır romanlarının çoğunu Kemal Tahir yazmıştı. New York'u hiç görmeden uydurmuştu."

"Evet, çünkü New York'a gittiğim an bunu anladım. Ama yine de benim New York'a gittiğim tarihte artık fötr şapkalı, trençkotlu adamlar kalmamıştı. Ama Eyüp Sultan Camisi'nin avlusundan geçerken karşıma çıktı böyle adamlardan biri..."

"Öyle mi?" dedi kadın inanmak isteyen bir ses tonuyla.

"Mayk Hammır'ın hayaleti çıktı karşıma. O da fötr şapkayla trençkot giyerdi ya..."

Kadının yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Evet?" dedi kadın başını sallayarak.

"Bir kış akşamıydı. Caminin avlusundan geçerken birdenbire yerdeki kâğıtlar havalanmaya başladı. Hani anafor olur ya, bir anda rengârenk bir anafor şekli belirdi biraz ilerimde. Durdum. Sonra o anaforun renkleri arasında Mayk Hammır'ın hayaleti oluştu. Bana 'Selam Dedektif Mercekyan' dedi. Tam hayalet bana bir şey söylemek üzereyken avludan bir adamın geçmekte olduğunu gördüm. Saçı başı dağınık, üstünde çok eski bir palto olan, bedbaht görünümlü bir adamdı bu. Ama kafamı hayalete çevirdiğimde o yok olmuştu. Biraz durup hayaletin yeniden belirmesini bekledim. Ama hayalet yeniden belirmedi. Ben de gözümü hayaletin belirdiği noktadan bir süre ayırmadan avludan geçtim. Otobüs durağından otobüse binecektim. Ama otobüs durağına geldiğimde yerde bir cesedin yatmakta olduğunu gördüm. Bu, biraz evvel, yani hayalet karşıma çıktığında yanımdan geçen adamdı..."

"Aaaa, adamı öldürmüşler mi?" dedi kadın sanki televizyonda film izliyormuş gibi bir merak içinde.

Adam kafasını 'evet' anlamında salladı. "Adam otobüs durağına geldiğinde bir anda birisi ona ateş etmeye başlamış. Kimse hiçbir şey görmemiş."

"Belki Mayk Hammır size bir mesaj vermek istedi" dedi kadın.

"Evet, çünkü bu olaydan yaklaşık bir ay kadar sonra Mayk Hammır'ı bir kez daha karşımda buldum. Bu kez rahmetli babam vardı; annem, babam, ben Bakırköy'deki bir akrabamızı ziyarete gitmiştik. Tam akrabamızın bulunduğu sokağa girmek üzereyken sokağın köşesinde bir adamın durmuş bizim arabaya baktığını gördüm. Arabayı babam sürüyordu. Ben ön koltukta oturuyordum..."

"Pardon, kaç yaşındaydınız o zaman?"

"On beş on altı yaşlarındaydım. Neyse, bir baktım o adam gerçek biri değil, daha önce gece vakti cami avlusunda gördüğüm hayaletti. Tabii bu sefer onu gündüz gözüyle görüyordum. Ben tam hayalete bakarken babam, 'Birini mi öldürdüler acaba?' dedi. Annemle ben neye uğradığımızı şaşırmıştık. Bir baktık, akrabamızın oturduğu sokak ana baba günü. Etraf polis kaynıyor. Annem hemen dualar etmeye başladı inşallah akrabamızın başına bir şey gelmemiştir diye."

"Orada ne olmuş peki?" dedi kadın.

Adam konyağından bir yudum aldı; yanında uyuklayan yaşlı kadına bir an baktı. "O sokakta oturan bir kadın öğretmenmiş. Yalnız yaşıyormuş. Birisi bıçaklayarak öldürmüş kadını. Tabii bu arada biz her ne kadar akrabamızı ziyareti tamamlasak da ziyaret sırasında bu konu dışında bir şey konuşulmadı. Söylentilere göre, öldürülen kadına musallat olan bir adam varmış. Kadını eskiden tanıyormuş ve beraber olmak için kadını sürekli rahatsız ediyormuş."

"Klâsik bir cinayet" dedi kadın.

"Ama ben aynı bir dedektif gibi cinayetin izini sürdüm. Günlerce, her fırsatta Şişli'den kalkıp Bakırköy'e gittim. Bir sürü insanla konuştum. Sonra bir gün cinayetin işlendiği apartmanın

yakınında bir bakkal olduğunu gördüm. Bakkalın oğlu elinde siparişlerle bir apartmana girdi. Genç bir adamdı, bir süre izledim. Üstünde mavi bir önlük vardı. Önlüğün cebinin sökülmüş ve sonradan iğne iplikle uyduruk bir şekilde yerine tutturulmuş olduğunu gördüm."

"Yani söküğü annesi falan değil de kendisi mi dikmiş gibiydi?"

"Aynen öyleydi, Tamara Hanım. Bakkalın oradan cinayetin işlendiği apartmanın önüne geldim, bu arada akrabalarımdan birinin beni görmemesi için dua ediyordum çünkü evdekiler benim Bakırköy'e gidip geldiğimi bilmiyorlardı. İşte, tam cinayetin işlendiği apartmanın önüne geldiğimde Mayk Hammır önümde belirdi, 'Yes Dedektif Mercekyan, you got it!' dedi bana."

Kadın gülümsedi. "Sizinle İngilizce mi konuştu hayalet?" dedi.

Adam konuyu değiştirmek istemediğini belli eden bir süreklilikle, "Evet" dedi, "bu durumu gidip rahmetli babama söyledim. Babamın emniyette önemli tanıdıkları vardı, bunlardan biri de efsanevi polis şeflerinden Nizamettin Kılıçtakan'dı. Onun talebelerinden birine telefon etti. Beni Emniyet Müdürlüğü'ne çağırdılar. Eminönü'ndeki Sansaryan Han'a gittim..."

"Şu meşhur Sansaryan Han" dedi kadın gülümseyerek. "İlk pasaportumu oradan almıştım."

"Orada cinayet masası dedektiflerine görüşlerimi söyledim. Bu cinayetle ilgili olarak bakkalın oğlunu sorgulamadıklarını fark ettiler. Beni dinledikten sonra sorguya almışlar, genç adam polislere her şeyi itiraf etmiş..."

"Bakkalın oğlu mu öldürmüş?" dedi kadın.

"Evet, cinayeti öğretmen hanımın mücevherlerini çalmak isterken işlediğini falan söylemiş. Bu başarıdan sonra dedektiflik bende adeta bir tutku haline geldi..."

"Keşke polis olsaydınız" dedi kadın.

"Çok istedim ama biliyorsunuz Ermeni olduğumuz için bizi Türkiye'de devlet memuru yapmıyorlar..."

"Ne kadar acı" dedi kadın. "Oysa Osmanlı İmparatorluğu zamanında Ermeni diplomatlar bile varmış."

"İşte ben de bu tutkumu gazete muhabirliğine başlayarak tatmin ettim..."

"Öyle mi? Ben sizin gazetecilik yaptığınızı bilmiyordum; zannederim çok uzun bir süre yapmadınız" dedi kadın.

"Birkaç yıl yaptım. Günaydın Gazetesi'nde stajyer muhabir olarak işbaşı yaptığım günü hiç unutamam: Bir yakınımızın torpiliyle iş bulmuştum. Babıâli Yokuşu'ndan çıkarken adeta havalarda uçuyordum. Sora sora gazeteyi buldum. Vilayetin karşısında, kapısının iki yanında mermer sütunlar olan bir binaydı. Kapıdaki adama haber müdürü Erol Bey'e gideceğimi söyledim. İçeriye telefon etti, sonra bana yolu tarif etti. Koskoca bir salon, duvarlarda çeşitli ülkelerin saatleri, teleks makineleri, masalarda daktilolar, hiç susmadan çalan telefonlar, oradan oraya koşuşturmalar beni büyülemişti. Doktor stres altında çalışmamı yasaklayana kadar çalıştım. Belki birkaç yıllık bir tecrübeydi ama her günü güzel bir hatıra olarak hafızamda..."

Kadın, "Çok sevmişsiniz gazeteciliği anlaşılan" dedi. "Peki, Mayk Hammır'ın hayaleti gazetecilik yaparken de karşınıza çıkmaya devam etti mi?" Kadının görüntüsü adamın gözlerinden bir anda silindi.

On İki

Kadın Boğaziçi'nin sakin sularından ağır bir hızla geçen eski bir yük şilebine bir an bakıp gözlerini çay bahçesinin kalabalığına çevirdi, yanındaki oturan adama, "Çay söylesene" dedi. Artık ağrıları dayanılmaz olmaya başlamıştı; buna bir de son zamanlardaki uykusuzluğu eklenmişti: Sabaha kadar yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, sürekli olarak kafasında kötü şeyler kurup duruyordu.

Adam çay bahçesinde koşuşturan garsonlardan biriyle göz teması kurdu, garsona eliyle çay getirmesini işaret etti. Artık bu çay bahçesinin ona hiçbir huzur vermediğini düşündü. Hiçbir şeyin eski tadı yoktu.

Kadın, "Duydun mu Aykut'un cinayetiyle ilgilenen yeni birisi ortaya çıkmış, adam galiba özel dedektifmiş" dedi.

Adam bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakışlarla kadına baktı. "Kimmiş o dedektif?" dedi.

"Bilmiyorum, Neşe aradı dün, 'Abla Aykut eniştemin cinayetiyle ilgili yeni biri ortaya çıktı. Nereden bulduğunu söylemiyor ama adamın elinde çok bilgi var' dedi."

Adam yüzünü ekşitti. "Aykut öldürüleli kaç yıl oldu?" dedi.

"Tam hatırlamıyorum ama şu Körfez Savaşı henüz başlamamıştı" dedi kadın.

"Onca yıldan sonra bence bu yarayı yeniden kaşımanın bir anlamı yok" dedi adam.

"Ama cinayet karanlıkta kaldı" dedi kadın. "Rengin'le Şafak babalarının öldürülmesi travmasından hâlâ kurtulabilmiş değiller; Zeynep ablam da öyle. Kocası öldürüldükten sonra hiçbir şekilde toparlanamadı. Her şeyden önce hiç kimseye güveni kalmadı."

"Zeynep'le çocukların toparlanamamasının ardında bence bizim bacanağın gizli homoseksüel olması yatıyor" dedi adam.

"İyi ki Şafak'ta öyle bir eğilim ortaya çıkmadı" dedi kadın. Böyle şüphesi olanların gittiği bir hoca duymuştu kadın. Adam Beykoz'da bir villada oturuyormuş, oğlunun bir resmini götürüyormuşsun, adam dualar okuyor, tütsüler mi ne yakıyormuş ama erkek çocuğunda bütün kadınsı eğilimler ortadan kalkıyormuş. Ablası Şafak için de mi gitse acaba diye düşündü.

"Bu saatten sonra katil bulunsa ne olur bulunmasa ne olur" dedi adam. Durdu. "Peki, kimmiş bu yeni dedektif?" dedi.

"Orhan diye biri, soyadını bilmiyorum ama Neşe'nin söylediğine göre cinayetle ilgili epey bir bilgi sahibiymiş. Bu cinayeti aydınlatınca kitabını mı yazacakmış ne."

"Başına iş alacak yani" dedi adam. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Seni anlamıyorum" dedi kadın. "Aykut eniştemle aranın iyi olmadığını biliyorum ama adamı hunharca öldürdüler, bunca yıldan beri de bu cinayeti kimse aydınlatamadı. Neşe, 'Handan abla, Aykut eniştemle ilgili haberi ilk gördüğüm an, onca yıl oldu, hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor' dedi. Bu adam sonuçta

senin de bacanağın. Üstelik yıllarca da babamın yanında birlikte çalıştınız. Sen onu daha çalışkan damat diye çekemedin, biliyorum. Zaten Maltepe'deki evdeyken, biz çocuklarla dondurmacıya gittiğimizde Aykut'un sana sapık ilişki teklif ettiğini söylemişsin Hasan'a..."

"Şimdi neden eski defterleri açtın?" dedi adam. Dudaklarını büzmüştü. "O akşam siz çıkınca biz de televizyonda vampirli bir film seyrediyorduk, ben pek bir şey anlamamıştım filmden, Aykut da bana, 'Bu filmde eşcinsel bir şeyi işlendi falan' dedi. Yani bir Amerikan filminde ilk defa erkek erkeğe ilişki konu edilmiş mi ne. Öyle bir şey dedi. Ben de huylandım tabii." O evin 1971'de anarşistlerin polisle silahlı çatışmaya girdiği eve komşu olduğunu söylemişti biri, diye hatırladı.

"Neden huylandın ki? Filmin konusu neyse adam da onu söylemiş sana" dedi kadın.

"İyi de Aykut ne kitap okur ne sanat filmi seyreder, nereden biliyordu ki filmin bilmem nesini?"

"İyi de insan kalkar babamın yanında getir götür yapan bir adama bacanağının homoseksüel olduğunu söyler mi?"

"O getir götür işi yapan Hasan şu anda babanın acentesinin müdürü, unutma!" dedi adam.

"Aykut öldükten sonra acenteyi sana teslim ettik, adam gibi çalıştırsaydın da Hasan'ı müdür yapmasaydık. Aykut sağlığında yıllarca seni idare etti. Kusura bakma, söylemek istemediğim şeyleri söyletiyorsun bana."

"Ne söyleyeceksen söyle, içinde kalmasın" dedi adam.

Kadın Boğaziçi'nin öteki yakasına dikti gözlerini. Yüzü gergindi. "Farkında mısın bilmiyorum ama ne zaman Aykut'un cinayetini aydınlatacak bir şey ortaya çıksa, aydınlatma ihtimali çok zayıf bile olsa sen çok sert tepki gösteriyorsun. Hani seni tanımasam cinayeti sen mi işledin diye şüphelenirdim" dedi kadın.

On Üç

Kadın İstiklal Caddesi üstündeki Saray Muhallebicisi'nin kapısından içeriye girdi. Güçlü bir aydınlatmayla aydınlatılmış geniş salonda masalar arasından geçip arkalarda bir yerde yalnız başına oturan, masasının üstündeki birtakım belgeleri okuyan kel kafalı adama doğru yürüdü. "Orhan Bey?" dedi.

Adam yüzünde kibar bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Ayağa kalkarken ceketinin önünü iliklediği. "Hoş geldiniz Neşe Hanım" dedi.

***

Kadın, kadınlar tuvaletinden çıktı, masalar arasından geçerek salonun arka tarafında tek başına oturan kel kafalı adamın yanına doğru yürüdü.

Adam önündeki dosyayı karıştırmayı bırakıp kadına gülümseyerek baktı. "Kazandibiniz geldi, Neşe Hanım" dedi.

Kadın masada duran tabağa isteksiz gözlerle baktı. Adam masaya not defterini koymuştu. "Eniştenizin öldürülmesi benim dedektiflik hayatımın en büyük projesi olacak" dedi.

"Evet, oldukça detaylı bir çalışma yapmışsınız Orhan Bey" dedi kadın. "Eniştemin öldürüldüğü gün ben Meydan Gazetesi'nde çalışıyordum. Ama kültür sanat servisindeydim..."

"Cinayet haberleriyle ilgilenmiyordunuz yani" dedi adam.

"Hayır" dedi kadın. "Tabii haber merkezindeki arkadaşlarla bir araya geldiğimizde bazen yaptıkları cinayet haberlerini falan anlatırlardı. Ama bu haberlerin arasında bir gün benim ablamın kocasının da olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Bana o günle ilgili ne hatırlıyorsanız anlatır mısınız?"

"Bir pazartesi günüydü, saat beşe doğruydu, haber merkezindeki birkaç arkadaşla iş çıkışı toplanıp Köprüaltı'ndaki salaş birahanelerden birine gidecektik. Benim işim erken bitmişti. Çantamı topladım, diğer arkadaşlarımın yanına gittim. Onlar da işlerini bitirmek üzeredeydiler. Körfez Savaşı henüz başlamamıştı ama eli kulağındaydı. Haber merkezindeki arkadaşlara savaşın ne zaman falan başlayacağını sormuştum. Ayaküstü sohbet ediyorduk. Bu arada polis muhabiri Hakkı haber müdürünün masasındaydı, haber müdürü Erol Beyle ciddi ciddi bir şeyler konuşuyordu. Hakkı'nın bir ara, 'Yılların polis muhabiriyim hiç böyle korkunç bir cinayet haberi yapmamıştım' dediğini duydum. İster istemez tüm dikkatimi Hakkı'yla Erol Bey arasında geçen konuşmalara vermiştim. Erol Bey Hakkı'nın çektiği fotoğraflara bakıyor, 'Yok yahu biz bunları basamayız, çok korkunç fotoğraflar bunlar' diyordu. Bilmem bilir misiniz, o zamanlar muhabirlerin çektikleri fotoğraflar şöyle genişçe ince bir kâğıt üzerine siyah beyaz basılırdı. Aradan birkaç saat geçince de kâğıt kıvrılmaya başlardı..."

"Evet, biliyorum o resimleri" dedi adam.

"Bu arada Hakkı öldürülen adamla ilgili bilgileri veriyordu. Adam Gümüşsuyu'nda bir apartman dairesinde yalnız yaşıyor-

muş, adam eşcinselmiş, adam işadamıymış, adam zenginmiş, katil adamın önce karnını deşmiş, sonra bağırsağını çıkarmış, sonra da adamın boynuna dolayıp sıkmış, adamı kendi bağırsağıyla boğarak öldürmüş. Bunları da ben herhangi bir cinayet haberini dinler gibi dinliyordum. Sonra, haber sepeti vardı eskiden bu bilgisayarlardan önce, muhabir haberini daktiloda yazar, haberin görsel malzemesiyle birlikte bunu haber müdürünün masasındaki bu haber sepetine koyardı. Bizim haber müdürünün masasındaki haber sepetine yaklaşıp yavaş yavaş kıvrılmaya başlayan resimlerden birisini açıp baktım. Resimlerden ilki cesedin boynunu ve kafasını gösteriyordu. İlk aklıma gelen şey, enişteм neden makyaj yapmış? sorusu oldu..."

"Ama siz öldürülenin enişteniz olduğunu henüz bilmiyordunuz, değil mi?"

"Hayır, hiçbir şey bilmiyordum; yalnız ablamın kızı Rengin sabahleyin telefon edip babasının hafta sonu eve gelmediğini, o sabah da işe gitmediğini söyledi. Enişteмin böyle birkaç gün ortadan kaybolduğunu bildiğim için hiç önemsememiştim..."

"Gümüşsuyu'ndaki daireyi kendisine eşcinsel garsoniyeri olarak satın aldığını, hafta sonlarını o dairede geçirdiğini bilmiyordunuz tabii..."

"Yok, nereden bileceğiz. Hatta Aykut enişteмin eşcinsel olduğunu birisi söylese hayatta inanmazdım. O bizim aileye geldiğinde ben çok küçüktüm. O benim bir abim gibiydi. Zaten ablamla evlenmeden önce de babamın yanında çalışıyordu..."

"Diğer enişteniz de babanızın yanında çalışıyormuş" dedi adam.

"Evet, iki ablam da babamın yanında çalışan elemanlarla evlendiler. Babamın vefatından sonra işyerinin başına Aykut enişteм geçti. Aykut enişteмden sonra da Nihat enişteм, yani ortanca ablamın kocası geçti. Ama o işi beceremedi, babamın yanına getir götür işleri için aldığı Hasan abi vardı. Şu anda şirketi o yönetiyor. Nihat enişteм de emekli gibi bir şey diyebilirim."

"Peki, 'Resme baktım' dediniz..."

"Evet, resme baktığımda, enişte neden böyle makyaj yapmış diye geçirdim içimden. Dudakları koyu bir rujla boyanmıştı. Tabii simsiyah kaytan bıyıklı bir adam olduğundan ruj çok çirkin duruyordu. Bir de boynundaki boru gibi şeyin ne olduğunu anlayamadım. Enişte seksenli yıllarda kalın bir altın kolye takardı o yılların modasına uyarak ama bunun kolyeye benzer bir tarafı yoktu. Sonra, dikkatlice bakınca, boynundaki şeyin bağırsağı olduğu anladım. Sonradan öğrendiğimize göre katil enişte karnını jilet gibi bir şeyle deşmiş, sonra açtığı yarıktan bağırsakları çekip çıkarmış ve boynuna dolayıp enişteyi boğmuş. Polis, katilin bütün bu işi göz açıp kapayıncaya kadar yapıp bitirdiğini düşünüyor. Düşünsenize, küçücük bir jiletle bir insanı en hunhar bir şekilde öldürebiliyorsunuz..."

"Peki, cesedin enişteniz ait olduğunu ne zaman anladınız?" dedi adam.

"Anlamadım" dedi kadın. "Çünkü şoka girmiştim. Hayal görüyorum ya da kötü bir film seyrediyorum falan sanıyordum. Sanki her şey birazdan bitecek ve bütün bunların kötü bir düşten ibaret olduğunu anlayacağım falan diye düşünüyordum. O sırada fenalaşmışım, arkadaşlar beni bir koltuğa oturttular, yüzüme kolonya falan serptiler. Ceyda diye bir kız vardı, gazetede birlikte çalışırdık, hemen ona haber vermişler, o geldi, arkadaşlar 'Aileye haber verelim' dediler. Ben hâlâ bu kâbus birazdan bitecek diyordum. Ceyda ablamı aradı. Telefona Rengin çıkmış, Ceyda olan biteni anlayamadığı için Rengin'e, 'Neşe teyzen fenalaştı' demiş. Rengin de hemen o an bunun kendi babasıyla bağlantılı bir şey olduğunu anlamış. Annesine dönmüş, 'Anne galiba babamın başına kötü bir şey geldi, Neşe teyzem gazetede fenalaşmiş' demiş."

"Enişteniz eşcinsel eğilimi olduğunu hiç anlamadınız mı?" dedi adam.

"Hayır, sadece Nihat enişte şüphelenmiş ama bacanağının gizli bir hayatının olabileceği aklının ucuna bile gelmemiş. Aykut enişteyi öldürülmesi bizi ailece çok sarstı ama onun gizli bir eğilimi olması ve bizim bundan hiç ama hiç şüphelenmemiş olmamızı da ayrı bir travma olarak yaşadık."

"Peki, enişteniz ailesi, anne babası, onlar ne gibi tepki verdiler?"

"Biz enişte min babasıyla görüşmüyorduk, daha doğrusu Aykut enişte m kendi babasıyla görüşmüyordu. Nikâha da zaten enişte min bir tek annesi geldi. Ama o da birkaç yıl sonra öldü. Oğluna düşkün bir anneydi. Mesela ilk evlendiklerinde ablamlara gidip dolapları açıyormuş, ablam kocasının donlarını nasıl katladı diye bakıyormuş, iyi deterjan kullandı mı kullanmadı mı diye donları kokluyormuş. Tabii ablam kıyameti kopardı, kadın o günden sonra ablamlara gelemedi; zaten kısa bir süre sonra da kansere yakalanıp öldü. Babasına gelince, annem bir kere görüşmüş Aykut enişte min babasıyla. Annemin de ablamın da söylediğine göre oldukça küstah, ukala, kendini beğenmiş, iğrenç bir adammış. Enişte min erkek kardeşi baskılara dayanamayarak evden kaçmış, Almanya'ya gitmiş, bir daha hiç dönmemiş..."

"Enişteni zin babası oğullarına ne gibi baskılarda bulunmuş, anlamadım?" dedi adam.

"Ben ayrıntılarını çok iyi bilmiyorum, aslında bunları Zeynep ablamla konuşsaydınız daha iyi olurdu ama Zeynep ablam bir daha o günleri kesinlikle hatırlamak istemiyor. O yüzden sizinle konuşmaya sıcak bakmıyor..."

"Anlıyorum" dedi adam. "Peki, sizce baba çocuklarına ne gibi bir baskıda bulunmuş olabilir?"

"Enişte min babası mühendismiş; makine mühendisiymiş galiba. Hayatta hep başarılı olmuş birisi; ama çocukları okumamışlar. Enişte m liseyi zar zor bitirmiş, kardeşi ortaokulu bile bitirememiş galiba. Babası da okumadılar diye iki oğluna adeta işkence yapmış. Enişte min kardeşi bir gün evlerindeki birkaç değerli eşyayı alıp satmış, parasıyla Almanya'ya kaçmış. Bir daha hiç dönmemiş..."

"Onun adını biliyor musunuz?" dedi adam.

"Hasan diye biliyorum. Ama yine de ablama bir sormam lazım."

"Demin de Hasan diye birisinden bahsettiniz..."

"Ha, şirketin müdürü Hasan abi. Aslında bizim şirket müdürünün adı Hasan Ali ama biz Hasan diyoruz. Tamamen bir isim benzerliği" dedi kadın.

Adam notlarına dalgın gözlerle baktı. "Ablanızın polise verdiği ifadelerde ailece hiç kimseden şüphelenmediğinizi söylemiş. Sizin şüphelendiğiniz herhangi biri oldu mu?"

Kadın acı acı gülümsedi. "Orhan Bey, böyle resmi sorular sormanızı beklemiyordum sizin" dedi.

Adam kadının bu sözü üzerine irkildi. "Haklısınız Neşe Hanım" dedi. Bir an durdu, kendisini toparlar gibi etrafına baktı. "Siz artık gazetecilik yapmıyor musunuz?"

"Meydan Gazetesi kapandıktan sonra oradaki çevirmen arkadaşım Ceyda'yla bir reklam ajansı açtık. İşi rayına oturtmak zor oldu ama şimdi çok şükür şu anda piyasanın en çok iş yapan ajanslarından biriyiz."

Adam bir an durdu. "Ceyda ile ilgili bilgilerim de var" dedi.

Kadının yüzünde ani bir hayret ifadesi belirdi. "Siz bu cinayet üstüne epey çalışmışsınız anlaşılan" dedi.

Adam başını 'evet' anlamında salladı. "Ceyda Hanım olay yerine ilk giden polis muhabiri Hakkı ile sevgiliymiş o zaman. Ama cinayetin işlendiği gece Hakkı enişteniz öldürüldüğü sokakta oturan bir kadının evinde kalmış..."

"Nasıl yani?" dedi kadın yüzünde hayret dolu bir ifadeyle.

"Hakkı, enişteniz öldürüldüğü gece, Tünel'de bir ressamın stüdyosunda verilen bir partiye davet ediliyor. Orada tanıştığı bir hanımla partiden ayrılıyor. İlginç olan, o hanımın enişteniz öldürüldüğü sokakta oturması, sanki koca İstanbul'da başka sokak yokmuş gibi..."

"Hakkı o gece partide tanıştığı bir kadınla mı kalmış?" dedi kadın.

On Dört

Adam Boğaziçi'nin sakin sularından ağır bir hızla geçen bir konteyner gemisine bir an bakıp gözlerini çay bahçesinin kalabalığına çevirdi, yanındaki oturan kadına, "Çay içelim mi?" dedi.

Kadın kızgındı. Yüzünden bütün yaşam sevinci silinmişti. Başıyla 'evet' dedi. Adam garsonlardan birinden iki çay istedi. "Beni yanlış anladın" dedi. "Ben Zeynep'le çocukların bir daha üzülmelerini istemiyorum, kendilerine yeni bir hayat kurmalarını istiyorum. Sonuçta bu adam bu konuyu kendi çıkarları için kurcalayacak, kendi amacına ulaşacak, Zeynep'le çocuklar neler hissediyor, hiç düşünmeyecek. Hangi gazetede çalışmış?"

"Bilmiyorum ama Neşe'yle aynı gazetede çalışmadığından eminim."

"Ben o dönem çok gazeteciyle tanışmıştım" dedi adam.

"Neşe'ye sorarız" dedi kadın. "Ne korkunç günlerdi o günler!.. Bizim gibi mazbut insanların başına hiç böyle bir şey gelebileceğini düşünmezdim. Ama demek herkesin başına her şey gelebiliyormuş. Neşe beni aradığında, 'Abla, galiba enişte öldürüldü' dediğinde bayılacak gibi oldum. 'Hangi enişten Neşe?' diye sordum Allahtan, o da 'Nihat enişte değil, Aykut enişte' dedi. O zaman insanın ne kadar bencil olduğunu düşündüm. Öyle ya, kız kardeşinin kocası ölebilir ama senin kocan ölmesin!"

"Herkeste var o kadar bencillik" dedi adam. "Peki, ne demiş Neşe'ye? Yeni bir şey mi bulmuş?"

"Bilmiyorum, istersen telefon aç."

"Çay bahçesindeyken cep telefonunda konuşulacak bir konu değil bu" dedi adam. "Eve gidince sabit telefondan ararım."

"O gün, hiç unutmuyorum ben de salonun ortasında duruyordum. Uğur, 'Anne ne dikiliyorsun öyle, otursana?' dedi, ben de kendime hayret ettim neden böyle ayakta dikiliyorum diye çünkü daha önce hiç yaptığım bir şey değildi. Tam o sırada telefon çaldı. Uğur açtı, yüzü sapsarı bir halde, 'Anne Neşe teyzem arıyor, "Zeynep teyzemle bugün konuştunuz mu?" diye soruyor' dedi. Telefonu elime aldım, işte o zaman öğrendim Aykut'un öldürüldüğünü..."

"Neşe sadece şüphelenmiş" dedi adam.

"Evet ama kocası üç gün eve gelmeyince Zeynep zaten polise haber vermişti. O da tesadüfen öğrenmiş, aslında işten çıkmak üzereymiş, alt kattaki haber merkezindeki bir arkadaşına bir şey söylemeye uğramış. Tabii bizimki kültür sanat servisinde olduğu için cinayet haberleri falan onun işi değil. Haber müdürünün masasında 'haber sepeti' dedikleri bir sepet varmış, muhabirler haberlerini yazıp resimleriyle birlikte bu sepete koyarlarmış, Neşe o sırada kulak misafiri olmuş muhabirle haber müdürünün konuşmalarına, haberi yapan muhabir, ben hayatımda hiç böyle korkunç bir cinayet görmedim diyormuş, Neşe'nin de dikkatini

çekmiş bu konuşmalar, haber sepetindeki resmi uzaktan görünce neye uğradığını şaşırmış, bir bakmış Aykut eniştesi üzerinde kadın geceliği, dudakları rujlu bir halde, boynunda da bağırsağı, ölmüş yatıyor. Tabii kız şok olmuş. Her zaman erkek kıyafetiyle gördüğü eniştesini şimdi seksi bir gecelikle görüyor, dudakları rujlu, üstelik boğazında tuhaf bir şey var. Onu anlayamıyor önce, kırmızı bir boruyla boğularak falan öldürüldü zannediyor. 'Bu boynundaki nedir böyle?' diye soruyor, haberi yapan muhabir arkadaşı 'Adamın bağırsağını diri diri çıkartmışlar, sonra adamı kendi bağırsağıyla boğarak öldürmüşler' diyor. Tabii Neşe bayılacak gibi oluyor. Oraya çöküyor. Arkadaşları hemen yüzüne kolonya serpiyorlar. Sonra da Zeynep'i aramış, telefona Rengin çıkmış, 'Kızım babandan bir haber var mı?' demiş ama öyle bir demiş ki bunu, Rengin babandan bir haber var, diye anlamış. Neşe Rengin'e söylemek istememiş ama Rengin, teyzesi gazeteci olduğuna göre, mutlaka çalıştığı gazeteye kötü bir haber ulaştı, diye düşünmüş, başlamış ağlamaya."

"Ben de o gün arabayı tamire götürmüştüm, zaten o gün sabahtan beri içimde kötü bir his vardı. İyi ki Semih'in bürosuna uğramışım, 'Nihat abi senin bacanak öldürülmüş' deyince beynimden vurulmuşa dönmüştüm."

"Cinayet çok korkunç bir şey, insanın tüyleri ürperiyor. Hani insan eceliyle ölse ya da ne bileyim kaza falan, üzülüyorsun ama sonra hayat normale dönüyor. Ama cinayetin izi çok derin. Üstüne üstlük bir de onca yıl tanıdığın insanın kadın kıyafetiyle öldürülmesi, onun gizli bir hayatının olduğunun ortaya çıkması insanı delirtiyor. Bak Zeynep ablam hiçbir zaman normal bir hayata dönemedi..."

"İşte ben de o yüzden dedim artık kurcalanmasın bu iş diye" dedi adam.

Kadın durdu. Bir anda öfkesi tepesine vurmuş gibi, "Neden?" dedi. "Eskiden bu işi en çok araştıran sendin. Şimdi neden bu sırrın ortaya çıkmasına karşısın? Sonuçta cinayet henüz tam çözülmüş sayılmaz!"

"Yavaş konuş!" dedi adam. "Millet duyacak."

On Beş

Adam, "Bu akşam size anlatacağım çok önemli şeyler var, Tamara Hanım" dedi.

Kadın konyak kadehini sehpanın üzerine koydu. "Ben de birkaç günden beri sizi merak ediyordum Orhan Bey" dedi.

"Bilmem gazetelerde okudunuz mu, geçen çarşamba akşamı Beşiktaş'ın Avrupa takımlarından biriyle Dolmabahçe Stadı'nda bir maçı vardı."

"Takip etmedim" dedi kadın.

"Maç sonrasında üç genç öldürüldü. Daha doğrusu üç gencin farklı yerlerde öldürülmüş cesetleri bulundu. Biri Galatasaray'da, biri Tarlabaşı'nda, bir diğeri de Tophane'nin oralarda galiba."

"Üçü de Beyoğlu'nda mı?" dedi kadın.

Adam, başını salladı. "Şimdi bu üç gencin üçü arasında bazı benzerlikler var..."

Pardon" dedi kadın, "bu cinayetlerin sizinle ilgisi nedir? Sizin çözmeniz mi istendi?"

"Hayır, tam tersi. Duruma bakılırsa, bu üç cinayetten beni suçlu tutabilirler."

"Aman Allahım! Nasıl olur böyle bir şey?" dedi kadın.

"Geçen cuma günü Aksaray'daki bizim hafiye kahvesine Amerikalı bir hanım geldi. New York'ta Türkçe konuşma kursuna gidip çat pat Türkçe öğrenmiş. Hani bir turiste yetecek derecede. Ama benimle İngilizce konuştu..."

"Sizin orayı nasıl öğrenmiş?"

"Bu Amerikalı kadın bir yazar. Konusu Türkiye'de geçen polisiye bir roman yazmak istiyormuş. Yazmadan önce Türkiye'ye gelip Türkleri tanımak istemiş. Taksim'de bir otelde kalıyormuş. Resepsiyon memuruna gerçek bir dedektifle tanışmak istediğini söylemiş. Resepsiyondaki memur da benim adımı ve kahvehanenin adresini bir kâğıda yazıp bu Amerikalının eline tutuşturmuş..."

"Eee, o da sora sora Aksaray'da hafiye kahvesini bulmuş mu?"

"Evet" dedi adam. "Bizim kahvehanenin bir kuralı vardır; içeriye kim girerse girsin, girene bakılmaz, kimse ilgilenmez girenle. O da kendisini rahat hisseder. Zaten bizim kahveye ilk gelen ilk önce çaycıya gidip aradığı kişinin adını söyler. Gazetemi okurken kızıl saçlı çilli bir kadın önümde belirdi. Üzerinde sade bir kazak vardı. Önce yarım yamalak Türkçesiyle, 'Ben var aramak hafiye Mercekyan' gibi bir şeyler söyledi. Ben de Fransızca, 'Buyurun, Mercekyan benim' dedim. Fransızcası Türkçesinden daha anlaşılırdı. Sonra İngilizceye geçtik."

"Demek eğitimli bir Amerikalıymış" dedi kadın.

"Evet. Öyle çok tanınmış bir yazar değil ama iyi okuyan birisiydi. Bana yazmak istediği romanın taslağından biraz bahsetti. Kitabın adı 'Cinayetler Olimpiyadı' olacakmış, Avrupalı bir grup faşist İstanbul'a gelecek ve Avrupa ülkelerine vize almak için konsoloslukların önlerinde bekleyen Türkleri takip edip kuytu

bir yerde öldüreceklermiş. En çok leşi olan da şampiyon olacakmış..."

"Yoksa o öldürülenler?"

"Evet; o üç gencin ortak noktası üçünün de Avrupa ülkelerine vize almak için maçın oynandığı günün sabahı konsolosluk önünde kuyrukta beklemiş olmaları. Biri Alman Konsolosluğu, diğer ikisi hangi konsolosluklar bilmiyorum, galiba Belçika Konsolosluğu..."

"Peki kitap yayınlandı mı?"

"İşte zaten sorun da bu. Bu bizim Amerikalı benimle tanıştığı akşam Beyoğlu'nda bir barda içmiş, orada tanıştığı iki Türk'e romanın taslağından bahsetmiş. Bir ara arka masada oturan İngilizlerle sohbete koyulmuş. Tanıştığı Türkler bu salağın roman taslağını alıp kaçmışlar..."

"Ay ne yapacaklar. Aynı romanı mı yazacaklar?"

"Ben de bir anlam verememiştim bu hırsızlığa. Ama Türklerin giderken masadaki dosyayı alıp götürdüğünü görenler var. Bence dosya çok tehlikeli birilerinin eline geçti. Şimdi diyecekler ki, Avrupalı faşistler İstanbul'da cinayet işleme yarışması düzenlediler, belge olarak da bu Amerikalı'nın roman taslağını gösterecekler."

"Böyle bir şey olabilir mi?" dedi kadın.

"Ortada üç ceset var ve bunların öldürülme şekli bu roman taslağında yazıyor. Yarın öbür gün büyük gazetelerden birinde kocaman manşetlerle 'vize kuyruğunda bekleyen gençlerin Avrupalı faşist katillere eğlence olsun diye öldürüldüğü' haberini okursanız hiç şaşırmayın."

"Peki ama bu roman taslağında sizden bahsediyorlar mı?"

"İşte bundan tam emin değilim. Böyle korkunç bir komployu hazırlayan birileri için beni de bu işe bulaştırmak çocuk oyuncağı. Amerikalı kadın benimle konuşurken dosyasına benimle ilgili notlar almıştı. Ama ne yazdığını tam göremedim."

"Cinayetlerden sonra Amerikalı kadınla konuştunuz mu peki?"

"Konuşamadım; çünkü kadın ortalıkta yok. Ya Amerika'ya geri döndü ya da başka bir yerde; artık otelinde kalmıyor. Şimdi poli-

sin kapımı çalıp 'İstanbul'da Avrupalı faşistlere cinayet olimpiyadı düzenlemişsin demek, gel bakalım' diyerek beni alıp götürmesi an meselesi."

Kadın bir an durdu. "Orhan Bey, isterseniz bende kalın. Polisin aklına sizin bende kaldığınız gelmez. Hem kendi evinizde kalıyor sayılırsınız. Ayrıca ben eski bir diplomat eşiyim. Polislerle nasıl konuşulacağını iyi biliyorum."

On Altı

Otomobilin sürücü koltuğunda oturan adam saatine baktı. Yüzünde sabrını tüketmiş insanların bezgin, çaresiz ifadesi vardı. Yanındaki kadın elini adamın direksiyon üstünde tuttuğu eline şefkatle değdirdi. "Bence bu kör şişko çok uzağa gitmemiştir. Mutlaka bulacağız herifi. Sen merak etme" dedi.

Adam öfkeden patlayacak gibiydi. "Sus biraz" dedi. "Hayatımın en büyük hatasını yaptım. Böyle tehlikeli bir herifi ciddiye almadığım için suçluyum. Gittim seni gönderip o ibne sigortacının nasıl öldürüldüğünü, her şeyi ona anlatmanı istedim. Ben de sandım ki, adam bir iş yakaladık diye sana teslim olacak. Herif anında ortadan kayboldu."

"Yok, anında değil. Aykut'un baldızıyla görüştükten iki gün sonra ortadan kayboldu."

"Üç gün" dedi adam.

"Neyse işte" dedi kadın.

"Şimdi herif bizimle ilgili çok önemli bir dosyayı elinde tutuyor. Onun bize karşı bir manevra yapabileceği aklımın ucuna bile gelmemişti."

"O kadar abartma" dedi kadın. Bunu söylediği sırada kadının cep telefonu uzun uzun çaldı. Kadın aygıtın ekranına baktı. "Gülşen" dedi. "Senin bu Ermeni hafiyeyi tuttuğunu falan bilmiyor. Şu Gümüşsuyu'ndaki Aykut'un soyadı neydi?"

"Er'di galiba. Aykut Er" dedi adam.

"İşte onunla ilgili bilgileri verdiğini falan da bilmiyor. Gülşen'in tek bildiği şey, senin herifin apartmanına sulandığın. Bu arada ilk defa fark ettim, apartmanın ismi Feza Apartmanı'ymış."

Adam kafasını apartman kapısı üstündeki yazıya çevirdi. "Benimle ilgili ne diyor peki?" dedi.

"Büyük balık tutacağım derken başınızı derde sokmayın falan, diyor işte. Ama çok merak ediyor bu işin sonunun nereye varacağını. Onun için arayıp duruyor. Ben anlatmıyorum bir şey."

"Ya başlatmayayım Gülşen'ine. Bir daha sefere aç, ne anlatacaksan anlat..." dedi adam.

"Sen iyi misin Faruk?" dedi kadın. "Bu kadar basit mi bu işler? Çocuk oyuncağı değil. Mutlaka ortaya çıkacak senin hafiye. O göbekle, kör haliyle, Ermeni isimli kimliğiyle çok uzaklara gidemez."

"Allahın Ermenisi sırlarımızı öğrendi. Tam tuzağa giriyor işte diye keyifli keyifli beklerken, birdenbire sırlarımızla birlikte yok olup gitti."

"Kapıyı kim açıyor?" dedi kadın.

"Evde yaşlı bir kadın var. Ama annesi değilmiş, yayasıymış, yaya ne demekse artık. Bizim arkadaşlar, 'Biz polisiz, evde arama yapacağız' deyince kadın hiç sesini çıkarmamış. Sadece ayakkabınızı çıkarın oğlum, demiş."

"Çıkarmış mı seninkiler?"

"Çıkarmışlar. Ben onlara talimat vermiştim, kibar davranacaksınız diye. Ondan çıkarmışlar. Yatakların altlarına bile bakmışlar ama bir şey bulamamışlar. Ayrıca herifin evinde tek bir belge yokmuş. Sadece birkaç tane kitap varmış. Demek önemli eşyalarını, tapuları falan başka bir yerde saklıyor."

"Belki bürosu vardır" dedi kadın.

"Bak bu aklıma gelmedi hiç. Ama hafiye kahvesinden başka bir yere takıldığı yok bu adamın." Adam durdu. "Dur bir dakika, aklıma bir şey geldi" dedi.

On Yedi

Adam gözlerini kıstı, Boğaziçi'nden geçen gezi teknesine baktı. Teknenin güvertesi renkli ampullerle aydınlatılmıştı. "Canım şöyle eğlenceli bir yerde olmak istedi şimdi" dedi yanında oturan kadına.

Kadın tekneye bakmadan, "Şirketler çalışanlarına böyle turlar düzenliyorlar. Geçenlerde Sabiha ablanın gelini de gitmiş. Bir Amerikan şirketinde çalışıyor ya."

"Kocası izin vermiş mi?"

"Sen hangi devirde yaşıyorsun, Nihat?" dedi kadın. "Ayrıca ben senden izin mi aldım?"

"Bir yere gitmedin ki izin alacak" dedi adam gülümseyerek.

"Ne yapalım, bizim kocamız hayatta hiçbir dikiş tutturamadı, bize kısmet olmadı. Bak milletin kocası zengin oldu. Utanıyorum, artık çevremizdeki herkes şehir dışındaki villalarda oturuyor. Biz hâlâ babandan kalma, boruları paslı bir tuğla yığınında oturuyoruz."

"Buna da şükür. Milletin anası ağlıyor İstanbul'da kira ödeyeceğiz diye" dedi adam.

Kadının yüzü ciddileşti. "Nihat, seninle ciddi bir şey konuşmak istiyorum. Ev bana bir anda çok kasvetli geldi. En iyisi çay bahçesinde konuşayım dedim."

"Hayrola, boşanıyor muyuz?"

"Bak, Neşe seninle ilgili bir şey bulmuş."

Adam önce sesini çıkarmadı. Sonra, "Aykut'un cinayetiyle mi ilgili?" dedi.

Kadın adamın bu çıkışı karşısında kısa bir şaşkınlık geçirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Son zamanlarda senin temcit pilavı gibi açıp durduğun tek ciddi konu bu da ondan."

"Aykut'un öldürüldüğü gece eve geç bir saatte gelmiştin, hatırladın mı?"

Adam aniden, "Ne yani, gidip önce bacanağımı öldürüp, sonra camide ellerimi yıkayıp, sonra eve mi geldim?" dedi.

"O gece seni Aykut'un garsoniyerinden çıkarken görenler var."

Adam bir an ne diyeceğini bilemedi. Gözleri çay bahçesinin içinde koşuşturan küçük bir çocuğa takıldı. "Allah Allah, bunu da yeni duyuyorum..."

"Ayrıca ispatı da var" dedi kadın.

"İspatı mı?" dedi adam. "Ne ispatı be!"

"Aykut'un öldürüldüğü sokaktan Gümüşsuyu Caddesi'ne çıktığın sırada arkadan çekilmiş bir resmin var..."

"Hiçbir şey anlamıyorum" dedi adam.

"Ben de hiçbir şey anlayamıyorum" dedi kadın.

"Sen resmi gördün mü?" dedi adam.

"Gördüm."

"Saçmalama!"

"Gördüm" dedi kadın.

"Saçmalama diyorum sana" dedi adam.

"Çok ciddiyim" dedi kadın. "Gece karanlığında çekildiği için yüzün belli olmuyor ama paltondan tanıdım seni."

Adam sıkıntılı bir yüz ifadesiyle kafasını iki yana salladı. Dişlerini sıktı. "Bacanağı öldürüp eve gelip uyumuşum demek. Sen buna inanıyorsan eğer yazıklar olsun sana!"

"İnandığım bir şey yok" dedi kadın.

"Eee, o zaman?"

"Ama gördüğüm bir resim var."

"Gümüşsuyu benim arada sırada geçtiğim bir yer. Sonuçta İstanbul'un en merkezi yer. Bir gün geçerken birisi çekmiştir."

"Yok canım, sen öyle arada sırada falan Gümüşsuyu'ndan geçen birisi değilsin."

"O zaman cinayeti ben işlemişimdir."

"Nihat, o dedektif midir nedir, Neşe'yle Saray Muhallebicisi'nde buluştuğunda Neşe'nin önüne koca bir dosya koymuş."

"O zaman polis neden gelip beni tutuklamıyor da adım cinayet dosyalarında geçiyor?" dedi adam.

"Yavaş konuş!" dedi kadın. "Millet duyacak."

"Eh madem katilim, o zaman zaten bütün dünya öğrenecek bunu" dedi adam.

"Nihat, başımızda bir dert var. Bak, hayata yeni atılmak üzere olan çocuklarımız var. Bir hata yapmış olabilirsin. O gece ne olduysa anlat bana. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Ne anlatayım yahu! Anlatacak bir şey yok ki!"

"Neşe'nin çalıştığı gazetenin muhabirlerinden biri o gece tesadüfen o sokaktaki bir evde kalmış. Seni Aykut'un öldürüldüğü evden çıkarken görmüş. O gece nöbette olduğu için fotoğraf makinesi çantasındaymış. Seni takip etmiş. Sen sokaktan caddeye adım attığın an arkandan resmini çekmiş. Ben senin karınım. O gece üstünde ne olduğunu donuna kadar biliyorum. O paltolu adam sensin."

"Peki" dedi adam. Durdu. İkirciklendi. "Anlaşılan saklayacak bir şey kalmadı. Her şeyi anlatacağım. Sadece kafamı toparlamam için bana bir beş dakika ver" dedi.

"Ben tuvalete gidiyorum" dedi kadın. Çantasını aldı, eteğini düzeltti, çay bahçesinde masalar arasında yürüdü.

On Sekiz

Adam, "Bu akşam size anlatacağım çok önemli şeyler var, Tamara Hanım" dedi.

"Eminim apartmana girerken kimsenin olmadığına dikkat etmişsinizdir" dedi kadın.

"Merak etmeyin" dedi adam. "Ben bu apartmanda doğup büyüdüm. Bu çevrede yerde yürüyen karıncayı bile tanırım. Ayrıca son günlerde ön kapıyı kullanmıyorum. Kalorifer dairesinin içinden bahçeye açılan bir kapı var. Bahçeden de aynı şekilde arka taraftaki başka bir apartmanın kalorifer dairesine, oradan da arka sokağa çıkıyorum. Bu yolu çocukken keşfetmiştim."

Kadın gülümsedi. "Ama sizi kalorifer dairesine inerken gören olursa?" dedi.

"Apartman yöneticisi olduğum için kalorifer dairesinde bir bürom var. Babamın sağlığında bir kapıcımız vardı. Orası boş bir odaydı. Meğer adam fahişelere geçici kiraya veriyormuş..."

"Aaaa!" dedi kadın elini ağzına götürerek.

"Sonra orayı apartmanın evraklarının durduğu büro haline getirdik. Ben de bazen gider orada çalışırım..."

"Demek pencereden baktığımda sizi sokakta göremememin nedeni bu gizli geçitmiş" dedi. Kadın bacak bacak üstüne attı. "Anlatacaklarınızı merakla bekliyorum."

"Şu cinayet olimpiyadı konusunda bir gelişme olmaması beni gerginleştiriyor. Bence o üç genci öldürenler her kimse, başka cinayetleri de planlamışlardır. Onları da böyle bir maç günü gerçekleştireceklerini düşünüyorum. Bu konuyu birisiyle konuşmak ihtiyacı duydum. Aklıma ilk çalıştığım gazetenin haber müdürü Erol Bey geldi..."

"Aradan kaç yıl geçti. Hâlâ çalışıyor mudur ki?" dedi kadın.

"Ben de öyle düşündüm. Birkaç arkadaşı aradım. Emekli olduktan sonra çocuklarıyla bir film prodüksiyon şirketi kurduğunu öğrendim. O şirketten de cep telefonunu buldum. Bir yerde buluştuk."

"Epey yaşlanmıştır."

"Evet ama oldukça genç görünüyordu. Amerikalı yazar kadından, öldürülen üç gençten bahsettim. 'Aman Orhan, dikkat et oğlum, bence bu işe seni de bulaştıracaklardır. O yüzden ortalıktan kaybolmakta iyi yapmışsın' dedi."

"Bence de çok iyi yaptınız" dedi kadın.

"Sonra Gümüşsuyu'nda on altı yıl önce öldürülen sigortacıdan bahsettim. Hani üzerinde gecelikle öldürülmüştü ya."

"Evet" dedi kadın. "Bence sizi o cinayetin içine de sokmaya çalışıyorlar."

Adam bir anlık bir şaşkınlık geçirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ayrıca şu Amerikalı olayının etkisinden uzaklaşıp sigortacı cinayeti dosyasını yeniden ele alayım diye düşünmüştüm yolda gelirken."

"Siz demin, 'Erol Bey'e bir şey bahsettim' dediniz" dedi kadın.

"Doğru" dedi adam. Yüzünde bir şeyi hatırlar gibi bir ifade belirdi. Erol abiye geleceğim ama siz şu sigortacı cinayeti konusunda neden öyle dediniz, onu konuşalım."

"Hayhay" dedi kadın.

"Erol abiye sigortacı Aykut'un öldürülüşünden bahsettim, hani bağırsağıyla boğulmasından falan..."

"Korkunç!" dedi kadın.

"Erol abi, 'yahu Orhan ben bu cinayeti hatırlıyorum, bu cinayet Yeşilköy'de işlenmemiş miydi?' dedi. 'Yok Erol abi, Gümüşsuyu'nda işlenmiş' dedim. Erol abi durdu. Bu arada bu Erol abi, hani şu Erol Taş vardı ya, onun minyatürü sanki. Ama bıyığı falan kırlaşmış olanı."

Kadın gülümsedi. "Şu kötü adam rollerine çıkan Erol Taş mı?" dedi.

"Evet" dedi adam. "Erol abi durdu durdu, 'Yahu Orhan, oğlum o cinayetten iki tane işlenmişti, şimdi gayet net hatırladım' dedi."

"Öyle mi?" dedi kadın, "ötekisi hangisiymiş?"

"Ben de onu sordum. 'Ötekisi hangisi?' dedim. İkincisi Taksim'de bir yerdeydi, doğru; hatta bizim gazetede çalışan bir kızın akrabası çıkmıştı, öldürülen adam' dedi. 'Neşe Hanım mı?' dedim. 'Vallahi onu hatırlamıyorum ama bir akrabası olduğunu biliyorum. Ötekini, yani ilkine gelince' dedi, bir süre düşündü. Ya bak hatırladım' dedi. Yüzüne enerji geldi. Eskiden dini bayramlarda günlük gazete çıkmıyordu ya, işte öyle bir bayram gününe denk geldiği için o haberi girememiştik. Ama cinayet şeklini falan gayet net hatırlıyorum' dedi."

"Hatırlıyorum, eskiden bayramlarda gazeteler yayınlanmazdı" dedi kadın.

Adam kafasını sallayarak kadının sözünü onayladı. "'Bayram sonrasında da tam öğrenci olaylarının yoğun olduğu döneme denk gelmişti, haberi basamamıştık' dedi. Sonra biraz düşündü, gülümsedi, elini masaya vurdu, 'Ne hafıza var bende de be!' dedi..."

"Peki bu durumda ilk cinayeti kim işledi?" dedi kadın.

"Şimdi işin tuhaf tarafı ilk öldürülen de eşcinselmiş ve Yeşilköy'de bir apartman dairesinde yalnız yaşıyormuş. Polis çevrede ne kadar sabıkalı varsa toplamış. Eskiden o bölgenin en meşhur işkence merkezi Küçükçekmece Karakolu'ymuş. Karakolun altında Osmanlılardan kalma bir zindan varmış. Orada sabıkalılara inanılmaz işkenceler yapıyorlarmış. Bu sabıkalılardan biri işkenceye dayanamamış, suçu üstlenmiş, adamı hapse atmışlar. Ama sonra ne olmuş biliyor musunuz?"

"Ne olmuş?" dedi kadın merak içinde.

"Suçu üstlenen sabıkalının annesi, kız kardeşi, teyzesi, halası, yani ailede ne kadar kadın varsa bu öldürülen eşcinsel adamın akrabalarından birinin evini basmışlar..."

"Aaaa!" dedi kadın ağzı açık bir halde.

"Demişler ki, 'Sizin sapık akrabanız yüzünden bizim gencecik aslan gibi oğlumuz hapislerde çürüyor işlemediği bir suç yüzünden, gidin cinayeti kim işlediyse bulun yoksa size hayatı zindan ederiz!'"

"Aferin kadınlara!" dedi kadın. "Sonra ne olmuş peki?"

"Gerisini Erol Bey de hatırlamadı. Ama bana bu konuyu araştırabileceğim çok önemli birinin telefonunu verdi. Yeşilköy'deki cinayetin işlendiği yıllarda Bakırköy'ün popüler polislerinden biriymiş. Emekli olduktan sonra büyük bir plazanın güvenliğinin başına gelmiş. Erol abi, 'Biraz paragözdür, ona göre davran, benden de selam söyle' dedi."

"Benim ilk aklıma gelen, bu iki cinayeti de aynı kişinin işlemiş olabileceği" dedi kadın.

"Evet ama iki cinayet arasında yaklaşık on beş on altı sene var" dedi adam.

On Dokuz

Kadın İstiklal Caddesi üstündeki Saray Muhallebicisi'nin kapısından içeriye girdi. Güçlü bir aydınlatmayla aydınlatılmış geniş salonda masalar arasından geçip salonun sol duvar tarafında oturan adama doğru yürüdü. Adam elindeki bir kaleme parmakları arasında takla attırırken yüzünde sinirli bir ifade okunuyordu. Kadın masasına gelip kendisine seslenene kadar kadının varlığını fark etmemişti.

"Size anlatacağım çok önemli bir şey var Orhan Bey; telefonda bahsetmekten çekindim. Ayrıca bir haftadan beri size ulaşmaya çalışıyorum. Ama evinizdeki yayanız kapıyı her açışında sizin nerede olduğunuzu bilmediğini söylüyor. Neyse, sonunda buradayız..."

"Dinliyorum" dedi adam ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Orhan Bey, Nihat enişte yaklaşık on günden beri kayıp."

"Öyle mi?" dedi adam hayret dolu bir sesle. "Anlatır mısınız, nasıl kayboldu?"

"Handan ablamla Nihat enişte Emirgan'da çay bahçesine gitmeyi severler. Yıllardan beri onlar eğer evde değilse mutlaka çay bahçesindedir. Bir akşam evde yemek yedikten sonra çay bahçesine gitmişler. Handan ablam şu sizin bana verdiğiniz fotoğraftan sonra çok gerginleşmişti. Meğer yıllardan beri kendi kocasının bu cinayette bir rolü olmuş olabileceğini hep düşünüyormuş. Ya da ne bileyim en azından kocasının Aykut enişte'min öldürülüşüyle ilgili birtakım sırlara sahip olabileceğini içgüdüsel olarak düşünmüş hep. Aslında bundan yıllar önce bir keresinde bana bu konuda bir şeyler söylemek istemişti ama ben böyle bir şeye hiç ihtimal vermediğim için konuyu kapattırmıştım."

"Haklısınız, çok doğal bir tepki" dedi adam.

"İşte o akşam yine çay bahçesine gitmişler, Handan ablam yine sizin konunuzu açmış. Yeni bir dedektif Aykut'un öldürülmesiyle ilgili bir araştırma yapıyor demiş. Zaten Nihat enişte sizin ortaya çıkmanızdan beri çok gerginmiş, ablama hep, 'artık bu cinayet konusunu açmayalım, Zeynep'e çocuklarına falan yazık diyormuş. Gerçekten de Zeynep ablam bu konunun açılmasını pek istemiyor çünkü çocuklarını çok etkiledi babalarının kadın kıyafetiyle öldürülmüş olması. Uzun bir zaman psikologlara gidip durdular..."

"Bilhassa çocuklar üzerinde kimbilir ne kadar çok olumsuz etkisi olmuştur bu olayın..."

"Evet" dedi kadın, "ama Handan ablam ısrarla konuyu açmış. Tabii o sizin bana verdiğiniz fotoğrafın saklanabilir bir tarafı yok, mutlaka açıklık getirilmesi gereken bir konuydu o. Bu resim konusunda Handan ablam enişteme baskı yapmada haklı bence. Neyse, ablam enişteme biraz sıkıştırmış, enişte çok akıllı, zeki, insanları yanlış yönlendirebilecek komplolar kurabilecek birisi değil. Gayet vasat bir adam, öyle yalan falan beceremez. Ablam

da bunu bildiğinden üzerine iyice gitmiş. En sonunda eniştem, 'Tamam her şeyi itiraf edeceğim' demiş. Ama kafasını toparlaması için birkaç dakika izin istemiş. Ablam da 'Ben tuvalete gidiyorum' demiş. Yani bunun anlamı ben gelene kadar kendini toparla, gelince anlat ne anlatacaksan demektir, değil mi?" dedi kadın.

"Mutlaka" dedi adam.

Ablam tuvalete gitmiş. Tam tuvaletten çıktığında eski komşularından birine rastlamış, onunla ayaküstü konuşmuş ne yapıyorlar ediyorlar falan diye. Yaklaşık yirmi yirmi beş dakika sonra masaya dönmüş ama bakmış eniştem masada değil. Çünkü çakmağı sigarası, cep telefonu falan masada duruyormuş. Belki o da tuvalete falan gitti gelir birazdan demiş. Ama aradan on beş yirmi dakika geçip de ortalıkta gözükmeyince garsona sormuş, eşimi gördünüz mü, diye garson görmedim, demiş. Etraftakilere sormuş. Bir kadın, 'Ben yanınızda oturan beyin bir ara kalktığını gördüm ama ne tarafa gittiğini görmedim' demiş. Bunun üzerine ablam telaşlanmış, çay bahçesinin ortasında, 'Nihat! Nihat!' diye avaz avaz bağırmış. Sonra aklına gelmiş, bu adamı köşeye sıkıştırdım, bu da gidip kendisini denize atmasın sakın diye. Ablam çığlık çığlığa sahile gelmiş. Oradaki çocuklara eniştemi tarif edip sormuş gördünüz mü böyle bir adam diye. Her kafadan bir ses çıkmış. Birisi sağa gitti, birisi sola gitti, birisi, 'Ben o adamı vapur iskelesinin orada gördüm' falan demiş."

"Yani enişteniz kayboldu, öyle mi?"

"Evet. Perişan bir haldeyiz." Bir anda adam İstanbul'un ortasında buhar olup kayboldu gitti. Üstelik ne parası vardı bizim bildiğimiz ne de bir bankada hesabı."

"Evet, ben de onu soracaktım şimdi."

"Yok, hiçbir iz yok."

Bir süre masada bir sessizlik oldu.

"Ben buraya Nihat enişteniz ile ilgili başka bir şeyden bahsetmeye gelmiştim ama şimdi onun ortadan kaybolması benim için büyük bir sürpriz oldu" dedi adam.

Kadın bir an şaşırdı. "Merak ettim, nedir?" dedi

"1975 yılının Şubat ayında Yeşilköy'de bir cinayet işleniyor" dedi adam.

"1975 yılı mı?" dedi kadın.

"Evet" dedi adam.

"Enişteme bir ilgisi var mı bu cinayetin?" dedi kadın.

Adam kadının sabırsızlığına biraz sinirlenir gibi oldu. "Şimdi anlatacağım" dedi.

"Kusura bakmayın, siz 1975 yılı deyince birden şaşırdım da" dedi.

Adam kadının iyice susmasını bekledi. "Yeşilköy'de genelde Türk Hava Yolları pilotlarının oturduğu lüks bir apartmanda yalnız yaşayan elli yaşlarında bir eşcinsel Aykut enişteniz öldürüldüğü yöntemin aynısıyla öldürülüyor..."

"Yani bağırsağıyla mı?" dedi kadın.

Adam kafasını 'evet' anlamında salladı. Kadın kaşlarını çatarak adama baktı. "Enişte de 1991 yılında mı öldürülmüştü?" dedi.

"Evet" dedi adam.

"Peki o zaman basında yer almamış mı bu haber?"

"İşte işin ilginç olan tarafı da o. Cinayet Kurban Bayramı'nın ilk gününün akşamı işlenmiş. Ceset ertesi gün kapıcı tarafından bulunmuş. Kapıcı kapının açık olduğunu görmüş, apartman yöneticisini çağırmış ve içeride cesetle karşılaşmışlar. Ama o yıllarda bayram günleri gazete çıkmadığı için bu haberi basmamışlar."

"Ama bu çok önemli bir haber, bayramdan sonra basılması gerekirdi. Çünkü bayram gazetesi zamanına ben de yetiştim. Bayramda basamadığımız haberleri bayram sonrasında basıyorduk."

"İşte o günlerde öğrenci olayları çok ön planda olduğu için bu cinayet olayı çöpe gitmiş. Bu arada ilginç bir şey ortaya çıkardım, sizin Meydan Gazetesi'nde birlikte çalıştığınız Erol abiyle ben de Günaydın Gazetesi'nde çalışmıştım."

"Aaaa, öyle mi?" dedi kadın. "Hoş servislerimiz ayrıydı ama yine de tanırım, iyi bir abiydi. Sağ mı hâlâ?"

"Hem de sapasağlam. Zaten bana bu bilgiyi de o verdi. Ayrıca o günlerde Bakırköy emniyetinde çalışmış bir polisin telefonunu verdi. Adam emniyetten emekli olduktan sonra Maslak'ta bir plazanın güvenlik müdürü olmuş. Onunla konuştum bu cinayeti. O da bana o cinayetin dosyasını bulabileceğini söyledi. Tabii para karşılığında. Çok fazla bir şey istemedi Allahtan. Dosyayı bulamadı ama öldürülen adamın kimliğini buldu."

"Öyle mi?" dedi kadın. "Kimmiş?"

"Adını söyleyeyim mi?"

Kadın bir an şüpheli bir ifadeyle baktı adama. "Evet?" dedi veya diyebildi.

"Altan Er."

"Nasıl yani? Ablamın soyadı da Er."

"Çünkü kocasının soyadı Er'di."

"Eeeee? Neyi oluyormuş enişte min?"

"Babası."

"Aman Allahım!" dedi kadın.

Yirmi

Kadın tavandaki küçük apliklerle aydınlatılmış, yekpare pencereleri perdesiz geniş salonun bir ucunda, beyaz bir kanatlı piyanonun yanında duran tamtama doğru yürüdü. Tamtama küçümseyici gözlerle baktı. Sağ elinde tuttuğu rakı kadehini sol eline aktardı. Sağ eliyle tamtama vurdu. "Senin gemici arkadaşının getirdiği tamtam bu muydu?" dedi.

Adam pencere kenarındaki koltuktan kafasını çevirip, "Ya herkes onu soruyor, kaldırıp atacağım" dedi.

"Ay, hiç yakışmamış bu salona böyle üç kuruşluk şey. Benim Neriman ablanın oğlu belediye konservatuvarına gidiyor, ona verelim bunu" dedi gülerek. "Aslında Neriman sana da gelse iyi olur, bak kadının iyi temizlememiş, baştan savma almış tozları,

Neriman ablam'ın elinden tek bir toz kaçmaz." Kadın adamın karşısında duran boş koltuğa oturdu, yüksek ökçeli ayakkabılarını çıkardı, topuğunu ovdu. "Hayırlı olsun evin" dedi. "Ama kadın eli değmediği belli. Evlendirelim seni. Hani senin gibi polislikten atılma bir kızla çıkıyordun bir ara, sarı bi şeydi, nerede o şimdi?"

"Boşnak kızı mı? O da işleri büyüttü" dedi adam. "Boş ver şimdi başkalarını, durumlar karışık."

"Sıkma canını oğlum. Her şeyin bir çaresi var."

"Şu Ermeni piçi fena canımı sıkıyor. Adam sanki yer yarıldı yerin dibine girdi. Hiçbir yerde yok. Evinin önünde yirmi dört saat araba bekletiyorum. Her gün en azından bir adamım kapısını çalıyor, yayası mıdır nedir bi moruk Ermeni kocakarısı açıyor, kadın söyleneni anlamıyor bile. Kapatıyor. İçeriye polis kılığında kaç kere adam soktum, yine yok. Aksaray'daki Arap'ın kahvesine zaten hiç gitmiyor."

"Sana kim dedi git sigortacının dosyasını ona ver diye?" dedi kadın azarlayan bir sesle.

"İşte bir plan kuralım dedik, kıçımıza kaçtı."

"Eh, ben de öyle bir şey diyecektim."

"Ya ne bileyim herif hafiyecilik oynamaya meraklı. Bugüne kadar hayatında hiç ciddi bir hafiyecilik oynayamamış, bu vesileyle Nurdan'a âşık olur falan diye düşünmüştüm, ortadan kaybolacağını hiç tahmin etmedim."

"Ben şimdi senin canını biraz daha sıkayım" dedi kadın.

Adam korku dolu gözlerle baktı. "Nasıl?" dedi.

"Sen eski polissin ama benim polisteki eşim dostum senden daha fazla, senden daha fazla kuş uçuyor bana..."

"Orası doğru" dedi adam. "Peki neymiş canımı sıkacağın şey?"

"Hani hatırlar mısın biz bu işlere yeni başladığımızda tapu müdürlüğünde işlerimizi ayarlayan bir ayakçı vardı?"

Adam bir an durdu. "Yok" dedi. "Kimdi o?"

"Hani şöyle ufak tefek bir şey, hafiften kel kafalı. Koca bir paltosunun içinde kaybolurdu. Evrakları hep ceplerinden çıkarırdı.

Pısırık bir şeydi, bir o kadar da yalaka. Hatta bir gün bizim telefonlara bakan Sivaslı bir kız vardı, unuttum adını şimdi, o görmüş karısıyla, 'Gülşen abla, bir bilsen karısı iki misli uzun bundan, bir de kocaman memeleri var kadının' demişti."

"Haaa şimdi hatırladım, Tapucu Nihat'tan bahsediyorsun. Köfte severdi. Sabah akşam köfte yerdi..."

"Onu bilmiyorum ama herif ortalıktan kaybolmuş."

"Eee, ne olacak kaybolduysa?"

"Salak mısın oğlum, adam o sigortacının bacanağıydı. Senin şu dosyasını Ermeni'ye verdiğin sigortacının..."

Adam bir an ne diyeceğini bilemeden öyle durdu kaldı. "O cinayeti kimin işlediğini zaten bilmiyoruz ki. O sadece dosyadaki şüphelilerden biriydi."

"Senin kafan dondu galiba Faruk. Benim bildiğim bu tapucu Nihat'ın bacanağı öldürüldükten sonra adam bize geldi, ben gittim tapu dairesinde kayıtlara baktım, bizim bacanağın garsoniyeri kira değilmiş, adam gitmiş sapık fantezileri için ev satın almış demişti ya..."

"Eee, onu biliyorum, sonra da noter Mehmet'ten vekâletnameyi çıkarıp daireyi satmıştık da, sapık bacanağı öldüren o değildi ki... Ben sadece Ermeni'yi o tarafa yönlendirmeye çalışmıştım yoksa koyunu kimin temizlediğini söyleyecek değilim tabii."

"Hay Allah, siz eskiden bunlara koyun derdiniz değil mi?" dedi kadın gülerek. "Valla ben onu bunu bilmiyorum, o herif kayıp, ailesi polise başvurmuş, karısıyla Emirgan'da çay içiyormuş bir akşam, karısı tuvalete gitmiş, geldiğinde kocasını yerinde bulamamış, cep telefonu falan masadaymış, kimse de görmemiş nereye gittiğini herifin."

"Belki Boğaz'a atlayıp ölmüştür" dedi adam.

"Onu bilmem ama sen bu işi ciddiye al derim sana. Eğer herif ortalıklardaysa bize çok zarar verebilir. Neyse, bu işi kapatalım, ben buraya İngiliz kocakarı hikâyesini dinlemek için geldim; şimdi sen şu İngiliz büyücü karıyı anlat bakalım, neler oldu?"

"Geçen ay Beşiktaş maçı vardı ya, maçın oynandığı saatlerde Beyoğlu'nda üç genç öldürüldü. Bunların üçü de öldürülmeden bir iki gün önce İstanbul'a başka şehirlerden gelmişler, ikisi akrabalarının yanında kalıyormuş, birinin nerede kaldığı bilinmiyor..."

"Üçü birlikte mi gelmişler İstanbul'a..." dedi kadın.

"Yok işte, üçünün birbirlerinden haberi yok. Ama üçünün de ortak özelliği İstanbul dışından gelmeleri, öldürüldükleri günün sabahında birinin Almanya, birinin Belçika Konsolosluğu'na, ötekinin de Fransa Konsolosluğu'na vize başvurusu yapması. Üçü de o akşam Beyoğlu çevresindeki farklı kahvelerde maçı seyretmişler. Ne olduysa maç kutlamaları sırasında olmuş. Üçü de maçın bitmesinden yarım saat sonra Beyoğlu'nun farklı yerlerinde susturucu silahlarla vurulup öldürülmüşler..."

"Anladığım kadarıyla üçü de garibandı" dedi kadın.

"Evet..."

"Peki o zaman neden susturucu kullanılsın garibanlar için?"

"Evet, katiller çok profesyonel. Neden üç gariban seçmişler hiç kimse bilmiyor. Neyse, cesetlerden biri Alman Konsolosluğu'nun hemen alt tarafında Çifte Vav Sokak var ya, orada bulunuyor. Etraftaki binalarda kim var kim yok diye soruştururken bizim Sıçan var ya..."

"Bak içim ısındı sen Sıçan deyince. Oğlan bize ne tüyolar verdi be!"

"İşte Sıçan aradı, 'Abi ya, Alman Konsolosluğu'nu dibinde bi apartmanda tam sana göre bi İngiliz buldum. Karının manzara şahane' dedi..."

"Aaaaa yoksa Dilek'in bahsettiği bina olmasın şu?"

"Yok yok o değil, onu biliyorum. Onca yıl nasıl gözümüzden kaçtı bilmiyorum ama bence karının isminden kaçtı. Çünkü kadın Türkçe isim kullanıyor, Gönül bilmem ne..."

"O yüzden de ecnebi olup olmadığını anlayamadık tabi... Eeee, bak heyecanlandım şimdi, anlat anlat..."

Yirmi Bir

Kadın cam kapıdan içeriye sanki sağanak yağmurdan kaçıyormuş gibi bir telaş içinde girdi, çantasını tezgâhın üzerine koydu, ceketinin düğmelerini açarken barda oturan adama, "Bu New York da amma şehirmiş be!" dedi.

Adam birasını yudumladı, "Alışman uzun sürer; benim de İstanbul'a alışmam zaman almıştı, üstelik doğup büyüdüğüm yer olmasına rağmen" dedi.

Kadın, "Yolda korkunç bir şey gördüm. Dev bir araba. Hani çift katlı otobüsler gibi ama tahta parçalarından yapılma korkunç bir şeydi. Bir sürü at çekiyordu. Bir de orasında burasında yelkenler falan vardı. Bir anda kendimi rüya falan görüyor zannettim" dedi.

"Belki de rüya görmüşsündür" dedi adam. "New York'ta insan bazen neyin düş neyin gerçek olduğunu anlayamayabiliyor."

Kadın ses kayıt cihazını çalıştırdı. "Tim Robin, sana soracağım bazı şeyler var ama lütfen hiçbir şeyi atlamadan cevap ver bana" dedi.

Adam ani bir saldırıya uğramış da suratına darbe inmesin diye büzülmüş bir halde durdu. "Hayrola?" diyebildi.

"Bazı şeyleri atlıyorsun. İstanbul'a birlikte gittiğin Amerikalı kadın gibi. Hani kocası Türk'müş de kaçmış mı ne olmuş..."

"Senin istihbarat iyi çalışıyor anlaşılan" dedi adam. Ama yüzündeki ifadeden kadına karşı kendisini mahcup hissettiği anlaşılıyordu.

"Benim işim bu. Ama New York'tan İstanbul'a uçarken yanında Carlos Osman dışında bir de şişman bir Amerikalı kadının olması ve senin bana bundan hiç bahsetmemen ilginç doğrusu."

Adam utangaçça gülümsedi. Sıkılmıştı. "Peki, anladığım kadarıyla sana Neşe söylemiş bunu. İkiniz de gazeteci olduğunuza göre bir yerde birbirinizi tanıma ihtimali olduğunu düşünmeliydim." Adam iç çekti. "O kadın çok önemli biri değildi. Beş altı gün kaldı İstanbul'da. Bana çok sorun çıkardı ve sonra buraya döndü. Şu anda New York'ta. İstersen telefonunu vereyim, kendisiyle görüş."

"Neyse; bu çok önemli değildi benim için. Şimdi en önemli konu olan Gümüşsuyu'ndaki cinayete gelelim. Dün akşam kısaca anlattın, konuya girmeye vakit bulamamıştık. Şimdi en baştan anlatsana."

Adam birasının kafasına dikip fondipledi. Bardağı tezgâhın üzerine koydu. Garsona birasını tazelemesini işaret etti. "Cinayetin işlendiği gece biz..." Adam bir an durdu. "Yani varlığından bahsetmediğim Charity ile salonda sohbet ediyorduk. Bir anda sokak köpekleri havlamaya başladı. Tabii böyle bir şey Amerika'da pek mümkün değil. Burada sokak köpeği diye bir şey yok. Birdenbire köpekler havlamaya başlayınca Charity de irkildi. Zaten cam kenarında konuşuyorduk, kalkıp pencereden aşağıya baktık. Bizim apartmanının kapısı önünde beş altı tane köpek vardı,

sokağın başka bir tarafındaki başka bir sokak köpeği grubuna doğru havlıyorlardı. Belki de o köpekleri sokağa sokmak istemiyorlardı. Tam biz köpekleri seyrederken bir taksi Gümüşsuyu Caddesi'den girip bizim apartmanın önünden geçti ve bizden yirmi beş otuz metre aşağıda durdu. Taksiden bir kadınla bir erkek indi. Taksi oradan ayrılırken kadın apartmandan içeriye girdi ama adam yukarıya doğru çıktı. Köpeklere aldırmadan yukarıya çıktı. Bizim apartmanın altından geçerken adamın boynuna asılı fotoğraf makinelerinden onun bir gazete muhabiri olduğunu düşündüm. Charity köpeklerle ilgisini kaybetti, bana Boğaziçi ile ilgili sorular sormaya başladı. Karşıda Haydarpaşa Limanı'nın mendireği gözüküyordu. Bana oranın neresi olduğunu sordu. Ben de aklımda kaldığı kadarıyla Boğaziçi'ne bakıp bildiklerimi anlattım. Hatta Kızkulesi'ni hatırladım. Bizim daireden gözükmüyordu ama Kızkulesi'nin hikâyesini yarım yamalak da olsa anlattım. Bu sırada köpekler yine havladı. Ama havlama uzun sürmedi. Bizim apartmandan bir adam çıktı. Ufak tefek bir adamdı. Bir an durdu. Aşağıya mı yukarıya mı yürüyeceğini bilemedi. Biraz tereddüt ettikten sonra caddeye doğru yürüdü. Tam o sırada bir beş dakika kadar önce sokağın aşağısında yanında kadınla taksiden inen, sonra da caddeye çıkan fotoğraf makineli adamın tekrar sokağa girdiğini gördüm. Ama o anda tuhaf bir şey oldu..."

"Ne oldu?" dedi kadın.

"Adam durdu, bizim apartmandan çıkan adama baktı. Sonra adamın arkasından yürüdü..."

"Adamı takip mi etti?"

"Çok değil. Charity fotoğraf makineli adamın bizim apartmandan çıkan adamın fotoğrafını çektiğini görmüş. 'Neden çekti?' diye sordu bana. Ben de flaş patlamadı ki, nereden bildin çektiğini?' dedim. 'Profesyonel fotoğraf makinelerinde ille de flaş patlatmak gerekmez, çekmeyi biliyorsan çekebilirsin, ayrıca adam caddeye çıktığı için caddede yeterli ışık var' dedi."

"Demek fotoğraf çekti" dedi kadın.

"Evet. Bu gördüklerimize hiçbir anlam veremedik. Sonra içeri girdik. Ertesi gün herhangi bir şey olmadı. Ondan sonraki gün

sabahtan Charity ile birlikte evden çıktık. Ben akşama doğru tek başıma eve döndüm. Apartmana girdim. Tam apartmanın merdivenlerinden çıkarken yukarıdan aşağıya birilerinin indiğini gördüm. Genç bir kadınla yirmili yaşlarda bir gençti bu inenler. Gencin boynunda fotoğraf makineleri asılıydı. Önden inen genç kadın, 'Siz bu apartmanda mı oturuyorsunuz?' diye sordu bana. Ben de 'Evet' dedim. 'Sizinle cinayetle ilgili konuşabilir miyiz? Öldürülen kişi akrabamdı' deyince ben çok şaşırdım. 'Ne cinayeti? Pardon?' falan dedim. Bu sefer genç kadın benim hiçbir şey bilmediğimi anladı..."

"Neşe miydi?" dedi kadın.

"Evet" dedi adam. "Neşe'yle tanışmam ilk böyle oldu.

Yirmi İki

Adam Galata Köprüsü'nün merdivenlerinden Köprüaltı'na indi. Balıkçı kahvesinin önündeki sandalyelerden birine oturdu. Haliç'in kirli sularını, yeni inşa edilmiş ama henüz hizmete açılmamış yeni Galata Köprüsü'nü bir müddet seyretti. Garsonun getirdiği çayı yudumladı.

"Seninkiler Kemancı'ya gittiler" dedi bir kadın sesi.

Başını çevirdi. Otuz yaşlarında kumral saçlı bir kadındı bunu söyleyen. Adam gülümsedi. "Benimkiler kim?" dedi, "anlayamadım?"

"Meydan'daki Hakkı'yla Neşe'yi aramıyor musun?" dedi kadın.

Adam, "Ha, yok, ben bugün kendim geldim. Onlarla buluşmayacağım" dedi. Adam kadının yüzündeki cesur gülümseye bir an baktı. "Sen de mi gazetecisin?" dedi.

"Hayır, gazeteci değilim. Ama Hakkı'nın kız arkadaşıyım. Sen de Amerika'dan gelen ressamsın. Hakkı'yla Neşe senden bahsetti."

"Neşe'nin eniştesi benim yan dairede öldürüldü, öyle tanıştık onunla."

"Öyleymiş. Adam gizli eşcinselmiş."

Adam acılı bir ifadeyle başını salladı. "Bağırsağını çıkarıp boğmuşlar adamı."

"Sen yan dairede oturuyormuşsun, duymadın mı hiçbir şey?" dedi kadın.

"Evde kız arkadaşım da vardı üstelik. Cinayetin işlendiğini tahmin ettiğimiz dakikalarda sohbet ediyorduk. Aklımızın ucundan bile geçmedi. İki gün sonra Neşe gelip bana cinayetle ilgili bildiklerimi sorunca öğrendim olanı biteni ben de."

"Belki de katil sensindir" dedi kadın gülümseyerek. Adamın gözlerinin içine baktı.

"Benim işleyeceğim bir cinayet değil bu" dedi adam. "Ben en fazla Red Kit kadar cinayet işleyebilirim: 'Red Kit silahını çeker, ateş edip atıyla oradan ıslık çalarak uzaklaşır.'"

Kadın bu espriden hoşlanmıştı. Birden ciddileşti. "Neşe'nin ablası psikolojik tedavi görecekmiş; kocasının eşcinsel olduğuna hiç inanmıyor."

"Adamın gizli bir hayatı varmış. Ama neden öldürülmüş, biliyor musun?"

"Katil çok profesyonel biriymiş. Hakkı öyle diyor." Kadın durdu. "Bu arada sen Amerika yaşıyorum, dedin. Kaç yıldan beri oradasın?"

"Ben demedim. Sen öğrenmiştin zaten kim olduğumu." Adam garsonun getirdiği çayı karıştırdı. "On üç yıldan beri orada yaşıyorum."

"Vatanıma bir geleyim dedin, bak nelerle karşılaştın. Bir daha gelmezsin sen artık buralara."

"Maddi imkânım olur mu olmaz mı bilmiyorum. Çok para kazanan biri değilim. Ancak geçiniyorum."

"Ne tür resimler yapıyorsun orada?"

"Aslında iyi bir ressam sayılmam. Reklam ajanslarında illüstratörlük yapıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben doktorum" dedi kadın. "Pratisyen hekimim aslında. Ama doktorluk yapmıyorum. Tıp çevirileri yaparak geçiniyorum."

"Sence Neşe'nin eniştesinin öldürülmesi basit bir cinayet midir?"

"Doktor olduğum için mi soruyorsun bunu?" dedi kadın.

"Evet" dedi adam. "Bir insanın bağırsağını çıkarıp onu bağırsağıyla boğmak bu kadar kolay mı?"

"Karında çok ince bir zar var, keskin bir aletle o zar kolayca açılabilir. Çok çaba harcamaya bile gerek yok. Bağırsak da zaten çekilince gelen bir şey. İp gibi kullanabilirsin. Ama adamın çok acı çekmiş olması gerekir. Belki de bağırsağı çıkarılırken bayılmıştır."

"Mümkün demek ki?"

"Adli tıbba göre mümkün" dedi kadın.

Adam çayını yudumladı. Yüzünde bu konudan sıkılmış gibi bir ifade belirdi. Yeni inşa edilmiş, eskisinin yanında uzanan, henüz trafiğe açılmamış olan yeni Galata Köprüsü'ne baktı. "Bu güzel köprüyü onaracaklarına neden böyle çirkin bir kopyasını yaptılar ki?" dedi.

"Kadın gülümsedi. Dizlerini birleştirdi. "Dünya ekonomisi böyle gerektirdiği için" dedi. "Bizim gibi Üçüncü Dünya ülkelerinin gereksiz yatırımlar yapması gerekiyor. Yoksa New York'un Brooklyn Köprüsü'nü kaldırıp yerine yenisini inşa etmeye kalksan Amerika ayağa kalkar."

"New York'a ilk yerleştiğim günlerde Brooklyn Köprüsü'nden yürüyerek geçmeyi çok severdim. O zaman Çeçenlerin yanında çalışıyordum. Brooklyn'de halı döşeme işi yapıyorduk. İzinli olduğum günler New York City'i bir ucundan öte ucuna yürüyerek dolaşmayı çok severdim. Zaten ressamlığa da o zamanlar heves ettim. Metropolitan Modern Sanat Müzesi'ni o yürüyüşlerin bi-

rinde keşfetmiştim. Önceleri içeriye sırf dinlenmek için falan giriyordum. Sonra yavaş yavaş tabloların büyüsü beni içlerine çekmeye başladı..."

"Hangi tablonun içine girdin o zaman?" dedi kadın.

"Bir gün Edward Hopper'ın eserleri sergilenmişti. Nighthawks tablosunu görünce kendimi kapalı bir yere kilitlenmiş gibi hissettim. Aslında o günden beri ben kendimi sanatın içinde bir sığınmacı olarak görüyorum diyebilirim."

"İlginç" dedi kadın. Dudağının kenarında bakire kızlara özgü utangaç bir gamze belirdi. Gururunu kaybetmemek için çaba sarf eden yeni yetme bir kıza dönüşüverdi bir an. Ama bu uzun sürmedi. Kadının koyu kumral yanağı aniden düzleşti. Sönen gamzenin yerinden meleğimsi bir kelebek uçtu. Adam kadının yanağından havalanan kelebeği bir süre gözüyle izledi.

"Bak şu ilerisi var ya" diyerek adam başıyla köprü altında balık tutanları gösterdi. "Çocukken bir arkadaşım orada ölmüştü, şimdi hatırladım."

Kadın adamın ne dediğini anlamamıştı. Yüzünde adamdan açıklama bekleyen endişeli bir ifade belirdi.

"Çocukken buraya balık tutmaya gelirdik. Bizim mahallede bir arkadaşım bir gün şu ileride balık tutarken yere atılmış bir balığın üstüne basıp suya düşüyor. Cesedi suyun içinde kayboldu; bulamadılar. Annesi delirmişti; oğlunun öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştı."

"Ölümün ne zaman ve nereden geleceği bilinmiyor işte" dedi kadın. "Sen İstanbullu musun?"

"Çocukluğum Samatya'da geçti" dedi adam.

"Amerika'ya nasıl gittin?"

"Babam Amerika'ya gitmemi çok istiyordu. Askerdeyken savaş gemisi almak için Amerika'ya gidip orada beş altı ay kalmış. Benim tüm çocukluğum Amerika hayaliyle geçti. Ben gittikten sonra annem öldü, babamla kız kardeşlerimi yanıma aldırdım."

"Öğrenci olarak mı gittin?" dedi kadın.

Adam gülümsedi. "Aslında öyle sayılır ama sahte pasaportla gittim" dedi.

Kadın şaşırmıştı. 'Nasıl yani?' der gibisinden adama baktı.

"Ortaokuldan sonra okumamaya karar verdim. Mahalledeki Ermeni komşularımızdan birinin Kapalıçarşı'da antikacı dükkânı vardı. Onno amcanın yanında çalışmaya başladım. Dükkânda bir de Kirkor adında bir tezgâhtar çocuk vardı. Benden birkaç yaş büyüktü. Her şeyi ondan öğreniyordum. Kapalıçarşı o zamanlar her türlü kara paranın aklandığı bir merkezdi. Dünyanın her yerine para ve insan kaçakçılığı yapılıyordu. Pakistanlı Ramazan adında bir insan kaçakçısı vardı. Genellikle Lübnan'daki iç savaştan kaçanları sahte pasaportlarla Amerika'ya kaçırıyordu. Ama bazen de Amerika diye Bolivya, Paraguay gibi Güney Amerika ülkelerine de adam götürdüğü olurdu..."

Kadın güldü. "Eh, oraları da Amerika sayılır" dedi.

"Bu Ramazan adam başı 5 bin dolar alıyordu. Bende para yok tabii. Babamda da yok. Patronum bana kefil oldu. 'Bu çocuğu Amerika'ya götür, ben sana kefilim, bir yıl içinde 5 bin dolar borcunu ödeyecek, ödemezse gel benden al' dedi."

"Borcunu ödedin mi bari?"

"Bir miktar ödedim ama o sırada Ramazan ortalıktan kayboldu. Borcum da böylece kapandı. Ama benim için çok eğlenceli bir yolculuk olmuştu. Beni Lübnanlı bir Hristiyan aileyle birlikte gönderdi. Sahte Lübnan pasaportuyla önce otobüsle Belgrad'a gittik, oradan da uçakla Amerika'ya."

***

Adam pencereyi açtı. Parmağıyla sokağı göstererek, "İşte köpekler şurada havlıyordu" dedi. "Sonra, adam bizim apartmandan çıkıp yukarıya yürüdü, tam caddeye çıkmak üzereyken bir adam sokağa girdi, bizim apartmandan çıkan adamı görünce durdu, boynundaki fotoğraf makinesiyle adamın resmini çekti."

"Flaş patladı mı?" diye sordu kadın.

"Hayır" dedi adam. "Profesyonel bir şeydi elindeki makine. Hani geceleyin de çekenlerden."

"Belki de muhabir falandı" dedi kadın. "Peki, hiç ses duymadın mı? Çünkü katil adamın bağırsağını çıkarmış. Çok acı veren bir şey olmalı."

"Dedim ya, hiç ses duymadık o gece."

"Kız arkadaşın peki? O cinayeti öğrendiğinde ne dedi?"

"Charity burada benimle kalmıyordu. O otelde kalıyordu. Cumartesi günü de Amerika'ya döndü."

Kadın salondaki koltuğun üzerine yayıldı. "Bana yalan söylüyorsun" dedi. "Saklıyorsun. Daha doğrusu çok şeyin üstünü kapatıyorsun. Bana her şeyi anlatsana? Ama ta en başından?"

Adam aniden pencere önünde kaldı. Hiç beklemediği bir anda ölümle yüzleşmeye mecbur kalmış insanların şaşkın bakışlarıyla koltukta sere serpe serilmiş yatan kadının düzgün esmer bacaklarına baktı.

Yirmi Üç

"Sana her şeyi anlatacağım" dedi adam. Fötr şapkasını çıkardı, tezgâhın üzerine koydu. Garsonun getirdiği bira bardağından bolca bir yudum aldı.

Kadın tezgâhın üzerindeki notlarını gözden geçirdi. "Bence yargısız infazlar konusuna gelsek iyi olur" dedi. "Anladığım kadarıyla Hakkı'nın sevgilisi o gece seninle yatmış. Ceyda'yı bilirim ama seninle yatmasına şaşırdım. Neyse; Hilton Oteli'nde mi nerede tanıştın o Amerikalı polisle?"

Adam kafasını kaşıdı. "Amerikalı polise gelmeden önce, istersen yan dairedeki cinayet soruşturmasından başlayayım" dedi. "Çünkü Türkiye'de polislerle ilk temasım o zaman oldu. Cinayeti Neşe'den öğrendiğim günün ertesi günüydü. Gece geç saatlere

kadar içmiştim. Sabaha karşı yatıp uyudum. Öğleye doğru kapı çaldı. Kapıyı açtım. Karşımda üç kişi buldum. İkisi çıkarıp kimliklerini gösterdi. Yan daireyi ve kilidi mühürlenmiş kapıyı elleriyle işaret edip, "Biz cinayet masasından geliyoruz, şu yan taraftaki cinayetle ilgili birkaç şey sormamız gerekiyor" dediler. İçeriye buyur ettim. O sırada yanlarındaki minyon tipli genci gösterip, "Bu arkadaş polis değil, biz buna Sıçan deriz, bize öylesine takılır. Cinayet hikâyelerine falan bayılır" dediler.

"Sıçan dedikleri gence biraz dikkatli bakınca içimden bir ses onun suça eğilimli bir kişi olabileceğini söyledi bana. İki polisten genç olanı kâğıt kalem çıkarıp ifademi yazdı. Fazla bir şey bilmiyordum. Ama köpeklerin havlamasından, sokaktan geçen adamın apartmandan çıkan adamın resmini çekmesinden falan bahsetmedim. Çünkü soruşturma derinleşir ve bir şekilde New York'a dönmeme izin vermezler gibi düşünüyordum. Zaten polisler de bana cinayetle ilgili soru sormaya pek hevesli değillerdi. Diğer boşta olan polis sehpanın üzerindeki güneş gözlüğümden başladı ve benimle ilgili her türlü eşyanın değerini, markasını falan sorup durdu. Ne zaman Amerika'ya gittiğimi, nasıl vatandaş olduğumu, falanca akrabası giderse orada ne iş yapabileceğini falan sorup durdular."

Kadın notları arasında bir şey bulmuştu. Kalemiyle daire içine aldığı notu okudu. "Kiraladığın evi sana satmak isteyen polisler bu polisler miydi?"

Adam durdu bir an, yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "O polis olmayan, Sıçan diye ad taktıkları vardı ya; işte o ertesi gün bana geldi. Tesadüfen ben de tam dışarıya çıkmaya hazırlanıyordum. Kapı çaldı. Açtım. Karşımda bu. Suratı, bakışları, tipi, etrafa yaydığı enerji bana hiç huzur vermedi. 'Seninle önemli bir şey konuşacağım' dedi. İçeri girdi. Üç aylığına emlakçıdan kiraladığım evi bana satabileceğini söyledi."

Kadın kahkaha attı. "Tapusuyla hem de! Allah kimseyi bunların eline düşürmesin o zaman" dedi. "El âlemin tapulu dairesini alıp satıyor bunlar demek ki."

Adam başını iki yana salladı. "Düşünsene, evini üç aylığına kiraya veriyorsun, döndüğünde evinde başkası oturuyor ve elindeki tapusunu gösteriyor, sen istediğin kadar mahkemeye git, hiçbir şey yapamıyorsun."

"Evinde otururken tahliye için tebligat alanlar bile varmış" dedi kadın.

"Bu sıçan da geldi bana, bu işleri nasıl yaptıklarını anlattı. Gözlerine kestirdikleri mülklerin tapularını noterden sahte belgelerle birbirlerine satıyorlar. O ona, o ona satıyor. Bir iki haftada tapu beş on el değiştiriyor. Tabii benim gibi yabancı pasaportlu olanları da çok seviyorlar. Çünkü sen malını bu çeteden kurtarmak için mahkemeye gittiğinde arada alım satım yapmış herkes için dava açmaya mecbur kalıyorsun. Yabancı pasaportlu birinin bulunması için dava bir iki sene sürebiliyor mesela. Yıllarca mahkeme koridorlarında sürünüp o evin sana ait olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun."

"Mahkeme sürürken sen de evinde oturamıyorsun ama adamlar daireyi kiraya verip para kazanıyorlar. Tabii bu arada davaları kaybedenler bile oluyormuş. Sen daireyi Gülşen'den mi kiralamıştın?"

"Evet ama sahibi genç bir kadındı. Yurt dışına gidecekti. Üç ay boş kalmasın hem de para getirsin diye düşünmüş ama mafyanın eline düşmüş."

"Peki bu arada, Carlos Osman'la hiç karşılaşmadın mı?" dedi kadın.

"İşte ben de o konuya gelecektim. Çünkü, önce cinayet, sonra da Sıçan'la karşılaşmak beni yeterince allak bullak etmişti. Bana verdiği telefon numaralarını aradım. Epey bir uğraştım, sonunda onu İstanbul'a indiğimiz gece gittiğimiz kumarhanede buldum. Daha doğrusu kumarhanenin müdürü Tilki'yle konuştum. 'Carlos bugün buraya gelecek, istersen gel otur, burada bekle onu çünkü saat kaçta gelir bilmiyorum ama bugün mutlaka gelecek' dedi. Ben de kalkıp gittim. Gittiğimde kumarhanede temizlik yapan gençler, bir de muhasebe işlerini yapan genç bir kadın vardı. Onlarla oturdum, sohbet ettim. Derken Tilki'yle Carlos birlikte

geldiler. Carlos benimle hiç ilgilenmiyordu. Ama ben bir fırsatını bulup ona başıma gelenleri anlattım. Anlattıklarımla çok ilgilenmeden beni dinledi. 'İbneyi boş ver, gebermiş gitmiş işte ama Sıçan'ın teklifini bir düşün istersen. İstanbul'da böyle alınıp satılan çok yer var' dedi. Bunun dışında benimle hiç ilgilenmedi. Hatta beni görmezden bile geldi diyebilirim."

"Ama seni kokain operasyonunda kullanmak için Türkiye'ye götürmemiş miydi?" dedi kadın.

Adam bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra bir şey söylemekten vazgeçti. "O konuya sonra geleceğim" dedi. "Birileriyle konuştu. Kumarhaneye mafya tipli birtakım adamlar geldiler, gittiler. Ben hep bir köşede oturup bekledim. Birkaç saat sonra "haydi gel, yemeğe gidelim" dedi bana. Tanımadığım birkaç kişiyle birlikte Boğaz manzaralı bir otelin restoranına gittik. Orada birkaç Amerikalı da vardı. Bunlardan biri Latin kökenliydi. Şımarık bir şeydi. Yanında güzel bir Türk kızı vardı. Benim kim olduğumu önce anlamadı ama sonra benim de Amerikalı olduğumu öğrenince bana karşı birdenbire aşırı samimi davranmaya başladı. Kısa bir süre içinde CIA için çalışan bir polis olduğunu öğrendim. Küba asıllıymış, komünistlerden nefret ediyormuş, Türkiye'ye de komünistleri öldürmeye gelmiş, devrimcileri yuvalarında temizleme operasyonlarında Türk polisine danışmanlık yapıyormuş. Bana hangi semtte oturduğumu sordu. Gümüşsuyu'nu bilmiyordu ama, 'Geçen salı gecesi Teşvikiye'de bir eve baskın yaptık, birkaç gün içinde de Cihangir'deki birkaç hedefi düşüreceğiz' dedi."

"Böyle açık açık söyledi mi?"

"Evet. Hatta beni önümüzdeki günlerde Cihangir'de dolaşmamam konusunda uyardı. O gece birkaç önemli polis şefi de oradaydı. Faruk bir ara geldi ama polisler onunla pek muhatap olmak istemediler ya da ben öyle anladım, bilmiyorum."

"Bunlardan Ceyda'ya ne zaman bahsettin?"

"Ertesi gün Ceyda'yı aradım. Ama telefonda bana çok kötü davrandı."

"Neden?" dedi kadın.

"Onu kızdıracak bir şey söylemişim. Ama ne ben hatırladım ne söylediğimi ne de o bana söyledi."

"Sen tabii ilk defa bir Türk kadınla çıkıyordun o sırada, değil mi?"

"Evet. Ama bir türlü ne istediklerini anlayamıyordum. En azından Ceyda'nın benden ve hayattan ne istediğini bilmediğinden eminim."

Kadın gülümsedi. Defterine bir şeyler yazdı. "90'lı yıllarda polisin sol gruplara karşı yaptığı yargısız infazlara Amerikalı polislerin de katıldığını gazeteciler söylüyordu zaten. Keşke seninle o zaman tanışsaymışım. O Küba asıllı polisin güzel bir haberini yapardım."

Yirmi Dört

Kadın Saray Muhallebicisi'nden içeriye girdi, doğruca en dipteki masalardan birine yürüdü. Hızını alamamış gibi bir hali vardı; sanki adamla buluşmak için sabırsızlanıyordu. Ceketini çıkarıp iskemlenin arkasına astı.

"Oturun Neşe Hanım" dedi adam. "Çok önemli bir bilgiye ulaştım."

Kadın heyecanlanmıştı. "Eminim" dedi, "çünkü daha önce telefonda mutlaka biraz bahsederdiniz ama bundan hiç bahsetmediniz, o yüzden önemli bir şey olduğunu düşündüm ben de."

"Şimdi şöyle söyleyeyim. Ben 1975 yılındaki Altan Er cinayetinin peşini bırakmadım. Konuyu günlerden beri araştırıyorum..."

Kadın heyecan içinde elini göğüslerine götürüp sutyenini düzeltti. Adam kadının hareketini izlerken bir an için kafası karışıyormuş gibi oldu ama kendisini çabuk toparladı.

"... Şimdi, 1975 yılının Kurban Bayramı'nın birinci gününe gidelim. O günün akşamı Altan Er Yeşilköy'deki evinde üç arkadaşıyla birlikte eğleniyor. Akşam yemeği yiyip rakı içiyorlar. Bu üç misafirin kimler oldukları da biliniyor. Bu üç kişi Bakırköy'de aynı dükkânda terzilik yapıyorlar. Üçü aynı evde kalıyor. Belki şaşıracaksınız ama bu üç adamın üçü de eşcinsel ve aynı yatakta yatıyorlar..."

Kadın yüzünü ekşitti. "Bu kadar ayrıntıyı nereden öğrendiniz, Orhan Bey?" dedi.

"Mahkeme dosyasında, emniyet arşivlerinde bütün bunlar yazıyor. Tabii bunlara ulaşmak kolay olmadı ama hiç önemli değil; ben yıllarca hep böyle bir cinayet davasını çözmenin hayalini kurup durdum, o yüzden katili ortaya çıkarmak için elimden gelen her türlü fedakârlığı yapıyorum."

"Sağ olun."

"Şimdi, bu üç terzi bayramın ilk gününün akşamı yemeğe geliyor ama bu üç arkadaş sadece bayramda seyranda değil hemen hemen her fırsatta kalkıp Altan Bey'in evine geliyor. Altan Er Yeşilköy'de lüks bir apartman dairesinde oturuyor. Bu üç misafir Bakırköy'den Yeşilköy'e trenle geliyor, apartman sakinlerini rahatsız etmemeye özen gösteriyorlar, yiyip içip kendi aralarında eğlendikten sonra, son trene binip Bakırköy'deki evlerine gidiyorlar. Kurban Bayramı'nın ilk günü de böyle bir ziyarette bulunuyorlar. Sabahleyin apartmanın kapıcısı apartmana on dört, on beş yaşlarında iki çocuğun girdiğini görüyor. Kapıcı çocuklara nereye gittiklerini soruyor, çocuklar da el öpmeye geldiklerini söylüyorlar. Kapıcı çocuklara kim olduklarını, nerede oturduklarını soruyor. Çocuklar, 'Samatya'da oturuyoruz, buraya el öpüp okul harçlığını çıkarmaya geldik' diyorlar. Kapıcı da çocuklara izin veriyor ama uzaktan da çocukları gözüyle izliyor. Çocuklar alt kattaki iki dairenin kapısını çalıp, el öpüp harçlıklarını alıyor, sonra da üst kata çıkıyorlar. Altan Er'in dairesi de girişin üstün-

de. Birkaç dakika sonra çocuklar panik halinde aşağıya iniyorlar. Kapıcı bir yere ayrılmamış olduğu için çocukları bir şey çaldı kaçıyor zannedip dışarıya çıkmadan tutuyor. Ama çocuklar, 'Yukarıda ölü var!' diye bağırıyorlar..."

Kadın enfesini tutmuş bir halde adamın anlattıklarını dinliyordu.

Adam, "Kapıcı Altan Er'in dairesine girdiğinde yerde yatan cesedi görüyor. ama işin tuhaf tarafı, Altan Er'le yani enişteniz babasıyla enişteniz aynı yöntemle öldürülmüş olmaları."

Kadın, "Dondum kaldım, ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi.

"Tabii soruşturmamı biraz daha geliştirdim" dedi adam.

Kadın adama hayret dolu bakışlarla baktı. "Daha başka şeyler de mi var?" dedi. Abartılı mücevherler takmış iki yaşlı kadın muhallebiciye girdi. Kadınla adamın oturduğu masaya yaklaştılar. Aralarında Rumca konuşuyorlardı. Garsonla Türkçe şakalaştılar. Kadının gözü bir an için tavandaki dev avizeye takıldı.

"Dosyada Altan Er'in cesedini gören çocukların isim ve adresleri yazılıydı. Kalkıp Samatya'ya gittim. Küçük Paris Meyhanesi'nin kel kafalı garsonuna ne oldu acaba? diye içinden geçirdi. O meyhane bir zamanlar Samatya meydanının en neşeli meyhanesiydi.

Kadın, "Onları da bulmadınız sanırım" dedi gülümseyerek.

"Hayır" dedi adam. "Ama çocuklardan birinin adı Nihat. Yani, enişteniz."

Kadın kaşlarını çattı. Yüzünde hafif alaycı, biraz da ağlamalı bir ifade belirdi. "Hadi canım!" dedi kadın. "Abartmayın lütfen!"

"Ben size devlet arşivlerindeki belgelerden bahsediyorum, Neşe Hanım."

"Enişteme geleceğim; peki, diğeri kimdi?"

"O da bir Süryani. Adı Kirkor. Ama 1980 yılında Amerika'ya göç etmiş. Hâlâ orada."

Yirmi Beş

Kadın cam kapıdan içeriye girdi. Adam tezgâhın arkasında oturmuş, hesap makinesiyle birtakım hesaplar yapıyordu. Kadın, "Affedersiniz" dedi Türkçe. Adam irkilerek kafasını kaldırıp kadına baktı, hafifçe gülümsedi. Başıyla 'Buyurun!' işareti yaptı. Kadın, "Sami Bey?" dedi.

"Benim" dedi Türkçe. "Yoksa siz Hürriyet muhabiri Oya Hanım mısınız?"

"Tanıdınız" dedi kadın. Sevinmişti. "Tim benden bahsetmiş anlaşılan. Bir haftadan beri New York'tayım, hemen hemen her akşam da buraya geldim, sizi göremedim ama Tim'den hayat hikâyenizi öğrendim. Cuma günleri bu saatte buraya camiden

çıkanlar geliyor diye böyle öğle saatinde geleyim dedim, sizi gördüm."

"Bazı cumalar camiden çıkıp buraya gelen Türkler olur ama anladığım kadarıyla siz Şehzade Murad'ı merak ediyorsunuz, şansınız varmış çünkü bir saat sonra burada olacak." Hayrunnisa teyzesinin Kızıltoprak'taki konağında besleme bir kız vardı. Muhabir kadını o kıza benzetti. Sonra konağın bahçesi canlandı gözünde: Kışın bahçe çamur içinde kalırdı..."

***

Kadın, "Ben sizi de dedeleriniz gibi biraz karga burunlu hayal etmiştim" dedi. Utangaçça gülümsedi.

"Dedelerimi tanıyor musunuz?" dedi kibar bir ses tonuyla.

Kadın bir an ne diyeceğini bilemedi; sonra, "Yani tarih kitaplarından tanıyorum."

"Votka içer misiniz?" dedi adam.

Kadın, "İçerim ama..." dedi adamın böyle bir soruyu neden sorduğunu bilememenin şaşkınlığı içinde.

"Tim bana sizin buraya bir cinayetle ilgili röportaj yapmak için geleceğinizi söylemişti. Cinayeti çözdünüz mü?"

"Yok, hayır" dedi kadın. "Ben dedektif değilim, o yüzden de cinayet çözmek gibi bir niyetim de yok."

Adam gülümsedi, başını 'biliyorum' gibisinden salladı. "Ben ailemin başına neden bunların geldiğini çok merak ettim. Bu konuda çok düşündüm. Çocukken ailemizde imparatorluğun neden yıkıldığına dair büyüklerimden bir şey öğrenemedim. Bunun en büyük nedeni de hepimizin geçim derdinde olmasıydı. Ah vah edecek bir zamanımız olmadı belki de. Sonra dedektif romanlarına merak saldım. Elime geçen her türlü dedektif romanını okuyordum. Bir gün bir dedektifin bir suçu ortaya çıkarmak için insan hırsını anahtar olarak kullandığını gördüm. Bir insanın trajik sonunun başlangıcında, bambaşka bir insanın, hırsı yüzünden, bambaşka bir zamanda neden olduğu trajik bir eylem yatar. Bu eylem bazen olumlu bazen de olumsuz olabilir. Ama ister olumlu olsun ister olumsuz, kökeninde hırs vardır. O yüzden kurbanın trajedisine neden olan hırsı bulursan, sonra da o

hırsa neden olan olayı bulursan, bir noktada olayı çözersin..."

"Siz neden sonuç ilişkisinden mi bahsediyorsunuz?" dedi kadın merakla.

"Hırslardan bahsediyorum" dedi adam. "Siz İstanbul'dan buraya bir cinayeti çözmek için geldiniz değil mi?"

"Dedim ya, çözmek benim işim değil. Benim işim aydınlatmak, ışık tutmak."

Adam elindeki votka kadehini kaldırdı. "Bakın, size şöyle izah edeyim. Osmanlı hanedanlığının sürgüne gönderilmesine, benim de bugün burada olmama bu votka neden oldu."

Kadın güldü. "Ne ilgisi var Murad Bey?" dedi kadın.

"Şöyle başlayayım Oya Hanım" dedi adam. "Siz petrolü ilk kimin rafine ettiğini biliyor musunuz? Bilmeniz gerekmiyor, ben söyleyeyim, yıl 1852 yılı, Polonya'da votkaya düşkün bir kimyager petrolden votka yapmaya kalkıyor. Patatesten alkol çıkıyor, alkol yanıcı bir madde. Petrol de yanıyor. Çünkü o yıllarda Avrupa şehirleri petrol lambalarıyla aydınlanıyor. O zaman onun içinde de alkol olmalı. Alkol varsa, alkolden votka da olur, diye düşünüyor. Petrolün içinden kerosen dediğimiz gazyağını çıkartıyor. İngiltere'de sanayi devrimini başlatan makineler buharla çalışıyor. Buhar için de çoluk çocuk madenlerden kömür çıkarıyor. Ama kerosen gibi yanıcı bir sıvı bulununca kömüre gerek kalmıyor. İşte o gün, yani 1852 yılında İngilizler haritaları açıp dünyanın neresinde petrol var diye bakıyorlar. Bir de ne görsünler, bütün petrol yatakları üzerinde benim dedelerim oturuyor. İşte o gün Osmanlı İmparatoru'nu petrol yatakları üzerinden nasıl çıkarırız diye hesaplar yapmaya başlıyorlar. 1853 yılında Ruslar Kars'ı işgal ediyor. İngilizlerle Fransızlar, 'Sizi Ruslardan kurtaracağız' bahanesiyle Osmanlı'nın içine giriyorlar. Sonra kendimizi Kırım Savaşı'nda buluyoruz. Sonra reformlar oluyor. 1908 yılında da üç tane paşa, ki bunlardan biri postanede pul satan bir memurken paşa olmuş, imparatorluğu ele geçiriyor, üç dört sene içinde imparatorluğu mahvediyorlar. Sonra Kemal Paşa geliyor, modern bir ülke kuruyoruz diyerek resim ve piyano eğitimi almış bir adam olan halifeyi sürgüne gönderiyor, böylece

hem halifenin petrolleri İngilizlerin oluyor hem de petrol yatakları üstünde yaşayan Arapların manevi lideri ortadan kaldırılıyor." Adam votkasını yudumladı. "Basit bir hırs gün geliyor koca bir imparatorluğu bile yıkabiliyor. O yüzden bir cinayete ışık tutmak istiyorsan katilin cinayet işlemesine neden olan hırsı bulmaya çalış. Gerisi gelir." Adam ayaklarının üşüdüğünü hissetti, gözlerinde uzak bir hatıra canlandı: 1930'lu yılların sonları olmalıydı; o zamanlar Herald Square'ın oralarda bir yerde, Macar asıllı bir ustanın terzi dükkânında çıraklık yapıyordu. Bir gün dükkâna gelen bir müşteriyle ustası arasında geçen konuşmalara kulak verdiğinde, plajlardan bozuk para toplama işini öğrendi. Gün doğumunda Brooklyn'deki Coney Island ya da Brighton plajına gidip de doğu yönüne doğru kumların üstüne yatarsa bir gün önce plaja gelenlerin ceplerinden kuma düşürdükleri bozuk paralar ışıldayacak, eğer elini çabuk tutarsa güneş yükselene kadar üç, beş dolar kadar parayı toplayabilecekti. Bir gece geç saatte kalkıp plaja gitmiş, kumların üstüne uzanıp güneşin doğmasını beklemiş, müşteriden duyduğu gibi yatmış, beş on sent toplamış, toplarken ayaklarıyla suya girmiş, uzunca bir süre plajın sığlığında suyun içinde yürümüş ve eve geldiğinde üşütüp hasta olup yatmıştı.

Yirmi Altı

Adam şarap kadehini karşısında oturan kadına doğru kaldırdı. "Tamara Hanım, bu gece size çok önemli şeyler anlatacağım" dedi.

Kadın kanepenin üzerine sere serpe uzanmıştı: Film Noir yıldızlarını andırıyordu. Koyu rujlu dudakları şuh bir ifadeyle büzüldü. "Sizden bir şey rica edebilir miyim Orhan Bey?" dedi.

Adam, "Memnuniyetle" dedi.

"Hani şu sizin eski plak koleksiyonunuzda Victor Silvester orkestrasının plakları vardı ya, çalar mısınız?"

"Hay hay" dedi adam. Kalkıp salonun bir köşesinde, büyük bir saksı içinde boy vermiş aslan pençesi bitkisinin yanında duran pikap sehpasına gitti. Sehpanın altındaki uzunçalarlardan birini

alıp pikaba koydu. Salonun içine cızırtılı bir balo müziği doldu. "İyi akıl ettiniz Tamara Hanım" dedi. "Ne kadar da asil bir müzik değil mi?" Gözlerindeki kadının görüntüsü aniden değişmişti; şimdi karşısında Rita Hayworth'u andıran genç bir kadın oturuyordu. Kıvıl kıvıl kızıl saçları, eteği derin yırtmaçlı kahverengi strapless elbisesi, pembe eldivenleri, naylon çorabı, kırmızı rugandan Miu Miu ayakkabısıyla savaş yıllarının pin-up kızlarından biri gibiydi.

Adam karşısındaki kadının uzun bacaklarına içi giderek baktı. "İtiraf etmem gerekir ki son zamanlarda çok tuhaf şeyler görüyorum Tamara Hanım. Örneğin bu akşam eve gelirken şu arka sokaktan geçtim. Eskiden Rıza Bakkal vardı bilmem bilir misiniz? İşte onun tam karşısında gümrük müdürünün oturduğu apartman vardı hani. İşte onun orta katındaki dairenin penceresinde bir çocuk gördüm. On yaşlarında falandı. Yarı çıplaktı. Pencerenin pervazına oturmuş bacaklarını sallıyordu. 'Düşeceksin oğlum, gir içeri' dedim. 'Sana ne be!' diye çemkirdi bana..."

"Aâaa!" dedi kadın; kırmızı ojeli parmaklarıyla ağzını kapattı. "Yine mi hayalet gördünüz yoksa?"

"Evet" dedi adam, kafasını dertli dertli salladı. Son zamanlarda çok görüyorum. Mesela geçen gün bizim apartmanın girişinde beş altı çocuğu oynarlarken gördüm. Çocukların üstlerinde eskimiş yün hırkalar vardı. Oğlanların golf pantolon giydiklerini fark ettim. Sanki 1940'larda çekilmiş bir filmin içine girmiş gibiydim. Sonra posta kutusunda benim doğduğum gün Sirkeci postanesinden postaya verilmiş bir mektup buldum. Yukarı çıkınca okurum diye cebime koydum ama eve girdiğimde zarfı trençkotumun cebinde bulamadım." Adam şarabını kafasına dikti. Kadehini doldurdu.

"Orhan Bey, bilmem duydunuz mu? Bizim apartmanın içinde kocaman bir fare dolaşıyormuş" dedi kadın. Sonra elini yerden bir metre kadar yukarıda tutarak, "yedi sekiz yaşlarında bir çocuk kadar iriymiş. Ön ayakları kalkık yürüyormuş. Rıza Bakkal'ın çırağı görmüş. Başka görenler de olmuş."

Adam bir şeyler söylemeye çalıştı ama söyleyemedi. Çocuk iriliğinde bir farenin nasıl bir şey olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı ama canlandıramadı. O sırada bir zil sesi işitildi. Bu bir telefon zilinin sesiydi. Ama eski zamanlarda kullanılan çevirmeli telefonların, acı, tekdüze bir ses. Adam bir elinde içi yarı dolu şarap kadehi, sallanarak, sendeleyerek salonun içinde pikabın yan tarafına doğru birkaç adım attı. Telefon sehpası üzerinde duran telefona zorlukla ulaştı. Telefonun ahizesini kaldırıp kulağına götürdü. Ama telefonun zili çalmaya devam ediyordu. Adam ahizesini kaldırdığı telefonun değil de başka bir telefonun çaldığını anladı. Telefonu kapattı. Salonun ortasında durdu. Zilin geldiği yönü saptamaya çalıştı. Olduğu yerde bir yarım daire yaptı. Sendeledi. Zor bela kendisini kanepenin üzerine attı. Zil çalmaya devam ediyordu.

Telefonun zili şimdi kafasının içinde de çalıyordu. Gözlerini yumdu. Hayalindeki Noir filmlerinin şuh pin-up kızı kanepeden kalktı. Yemek masasının yanındaki dolaba gitti. Zil sesi dolabın içinden geliyordu. Eğildi. Dolabın kapağını açtı. Zil sesinin şiddeti arttı. Dolabın alt gözünden, porselen sofra takımın yan tarafından bir tane kırmızı telefon çıkardı. Çevirmeli bir telefon cihazıydı bu. Daire şeklindeki kadranın ortasındaki küçük kâğıt parçası üzerinde 48 02 01 yazıyordu. Kadın doğruldu. Telefonu yemek masasının üzerine koydu. Ahizeyi kaldırdı. Birisiyle konuşmaya başladı. Yemek masasının iskemlelerinden birini çekip oturdu. Oturduğu yerden kanepenin üzerine yığılmış uyuklayan adama bakarak telefonda konuştu. Kadının sesi Silvester orkestrasının cızırtılı balo müziğine karışıyordu.

***

"Alo?" dedi kadın.

"48 02 01 mi?" dedi adam.

Kadın ikircikli bir sesle, "Buyurun, kimi arıyorsunuz?" dedi.

"Hususi Hafiye Agop Mercekyan'la görüşmek istiyorum."

Kadın kanepede uyuklayan adama baktı. "Buyurun, ben Agop Bey'in sekreteriyim. Adım Velda" dedi. "Benimle konuşabilirsiniz."

"Velda Hanım, size 1990 yılının Aralık ayında Gümüşsuyu'nda öldürülen eşcinsel sigortacıyla ilgili çok önemli bir şey söylemek istiyorum."

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

Adam bir an sustu. Bir süre hattın cızırtılı sesinden başka bir şey işitilmedi. Ama bu sessizlik fazla uzun sürmedi. "Ben öldürülen sigortacının bacanağıyım. Adım Nihat..."

"Buyurun Nihat Bey, sizi dinliyorum."

"Velda Hanım, cinayet hakkında aslında Agop Bey'le yüz yüze konuşmak isterdim. Ama fazla bir zamanım kalmadı..." Adam sustu. Hattın statik cızırtısı kadının kulağını tırmaladı. "Katil ben değilim, Velda Hanım. Kim olduğunu da bilmiyorum. Ama cinayetten kısa bir süre önce cinayetin işlendiği dairede olduğum doğru. Ama Aykut'u ben öldürmedim. Cinayet ben apartmandan çıktıktan kısa bir süre işlenmiş olabilir. Aylardan beri katilin peşindeyim. Ama bulamadım. Şimdi son bir umutla doktor beye gidiyorum. Beni Bakırköy'deki muayenehanesinde beklediğini söyledi. Katili bir tek doktorun bildiğini düşünüyorum. Hani olur ki Bakırköy'e ulaşamazsam..." Adam sustu.

"Kim bu doktor peki?" dedi kadın.

"Cenazeye gelmişti ya..." dedi adam ve kadın hattın öteki ucunda birtakım bağırtılar duydu. Ardından da "Ah!" diye bir inleme sesi. Hemen ardından 'klik' diye bir sesle birlikte karşı tarafın hattı kesildi.

Yirmi Yedi

Adam Pier Loti Tepesi'nden Haliç'e doğru dalgın gözlerle baktı. Yanındaki kadın bacak bacak üstüne atmış, boştaki bacağını sinirli bir ifadeyle sallıyordu. Adam kadına döndü, kabahat işlemiş çocuklar gibi ürkek bakışlarla kadına baktı. Kadın bir şey söylemek ister gibi oldu, önce ikirciklendi, sonra, "Sence Timur denilen o Amerikan bozuntusu sen apartmandan çıktıktan sonra yan daireye girip bacanağını öldürmüş olabilir mi? Çünkü, ben cinayetten birkaç hafta sonra onun dairesine gittiğimde, bana senin apartmandan çıktığını gördüğünü söyledi. Hatta o sırada köpekler kavga ediyormuş. Tabii o zaman apartmandan çıkanın sen olduğunu bilmiyordum. Şimdi itiraf edince öğrendim" dedi.

'Adam sanki böyle bir sorunun kendisine sorulmasını bekliyormuş gibi bir hazırlık içinde, "Ceyda, ben bunu çok düşündüm" dedi. "Ama Timur'un cinayet işlemeyi becerecek biri olduğunu hiç sanmıyorum. Ayrıca bir çıkarı da yok. Sen onun anlattığı hikâyelere bakma. Yok efendim barda rastladığı adamın teki 'gel seni gezmeye götüreyim' demiş, sonra beş bin dolar harcayıp onu İstanbul'a getirmiş, yok efendim New York'tayken Carlos Osman'ın mafya falan olduğunu bilmiyormuş da." Bir an sustu. Hırsla çayından bir yudum aldı. "O her şeyi çok iyi biliyordu. Çünkü o buraya tapuları üstüne geçirip para kazanmak için özellikle getirildi."

"Ben Tim'in buraya uyuşturucu işi için getirildiğini düşünüyordum" dedi kadın.

"O kadarını bilmiyorum ama bu emlak işinde mafya bir mülkü ele geçirdiğinde bir sürü adama aldım-sattım yapıyor ya; arada bir iki yabancı uyruklu alıcı olursa işlerine çok yarıyor çünkü mülkün gerçek sahibinin malını geri almak isterse yabancı uyrukluya da dava açması gerekiyor. Tabii yabancı uyrukluları bulmak falan çok zaman alıyor, böylece mahkeme çok uzuyor. Timur da İstanbul'a sırf bu iş için geldi."

"O zaman cinayetlerin işleneceğini de bilmesi gerekiyordu" dedi kadın.

"Tabii. Çünkü bu mülklerin gerçek sahiplerinin öldürülmeleriyle ele geçtiğini biliyordu. Amerikalı yazar kadını da sırf işleneceğini bildiği cinayete tanıklık etmesi için getirdi İstanbul'a.

"Peki Amerikalı yazar kadından da para almış olabilir mi?" Timur'un yarı çıplak görüntüsü belirdi gözünde. İyi ki o gece onunla yatmamıştı.

"Onu da bilmiyorum" dedi adam. "Ama bacanağın dairesi mafyanın eline geçince daireyi ilk o satın aldı. Sonra da başkasına sattı..."

Kadın, "Bana her şeyi en başından anlatmaya başlasana" dedi. "Ermeni hafiye bu cinayetle ilgili epey bir çalışma yapmış, Neşe'ye bir sürü şey anlatmış. Şimdi de sen anlatsana her şeyi ama ta en başından; Yeşilköy'de işlenen cinayetten itibaren başlasana."

Adam yutkundu. Sağına soluna bakındı. "1975 yılının Aralık ayıydı. Biz Samatya'da oturuyorduk..."

"Bir dakika" dedi kadın. "Tim de bana ilk tanıştığımızda Samatya'da oturduğunu söylemişti."

Adam bir an durdu. Sanki karmaşık bir tünelden geçmesi gerekiyormuş gibi biraz düşündü. "Kurban Bayramı'nın ikinci günüydü. Sabahleyin bizim mahallede arkadaşım Kirkor'u gördüm. Bana zenginlerin ellerini öpüp bayram harçlığı toplamayı önerdi. Bizim mahallede birkaç çocuk kapı kapı dolaşıp tanımadığı insanların ellerini öpüp para topluyordu. Biz de toplayalım, dedik. Trene bindik. Yeşilköy'e gitme fikri de Kirkor'undu. Yeşilköy'de trenden inince biraz dolaştık. Kirkor bir apartman bildiğini, orada zengin bir adam tanıdığını söyledi..."

"Demek Kirkor nereye gideceğinizi biliyordu" dedi kadın.

"Tabii, bunu ben de daha sonra anladım. Apartmana girdiğimizde kapıcıyla karşılaştık. Bize nereye gideceğimizi sordu. Biz de el öpmeye geldik dedik. Kapıcı aslında bu durumdan çok hoşlanmadı ama belki de içinden bayram günüdür, çocuklar harçlık toplasın diye de geçirmiş olabilir. Bize izin verdi. Biz bir iki kapı çaldık. Bir kapı açıldı. Yaşlı bir kadındı. Disiplinli öğretmenlere benziyordu. Bize birer mendil verdi. Sonra üst kata çıktık. Doğrudan Altan Er'in dairesine gittik..."

"Yani bacanağının babasının oturduğu ev."

"Evet" dedi adam. "Ama kapı aralıktı. Kirkor kapıyı itti. Kapı açıldı. İçeriden berbat bir koku geliyordu. 'Bayramınız mübarek olsun, diye içeriye seslendik. Ama cevap alamadık. Kirkor, doğrudan içeriye girdi. Ben korktum, girmedim, kapıda bekledim, Kirkor da girer girmez, 'Ölü var' diyerek korku içinde koşarak dışarı çıktı, ben de onun arkasından koşarak merdivenlerden aşağıya inerken kapıcı karşımıza çıktı. 'Ne var?' dedi, biz de nefes nefese 'Ölü var' dedik."

"Peki, Kirkor içeriye girdiğine göre, Altan Er'in evi onun bildiği bir yer olmalı" dedi kadın.

"Kirkor karakolda daha önceden Altan Bey'in evine girdiğini, onu Samatya'daki meyhanelerden tanıdığını söyledi. Altan Er Samatya'ya içmeye geldiğinde Kirkor'a harçlık verirmiş."

"Peki Kirkor'la daha sonra görüştün mü?"

"Çok fazla değil. Çünkü bu olaydan sonra bana karşı soğuk davrandı. Benimle konuşmamaya özen gösteriyordu. Bu olaydan kısa bir süre sonra bizim mahallede Onno diye bir Ermeni antikacı vardı. Onun Kapalıçarşı'daki antikacı dükkânında çalışmaya başladı..."

"Dur bir dakika" dedi kadın. "Timur da Köprüaltı'ndaki ilk tanışmamızda bana aynı şeyi anlatmıştı. Bu senin Kirkor dediğin adam sakın Tim denilen ressam olmasın?"

"Onu sen benden daha iyi bilirsin, onunla yatan sensin."

Kadın karşısındaki adama 'ne diyor bu?' der gibisinden baktı. Gülümsedi.

Yirmi Sekiz

Kadın Saray Muhallebici'sinde kendisine oturacak bir masa aradı. Duvar tarafındaki masalara baktı, hepsi doluydu. En sonunda kristal avizenin altına kalan ortadaki bir masaya geçip oturdu. Gergin bir hali vardı. Yanına gelen garsona bir çay söyledi. Bir anda nereden geldiğini anlayamadığı bir erkek sesi, "Beklettim galiba Neşe Hanım" dedi. Adam karşısına oturdu. Yorgun bir hali vardı.

"Size anlatacağım çok önemli bir şey var" dedi kadın.

Adam mendiliyle alnını sildi. Kadın uzun yıllardan sonra ilk kez bir erkeğin kumaş mendil kullandığını fark etti. Bazı alışkanlıklar yavaş yavaş yok oluyor, diye geçirdi içinden.

"Benim de size anlatacağım bazı şeyler var; dün çok kötü bir gece geçirdim, zannederim şu emlakçı mafyası beni de zehirlemeye çalışıyor Neşe Hanım" dedi adam.

Kadın şaşırdı. "İnanın bu hiç aklıma gelmezdi Orhan Bey" dedi kadın. "Ama sizin de Ermeni kökenli olduğunuzu düşünürsek olmayacak bir şey değil."

Adam garsondan muhallebi istedi. Gülümsedi. "Zehirlenmeye karşı bol bol süt içiyorum; muhallebiyle de bir miktar süt alırım diye düşündüm." Gözlerini kısarak etrafına bakındı. "Çok iyi göremiyorum ama etrafta bizi takip edebilecek birileri yok değil mi?" dedi.

Kadının yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bilmiyorum ama isterseniz başka bir yere gidelim. Bu masa da çok ortada bir yerde, yanımıza oturanlar konuştuklarımızı duyabilirler" dedi.

"Önemli değil; duysalar bile bir anlam veremezler" dedi adam. "Dün gece korkunç bir düş gördüm. Nihat eniştenizi bizim evi arıyordu ama kullanılmayan eski telefonumdan aradı evi, telefona ben değil, misafirim olan bir genç hanım cevap verdi ve aynı filmlerde olduğu gibi konuşmanın sonunda eniştenize birisi saldırdı. Ah, diye bağırdı ve telefon kapandı. Rüya tabii ama ben telepati denilen şeye inanırım. Belki de eniştenizi güç bir durumda ve bize mesaj göndermek istiyor.."

"Merak etmeyin, Nihat eniştem iyi durumda ve ben de mesajını aldım. Daha doğrusu iş arkadaşım Ceyda'yla buluşup bana mesaj göndermiş. Bu mesajları sizinle de paylaşmak istedim."

"Sizi de hafiyeliğe bulaştırdım galiba" dedi adam gülümseyerek.

Kadın gülümsemekle yetindi ama bir yorumda bulunmadı. "Orhan Bey, Ceyda'nın öğrenebildiği kadarıyla Nihat eniştem ile Aykut eniştem Yeşilköy cinayetinden sonra tanışıyorlar. Nihat eniştemle Kirkor cesedi gördükten sonra sizin de bildiğiniz gibi polis tarafından epey bir sorgulanıyorlar. Bu sırada Aykut eniştemle tanışıyor. O da şöyle oluyor: Nihat eniştemi polis iki günde bir karakola götürüp cinayetle ilgili sorgulayıp duruyor. En sonunda annesi kalkıp Aykut eniştemin annesine gidip tanışıyor,

polislerin yaptıklarını anlatıyor. Aykut eniştemin annesi de durumu emniyetteki bir yakınına bildiriyor. Böylece Nihat eniştemle Süryani arkadaşı Kirkor karakolda dayak yiyip durmaktan kurtuluyorlar. Nihat eniştemin annesi Aykut eniştemin annesine yanında oğluyla gittiği için iki çocuk tanışmış oluyorlar. Birbirlerine yakın semtlerde oturdukları için de arada sırada sokakta karşılaşıyorlar. Birkaç yıl sonra Aykut babamın yanında getir götür işleri yapmaya başlıyor. İşler yoğun olduğu için babam Aykut'la birlikte çalışacak bir genç daha almak istiyor. Aykut da Nihat'ı öneriyor. Aykut enişte çok çalışkandı. Babamın gözüne girmeyi başardı. Bir yandan çalışıyor bir yandan da akşamları ticaret lisesine gidiyordu. Askerliğini yaptıktan sonra babam onu yanına yardımcı aldı. Sonra Zeynep ablamla evlendi. Ardından da Nihat Handan ablamla evlendi. Tam o sırada babam vefat etti. Şirketin yönetimini Aykut enişte aldı. Bir de yanlarında Hasan diye bir yardımcı almışlardı. Şu anda şirketi Hasan yönetiyor."

"Aykut'un babası Altan Er on beş yıl kadar önce oğlunun öldürüldüğü sıradışı bir yöntemle öldürülüyor. Bu tuhaf değil mi?" dedi adam.

"Tuhaf olan bunu bizim ailede kimsenin bilmemesi. İki eniştemin de bu sırdan bizim aileye hiç bahsetmemeleri. Sonra da Aykut'un aynı şekilde ölümü. Nihat eniştemin Aykut'un öldürülmesinden kısa bir süre önce Gümüşsuyu'ndaki dairede olduğunu biliyor muydunuz peki? Bir de Nihat eniştemle birlikte Altan Er'in cesedini bulan Kirkor adındaki Süryani'nin Amerika'ya gitmeden önce o Amerikalı ressamla Kapalıçarşı'da aynı antikacı dükkânında çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Biliyordum" dedi adam. "Çünkü Tim Robin İstanbul'a mafyayla iş yapsın diye getirildi. Şu anda New York'ta bulunan Hürriyet muhabiri Oya Ayel'in dün gece zehirlendiğini ve şu anda otelinde dinlendiğini biliyor muydunuz?"

"Yok, " dedi kadın. "Tuhaf!"

Yirmi Dokuz

Kadın Kapalıçarşı'nın kalabalık ana caddesinden yukarıya çıkarken gazeteciliğe başladığı günden beri buraya hep haber ya da röportaj yapmak için geldiğini düşündü. Tam bir yıl önce turistleri dolandıran bir çeteyle ilgili bir haber yapmak için gelmiş, iki ay önce de Budist rahip olduğunu söyleyen bir Türk'le Kapalıçarşı içindeki Şark Kahvesi'nde buluşup onunla röportaj yapmıştı. Aradığı derici dükkânını bulmuştu. İçeriye girdi, tezgâhtar çocukla konuştu. Tezgahtar kadına eliyle dükkânın üst katma çıkan merdivenleri işaret etti. Tahta merdivenleri çıktığında karşısına kırk yaşlarında, enerjik bir adam çıktı. "Burası derici dükkânından çok bir yazarın ofisini andırıyor" dedi kadın.

Adam, "Çocukken Edip Cansever'e çok özenirdim. Boğaziçi'ni bitirdikten sonra herkes beni bir holdingin başına geçmeye aday hırslı bir yuppi olacağımı falan sandı ama ben baba işi olan bu dericiliğe girdim. Bazen aşağıda müşterilerle falan ilgileniyorum ama zamanımın çoğunu burada kitap okuyarak, bir de internete girerek geçiriyorum."

"Ne kadar şanslısınız" dedi kadın. "Ben de mesleğim gereği iş yaşamım boyunca plazalarda yaşamaya mahkûmum."

"Ben gazeteleri arayıp muhabirleri yazdıkları yazılar nedeniyle eleştiren biri değilim. İlk defa böyle bir şey yapıyorum. Ama Oya Ayel'in yazısını okuduktan sonra onun tamamen yanlış yönlendirildiğini fark ettim. Ben de bildiklerimi anlatmak istedim. Sizi onun için aradım. Çünkü bu konu benim yıllardan beri bizzat içinde olduğum bir konu."

"Evet" dedi kadın adamın karşısındaki rahat deri koltuğa serildiğinde. Buraya gelirken böyle enerji dolu bir entelektüel adamla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Sıkıcı bir dükkânda sıkıcı bir adamla saçma sapan şeyler konuşacağını zannediyordu. Buraya, 'bundan haber çıkmaz' düşüncesiyle gelmişti.

"Benimle röportaj konusunda sizi ikna edebilmek zor oldu" dedi adam.

"Şimdi aslında bu habere Oya Ayel bakıyor ama kendisi henüz New York'tan dönmedi. En son haberi bize gönderdiğinde İstanbul'daki arkadaşlarla konuşmuş, 'Hayatımda ilk defa Amerika'ya geliyorum, bir ay burada ücretsiz izinli sayın beni, demiş, yönetimdekiler de kabul etmişler. Ama siz beni aradıktan sonra ben de New York büromuzu arayıp sizin anlattıklarınızdan kısaca bahsettim. Ama New York'taki arkadaşlarımız Oya Ayel'e ulaşamadıklarını söylediler. Ben de haber müdürüyle konuştum, zaten benim de ilgilendiğim bir haberdi bu, Oya'nın yerine Ömer Bey'le görüşmeye ben gideyim, dedim."

"Tabii gelirken benim gibi biriyle karşılaşmayı beklemiyordunuz" dedi adam samimi bir gülümsemeyle. "Bakın Rahşan Hanım, fazla zamanınızı almak istemiyorum. Hemen konuya gireyim. Ben kimim biliyor musunuz? Kırk yıl düşünseniz aklınıza

gelmez, ben Türk asıllı Amerikalı ressam Tim Robin'in 1990 yılının Aralık ayında New York'tan İstanbul'a uçakla gelirken polislerin sınır dışı ettiği Türk mahkûmum."

Kadın aniden kafasını geriye attı. Yüzünde inanmıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Ama siz pek hapishanelerde yatıp kalkmış birisine benzemiyorsunuz ki Ömer Bey" dedi.

"Haklısınız. Ayrıca hiç hapse falan girmedim. Hiçbir ülkeden de sınır dışı edilmedim. Amerika'ya girip çıkmaya devam ediyorum." Adam uzanıp masasının üzerinde duran pasaportunu alıp sayfalarını çevirdi, kadına verdi. "Gördüğünüz gibi en son bundan altı ay önce gittim Amerika'ya. Ben çocukluk yıllarımdan beri hemen hemen her yıl Amerika'ya giderim. Orada bir sürü akrabam var. Genellikle ya New York'daki veya Pensilvanya'daki yakınlarımda, arkadaşlarımda kalırım. Bu Tim Robin'i de ta Timur olduğu zamanlardan beri tanırım. Tim'in benim adımı vererek benden sınır dışı mahkûm diye bahsetmesine bir neden bulamıyorum. Ayrıca Oya Hanım gibi deneyimli bir gazeteci neden araştırmaya gerek duymadan o yazıyı yayınladı, onu da anlayabilmiş değilim. Ama soyadımı kullanmadığı için hukuki bir yola başvurmayacağım. Sonuçta kimse o Ömer'in ben olduğumu bilmiyor. Ama hem Tim'le hem de onun bulaştığı buradaki emlak mafyasıyla ilgili çok şey biliyorum. Ancak, bu anlattıklarımdan bir haber çıkarırsanız adımdan bahsetmemenizi istiyorum. Yoksa başımı emlak mafyasıyla derde sokarsınız" dedi adam, tezgâhtar gencin getirdiği çayı yudumladı.

Kadın, "Bu konuda hiç şüpheniz olmasın Ömer Bey, size zarar verecek bir yayında bulunmamız söz konusu değil" dedi. Dizlerine koyduğu not defterine baktı. "Tim Robin'i ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

"Tim'i Timur olduğu zamanlardan tanırım derken onu Amerika'dan değil, buradan, Onno'nun yanında çalıştığı günlerden tanırım. Onno bunu Samatya'dan komşusunun oğlu diye işe almıştı. Aslında işe almada çok da gönüllü değildi ama komşusunu kıramamıştı. Ekaliyetten olup da esnaflık yapmaya mecbur kalanlar çevresindeki insanlara böyle ufak tefek tavizler vermeye

mecbur kalırlar. Timur zaten ne antikacılıkla ilgiliydi ne de ticaretle. Bütün gün dükkânın önünde sallanır durur, onunla bununla sohbet ederdi. Onno da sesini çıkarmaz, haftalığı neyse verirdi. Sonra buraya Pakistanlı bir insan kaçakçısı türedi. Adı Ramazan'dı. Yetmişli yıllarda Lübnan'daki iç savaştan kaçan Arapları sahte vizelerle, sahte pasaportlarla Amerika'ya kaçırırdı. Ama bu çarşıdan gelip geçmiş en büyük sahtekarlardan biriydi. Ona çok güvenirseniz sizi Amerika Birleşik Devletleri yerine Bolivya'nın ortasına bırakırdı. Bu iş için kurbanlarını da genellikle İstanbul'a yakın yerlerin köylerinden seçerdi. Mesela sizin köye gelir, köyden bir iki kişiyi Amerika'ya gitmeye ikna ederdi. Bunları alıp gerçekten de Amerika'ya götürürdü. Bazen bu ilk götürdüklerinden genellikle para almaz, 'Amerika'da iş bulup para kazanınca bana borcunuzu ödersiniz' derdi. Amerika'ya gidenler köylerine mektup yazıp da şöyle paralar kazanıyoruz, böyle güzel hayat yaşıyoruz, sağ olsun Pakistanlı Ramazan, bunlar onun sayesinde oldu diye mektuplar yazmaya başlayınca o köyün kahvesinde ne kadar genç erkek varsa soluğu Kapalıçarşı'da alır, 'Ramazan bizi de Amerika'ya götür' diye yalvarırlardı. Ramazan da kurbanlarından dünyanın parasını ister, adamlar ne yapıp edip o paraları bulup getirirler, Ramazan'a verirler, Ramazan da kurbanları belli bir sayıya ulaşınca adamların pasaportlarına patatesten Amerikan vizesi basar, sonra da dünya atlasını açıp Amerika'daki eyaletlerden birindeki La Paz şehrini gösterir, 'İşte sizi buraya götüreceğim' derdi. Sonra o zamanki Sovyetler Birliği havayollarının ucuz uçaklarına adamları bindirir, Moskova üzerinden dolaşa dolaşa Bolivya'nın La Paz havaalanına inerler, Ramazan bizim Türkleri kapıda aldığı vizeyle Bolivya'ya sokar, 'Burası Amerika, şimdi size bir otobüs ayarlamaya gidiyorum, beni burada bekleyin' der, adamları havaalanında bırakıp kaybolur giderdi."

"Eeee, adamlar Bolivya'da mı kalıyorlardı?" diye sordu kadın.

"Orada kalan oldu mu bilmiyorum ama bir gün Ramazan'ın Bolivya'ya bıraktığı adamlardan birine rastladım. Adam bulsa Ramazan'ı öldüreceğini söylüyordu. O anlattı. Ramazan bunları

havaalanında bırakıp kaçtıktan sonra adamlar dolandırıldıklarını anlamışlar. Ama hiçbiri Türkçe dışında hiçbir şey bilmediği için dertlerini anlatamamışlar. Bu arada havaalanında yatıp kalkıyorlarmış. Sonra birinin aklına gelmiş, 'Yahu şu inen yolcuları karşılayanlar karşıladıkları kişinin ismini bir kağıda yazıp tutuyorlar ya, biz de "Türkçe Bilen Var mı?" diye yazıp tutalım, belki birine rastlarız' demiş. Bu fikri beğenmişler, sonuçta kaybedecekleri bir şeyleri de yok. Terminalin varış kapısında birkaç gün bu kartonla beklemişler. Derken bir Alman gelmiş. Birkaç kelime Türkçe biliyormuş ama bizimkilerin derdini anlamamış. Zaten fazla zamanı da yokmuş, arabasına binip gitmiş. Ama bizimkiler umutlanmışlar, 'Elbet buradan Türkçe bilen birisi geçecek' demişler. Derken bir bakmışlar Türkçe konuşan bir grup yolcu terminalden çıkıyor. Bizimkiler inanamamışlar, adamların boyunlarına sarılmışlar, adamlar da bunlara sarılmış. Ama sonra anlaşılmış ki bu gelen de Ramazan'ın Bolivya'ya getirdiği yeni bir kafile..."

Kadın kahkaha attı. O andan aklına Oya geldi. O şimdi New York'ta keyif yapıyordu ama bu derici dükkânında yapılan röportajla Oya'nın pabucunu dama atacaktı.

"... İşte Timur'la Kirkor da bu sahtekar Ramazan'ın yardımıyla Amerika'ya gittiler. Ama gitmeleri o kadar kolay olmadı. Lübnan'daki iç savaştan kaçan bir Arap aile gelmişti. Çoluk çocuk kalabalık bir aileydi. Ailenin bir kısmının gerçek Amerikan vizesi vardı, bir kısmının pasaportu gerçekti, vizesi sahteydi, bizim Timur'la Kirkor'a da sahte Lübnan pasaportuyla sahte Amerikan vizesi yaptılar, bu ailenin birer üyesiymiş gibi gösterdiler. Tabii bütün bunların masraflarını Onno ödedi. Dedim ya, çok hoşuna giderek yaptığı bir iş değildi Onno'nun ama Samatya'da rahat oturabilmesi ve çarşıda da rahat olabilmesi için bazen bu tür rüşvetler vermek zorundaydı. Çünkü Timur'un babası Onno'ya oğlunu Amerika'ya göndermesi konusunda baskı yapmıştı duyduğum kadarıyla. Neyse, en sonunda bu Lübnanlı aile aylarca İstanbul'da bekledikten sonra bizim çocukları da aralarına alıp Aksaray'dan kalkan bir otobüse doluştular. Önce Belgrad'a gitti-

ler, orada da birkaç gün kaldılar, Ramazan aileyi Belgrad'dan New York'a uçakla yolladı."

"Peki New York'ta bunlara kim sahip çıktı?"

"Kirkor'a New York'taki Süryani cemaatinin sahip çıktığını biliyorum. Timur da bir süre Çeçenlerin yanında kaldı. Çeçenler o zamanlar New York'ta halı döşeme işleri yapıyordu. Orada halı döşedi. Ama sonra bir olay oluyor, burada bir hastanenin veznesi soyuluyor, soyanlar soyguna siyasi amaçlı yapılmış soygun süsü veriyorlar ama aslında adli soygun ve soygun parasını Kapalıçarşı'da kara para aklayan tüccarların aracılığıyla New York'a gönderdiler. Benim duyduğum kadarıyla Ramazan bu soygun parasını Kirkor ile Timur'a taşıttırıyor..."

"O zaman Timur tam anlamıyla mafyanın adamı."

"Mafyaya bulaşmamış biri değil ama arada sırada mafyayla işler çevirmiş biri. Aslında reklam ajanslarında grafikerlik falan yapıyor ama çok profesyonel bir ressam olduğu söylenemez. Türkiye'ye gelirken de bence mafyanın ele geçirdiği mülkleri üstüne geçirip satarak avantasını alacağını biliyordu."

"Peki siz nasıl oldu da onlarla aynı uçakta yolculuk yaptınız?"

"Bunu onlar değil ben ayarladım. İstanbul'a ne zaman döneceğime bir türlü karar veremiyordum. Bir gün Sam'ın Yeri'ne uğramıştım. Tim bana İstanbul'a gideceğini söyledi. Ben de Pan-Am bürosuna gidip onların uçacağı güne dönüş biletimi aldım. Ama Tim uçakta beni görmezden gelmeyi tercih etti. Bir tek Carlos Osman sohbet etti benimle."

Oya Ayel'in emlakçı mafyasıyla ilgili haberinin yer aldığı Hürriyet gazetesinin bir nüshası duruyordu. Kadın gazeteyi eline alıp habere bir göz attı. "Peki Oya'nın yazısını okudunuz; sizce Gümüşsuyu cinayetini kim işledi? Timur işlemiş olabilir mi?"

Otuz

Kadın elinde yemek tepsisiyle yemekhanede oturacak bir yer aradı. Muhasebe servisindeki kızlardan birini görünce Budist Rahip haberinin masrafının hâlâ hesabına yatmadığını hatırladı. Bunlar da çok oluyor artık, şikâyet edeceğim, dedi içinden hırslanarak. Orta yaşlı bir adamın masasına oturdu. Adam bir yandan önündeki muhallebiyi yiyor bir yandan da fotoğraf makinesinin yanında duran polis telsizinden yapılan anonsları dinliyordu. Sefaköy'de bir kuyumcu soyulmuştu, Eyüp'te de ağzından salyalar akan bir sokak köpeği görülmüştü. Uzun zamandan beri kuduz köpek haberi yapmadığını düşündü. Masasına oturan kadına, "Duyduğuma göre Gümüşsuyu cinayeti haberini yapacak-

mışsın. Artık seni de New York'a gönderirler, sen de Oya gibi yanlış trene binip yolunu kaybedersin" dedi.

"Hiç de senin zannettiğin gibi değil" dedi kadın. "Oya haberini bence Türkiye'ye geldikten sonra teslim etmeliydi. Bu haliyle bence yarım yamalak bir haber ortaya çıktı. Haberde ressamın İstanbul'a gelirken uçakta birlikte uçtuğu Ömer adındaki yolcudan hapisten çıkmış mahkûm diye bahsetmiş oysa adam hayatında hapishanenin önünden bile geçmemiş biri. "

"Evet, Oya'nın New York'tan gönderdiği haber çok zayıftı. Herhalde aklı başka yerlerde." Adam bir an sustu. "Eee, emlakçı mafyasının peşinden şimdi de sen mi koşacaksın?" dedi.

"Dün akşam Ömer Bey bana bu mafyayla ilgili bazı ipuçları verdi. Onları değerlendirirsem ortaya güzel bir haber çıkartabileceğimi düşünüyorum."

"Sana kolay gelsin o zaman" dedi adam. Ayva tatlısını yerken, 'Niye ben bu haberin peşine düşmüyorum ki? diye geçirdi içinden. 'Üstelik cinayetin işlendiği sırada olay yerinde olan benim, maktulün fotoğrafını çeken ilk benim. Oya sırf bu haberi yazmak için kalktı ta Amerika'ya gitti.' İçinde derin bir hırs hissetti.

"Aaaa! Nasıl yani?" dedi kadın.

"Ne nasıl?" dedi adam.

Kadın parmak ucuyla el telsizini işaret etti. "Dinlemiyor musun?" dedi, "Bakırköy'de birinin karnını deşmişler ya!"

Adam telsizdeki konuşmalara kulak verdi. "Doktormuş hem de" dedi hayret dolu bir sesle. Biraz daha dinledi. 'Ağır yaralıymış, hastaneye kaldırıyorlar."

"Bunun da bağırsaklarını çıkarmışlar" dedi kadın. Kaşlarını çattı.

Adamın ve kadının gözlerinde bir doktor muayenesi, üzerinde sadece kana bulanmış beyaz önlüğü olan orta yaşlı bir adam canlandı: Adam kıpkırmızı bağırsaklarınını elinde tutmuş, şaşkın bakışlarla muayenehanenin ortasında ayakta duruyor, karşısındaki polislerle sanki hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyordu.

Otuz Bir

Adam dairenin kapısını korkulu kuşkular arasında çaldı. Kapıyı açan kadın adama korkulu kuşkular içinde baktı.

"Ben" dedi adam, "Hürriyet gazetesinden geliyorum. İsmim Hakkı Tunç." Gömleğinin cebinden bir kartvizit çıkarıp kadına uzattı. Kadın kartvizite öylesine baktı. Ama yüzündeki endişe kayboldu; gülümsedi. Adam, "Biraz evvel apartman yöneticisiyle konuştum. Bu apartmanın en eskilerinden biriymişsiniz."

"Evet" dedi kadın; ama 'evet' derken sesinde 'ne istiyorsunuz?' gibisinden soru soran bir ifade vardı.

"1975 yılında bu apartmanda üzücü bir olay meydana gelmiş" dedi adam.

Kadının mavi gözlerinde bir an soru soran bir ifade belirdi. "Üzücü derken hangi olayı kastediyorsunuz? Hayat hep üzücü olaylarla doludur da, ondan sordum" dedi.

Adam böyle bir yanıt beklemiyormuş gibi gülümsedi. "Sekiz numaralı dairede 1975 yılında oturan bir bey bir cinayete kurban gitmiş de" dedi adam.

Kadın adam daha lafını bitirmeden "Aaaa!" dedi. "Ona 'üzücü' denmez, 'korkunç bir olay' denir!"

Adam gülümsedi. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum ama beni gazeteden bu konuda bu apartmanda oturanlarla röportaj yapmam için gönderdiler. Bana bu konuda yardımcı olmak ister miydiniz?"

Kadının yüzünde çok eski zamanlardan beri belirmemiş olan ifadeler belirmeye başladı. Sesiyle, saçını geriye atmayla bir anda eski zamanlara döndü. Kartvizitin üzerindeki ismi okumaya çalıştı ama okuyamayınca bu çabasından vazgeçti. "İçeriye buyurmaz mıydınız?" dedi.

Adam ayağındaki lastik ayakkabıları çıkarıp içeriye girdi. Deniz manzaralı geniş salon klasik mobilyalarla döşenmişti. Duvardaki tabloların arasında Fikret Mualla'nın özenli bir röprodüksiyonu asılıydı. Adam yerdeki el örmesi ipek halıya basmamaya özen gösterip koltuklardan birine sanki kirlenmesin gibi iğreti bir şekilde oturdu. Kadın da karşı koltuğa oturup ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. Adam hiç zaman kaybetmeden, "O uğursuz günle ilgili konuşmak ister miydiniz?" dedi.

Kadın bir an durdu. "Peki, neden bu cinayetle ilgili bilgi topluyorsunuz bunca sene sonra? Haber falan mı yapacaksınız? Biraz bilgi verir misiniz?" dedi.

Adam yutkundu. "Biz bu cinayeti işleyenlerin bugünlere kadar başka cinayetler de işlediklerini düşünüyoruz. Bunlar bir tür arazi mafyası gibi, öldürdükleri kişilerin mülklerine sahte evraklarla el koyuyorlar. Biz tapu sicilinde biraz araştırdık. Sekiz numaralı dairenin tapusu cinayetten sonra bir sürü el değiştirmiş..."

"Mahir Beyler oturuyor o dairede kaç yıldır" dedi kadın. "O da benim rahmetli babam gibi Türk Hava Yolları'ndan emeklidir.

Ondan önce de kısa süre için bir aile oturdu ama onlarla hiç görüşmemiştik."

"Bu tapunun el değiştirmesi işinden oturanların bile haberi olduğunu zannetmiyorum. Yani ne olduğunu bilmeden satın alıp oturmuşlar. Neyse, şimdi bu haberle ilgili bir muhabir arkadaşımız şu anda New York'ta. Çünkü bu şebekenin Amerika'daki Türklerle bir bağlantısı olduğunu düşünüyoruz."

"Benim yeğenim Amerika'da" dedi kadın. Duvardaki yirmili yaşlarındaki bir genç kızın fotoğrafını gösterdi.

"Öyle mi?" dedi adam; gülümsedi. Çantasına uzandı, defterini çıkardı.

"Affedersiniz, sormayı unuttum. Bir kahve içer miydiniz?"

"Hiç zahmet olmasın" dedi adam.

Kadın mutfağa gitti. Bir süre sonra elinde kahve tepsisiyle döndü. Adama ikram etti.

"Geçenlerde sizin gazetede böyle bir haber çıkmamış mıydı?" dedi kadın.

"Evet ama haberi yazan arkadaşımız biraz erken davranmış galiba, çok iyi bir haber olmadı. Çok eksiklikleri var. Zaten haber çıktıktan sonra bazı kişiler telefonla bizi arayıp haberde bazı hatalar konusunda bizi aydınlattılar..."

"Tamam" dedi kadın, "çünkü '1975 yılındaki Yeşilköy cinayeti' diye bir şey okumuştum. O zaman, acaba bizim apartmandaki cinayetten mi bahsediyorlar, diye düşünmüştüm ben de."

"Siz cinayetin işlendiği gün burada mıydınız?"

"Böyle bir olay insanın başına hayatında bir kere falan gelir. O yüzden her şeyi bugün olmuş gibi hatırlıyorum." Kadın kalktı, büfenin üzerinde duran resim çerçevelerinden birini aldı, adama gösterdi. "bakın, şu çizmeli kız benim. Henüz yirmi yaşıma basmamıştım. Bu fotoğraf cinayetten bir gün önce,Kurban Bayramı'nın ilk günü dedemin Emirgan'daki evinde çekilmişti.

"Güzelliğinizden hiçbir şey kaybetmemişsiniz efendim" dedi adam.

Kadının mavi gözleri parıldadı. "Çok teşekkür ederim Hakkı Bey, bütün gençliğim bu evde geçti sayılır, hiç evlenmedim."

"Öldürülen Altan Er'i tanıyordunuz o zaman."

Kadının yüzü büzülür gibi oldu. "Yok, çok iyi tanıdığım söylenemez. Kendisi bu apartmanda sevilen biri değildi. Melek gibi bir karısı olduğunu duyardık ama boşanmışlardı. Karısının bunu genç bir oğlanla uygunsuz bir vaziyette yakaladığı, o yüzden boşandıkları söylenirdi."

"Peki karısıyla burada oturdu mu?"

"Buraya karısından boşandıktan sonra annesiyle birlikte taşınmış. Ama annesi birkaç sene sonra hastalanıp ölmüş. Ben o kısımları hatırlamıyorum. Zaten biz bu apartmana 1973 yılının Mayıs ayında taşındık."

"Cinayet de 1975 yılının Aralık ayında işlenmiş."

"Evet. O gün hayatımız alt üst olmuştu. Emniyetten bir komiser geldi. Kaba saba biriydi. Bize saçma sapan sorular sordu. Babam rahmetli çok sinirlendi. Bir tek babam değil, bütün apartman komisere sinirlenmişti."

"Altan Er'in görüştüğü komşusu yok muydu?"

"Bildiğim kadarıyla bir tek kapıcıyla ahbaplık ediyordu. Çok paragöz diye Sıdkı efendiyi zaten sevmezdik. İçten pazarlıklı, sahtekâr bir adamdı. Bir de arsız bir kızı vardı." Kadın durdu. "Ay yıllardan beri aklıma gelmiyordu, şimdi sizinle konuşurken hatırladım. Bir anda sinir oldum. Yaka silktiğimiz biriydi, sümüklü kızı da öyle. Hep bizden para dilenirdi. Ama işte o Altan Bey'le arası çok iyiydi."

"Sıdkı efendi sağ mı?"

"Sağ sağ. Hem de çok zengin olmuş. Kartal'da Pendik'te mi bilmiyorum, oralarda bir yerde süpermarket açmış diye duymuştuk. Haa, bakın unuttum, Altan Bey buradayken bu bizim kapıcı kaçak Amerikan sigarası satardı. Öyle öyle zengin oldu işte. Benim kuzenim var, mali müşavirlik yapıyor, o görüşüyor onunla."

"Sıdkı efendinin adresini bulabilmeniz mümkün mü? Çünkü Altan Er'i tanıyan herkesle görüşmek istiyorum. Özellikle Sıdkı Bey de Altan Er'i son görenlerden biri olduğu için, belki önemli bir şey yakalayabilirim ondan."

Kadın cep telefonuyla konuştu. "Kuzenimde numarası yokmuş ama Moda'da emlakçılık yapıyormuş; Çakmak Emlak derseniz bulurmuşsunuz."

Otuz İki

Kadın Kapalıçarşı'nın kalabalığı arasından hızlı adımlarla geçti. Çok sevdiği Bedesten'e bile girmeden doğruca bir önceki seferinde geldiği derici dükkânına doğru yürüdü. Kafasının içi karmakarışıktı; hiçbir şey düşünemiyor, kafasında hiçbir şey canlandıramıyordu. Ama nasıl olduysa derici dükkânına girerken kafasında yaşlı bir erkek sesinin kendisine 'Hiçbir şey! Kimse bir gün gözlerimi sevmeyecek, biliyorum/ kimse bir gün kimseyi sevmeyecek korkuyorum' dediğini duyar gibi oldu. 'Ah bir de neydi?' dedi kadın içinden, 'Gül kokuyorsun bir de/amansız, acımasız kokuyorsun.'

"Hoş geldiniz" dedi derici dükkânındaki adam. Kadının telaşını seyretti bir an. "Gergin görünüyorsunuz" dedi.

Kadın kendisini toparladı. İkisi asma kata çıktılar, kadın koltuğa oturdu. "Kafam biraz karışık, doğru; ama buraya gelince bir anda Edip Cansever'in şiirlerini hatırladım" dedi.

Adam gülümseyerek başını salladı. Kadının romantik bakışlarına, boynuna doladığı ipekten turuncu eşarba bir an baktı. Ama o da kendini toparladı. "Size anlatacağım çok önemli şeyler var" dedi ciddi bir ses tonuyla.

Kadın hiç beklemeden, "Benim de size anlatacağım çok önemli şeyler var Ömer Bey" dedi. "Telefonda da konuştuğumuz gibi, dün öğleyin Bakırköy'deki muayenehanesinde karnı deşilen doktor 1990 yılında bağırsaklarıyla boğularak öldürülen sigortacı Aykut'un çok eski bir arkadaşı çıktı..."

"Evet" dedi adam. "1975 yılında da Aykut'un babası aynı yöntemle öldürülüyor."

"Ama doktor henüz ölmedi. Yoğun bakımdaymış. Hastanede bir muhabir arkadaşımız var, biraz evvel konuştum onunla, doktorlar hiçbir şey söylemiyorlarmış."

"Terziye gittiniz mi?" dedi adam.

"Modacı Cefri'ye mi? Evet, zaten oradan geliyorum. Artık terzi değil, moda Evi olmuş. Herkes onu 'Cefri' diye biliyor ama gerçek adı Cafer galiba." Kadın gülümsedi. Tezgâhtar çocuğun getirdiği çayı yudumladı. Bir an burnuna deri kokuları doldu. Karşısındaki adamı yolda görse ilgilenmezdi ama konuştukça adamın görüntüsü kayboluyor, yılların birikimiyle oluşmuş kaliteli bir kişilik öne çıkıyordu. Saçlarını kadınsı bir ifadeyle arkaya attı. "Çok kibar bir beydi, benimle gay kimliğini hiç saklamaya gerek duymadan konuştu." Güldü. "Yetmiş beş yılında Altan Er öldürüldüğünde bunlar üçlü yaşıyorlarmış. Amerika'da falan böyle üçlü yaşayan çok gay varmış, Türkiye'de çok nadirmiş."

"İkisi pasif biri aktif oluyor galiba" dedi adam.

"Ben de öyle anladım" dedi kadın. Bu Cefri o zaman yirmi beş yaşındaymış. Diğer iki partneri otuz beş kırk yaşlarındaymış galiba. İkisi de Aids'in hızla yayıldığı ilk yıllarda ölmüş. Neyse; bunlar Altan Er'i çok seviyorlarmış. Ancak doğrudan söylemedi ama aralarında hiçbir cinsel ilişki olmamış. Sadece saygı duydukları bir bey imiş Altan Bey onlar için."

"Belki de adam gay falan değildi" dedi adam.

"İşte benim de aklıma o geldi ama bu tür röportajlarda çok soru sormanız bazen tehlikeli olabilir; karşınızdaki kişiyi ürkütebilirsiniz; o yüzden Cefri'yle röportaj yaparken mümkün olduğunca onun bana anlatmasını bekledim. Neyse, o zamanlar bu üç eşcinsel Bakırköy'de bir terzi dükkânı işletiyorlarmış, Altan Bey de müşterilerinden biriymiş. Arada sırada Altan Bey'in Yeşilköy'deki evine rakı içmeye giderler, aralarında şarkı söylerler, sonra da son trenle Bakırköy'deki evlerine dönerlermiş. Yetmiş beş yılının Kurban Bayramı'nın ilk günü de onu ziyarete gitmişler. Ben de o gece Altan Bey'de herhangi tuhaf bir durum gözlemleyip gözlemlemediğini sordum; 'Zaman zaman dalgınlaşıyordu; bir de alerji olmuştu sanırım, orasını burasını kaşıyıp duruyordu. Onun dışında dikkatimizi çeken hiçbir şey olmadı' dedi. Sonra gülüp eğlenmişler, derken saatler ilerleyince her zaman yaptıkları gibi kalkmışlar, son trene binip Bakırköy'e gitmişler." Kadın bir an durdu. Aklına bir şey gelmiş gibi bakındı. "Ha, unutmadan, tam kalkmışlar, kapı önünde ayakkabılarını giyerlerken apartman kapıcısını kapı önünde görmüşler. Kapıcı Altan Bey'e atılacak çöp olup olmadığını sormuş. Onlar da şaşırmışlar. Neden kapıcı bu saatte çöp toplamaya çıktı diye. Ama tabii bayram günü, onun da misafirleri gelmiş ve kapı önüne konan çöpleri geç almaya çıkmış olabilir diye düşünmüşler."

Adam başını bilgiç bir edayla salladı; gülümsedi. "Rahşan Hanım, sizinle telefonda konuşurken hatırlarsanız, size anlatacağım bazı şeyler var, dedim. Siz de bana anlatacağınız bazı şeyler olduğunu söylediniz. Buraya da bu bilgileri paylaşmak amacıyla geldiniz zaten."

Kadın, "Bana söyleyeceklerinizi sabırsızlık içinde bekliyorum" dedi.

Adam çayını bitirip sehpanın üstüne koydu. Geçenlerde buraya kim geldi, biliyor musunuz? Hani New York'tan İstanbul'a uçarken uçakta yasadışı göçmen olarak yakalanmış iki hanım vardı ya, işte onlardan biri olan Serap geldi."

"Buraya geldiğine göre kendisiyle daha önceden de görüşüyorsunuz herhalde" dedi kadın.

"Ta o günlerden beri görüşüyoruz. Ama yılda bir kere falan gelirler. Bazen iki üç yıl gözükmezler. Bu arada diğeri, adını unuttum şimdi, o bir iki yıl önce Amerika'ya yerleşti sonunda. Amerikalı bir profesörle evlendi. Sonunda muradına erdi yani. Serap değil de ablası galiba veya bir yakını Oya Ayel'in gazetedeki haberini okumuş. Hani şu içinde 1 milyon olan deri ceket vardı ya, o ceket şu anda Serap'taymış, biliyor musunuz?"

"Aaaa!" dedi kadın. "Peki içindeki paralara ne olmuş?"

"Yok yahu, ceketin içinde para falan yokmuş. Serap, 'Ne parası Ömer abi, astarı falan dökülen bir şeydi zaten' dedi."

"Peki Serap bu ceketi nasıl almış?"

"Timur'la Carlos Osman havaalanından çıkmak üzereyken bu iki kızı kiraladıkları arabalarına almışlardı ya, kızların hiç özel eşyası yokmuş, Amerika'da yakalandıklarında üstlerinde ne varsa o varmış, Serap üşümüş, Carlos Osman da ceketi buna vermiş. Serap da sonra erkek kardeşine vermiş."

"Zaten ceketin içinde 1 milyon dolar olsaydı adam ceketi üşümesin diye kıza vermezdi ki" dedi kadın. "Bence Oya'nın haberi çok aceleyle yazılmış. Neden böyle bir hata yaptı bilmiyorum."

"Bunu ben de düşündüm; yoksa Tim Robin bu röportajı gazetede yayınlatarak bazı kişilere bazı mesajlar vermeye çalışıyor olmasın?"

"Olabilir" dedi kadın.

"Peki Oya Hanım'dan bir haber var mı?" dedi adam.

"Henüz ortaya çıkmadı ama zaten Amerika'ya ücretsiz izinle gitmişti. Son duyduğumuza göre New York'ta yanlış bir trene binip kaybolmuştu. Nevada'da mı ne, oralarda bir yerde trenden inmişti." Kadın güldü.

Otuz Üç

Kadın eski bir binanın ikinci katında bulunan modaevi 'Cefri'ye girdi, "Hoş geldiniz Rahşan Hanım" dedi adam eşcinsel olduğunu belli etmek isteyen aşırı kadınsı bir samimiyetle. Kadını içeriye davet etti. uzunca bir koridorun sonunda, kapısında prova odası yazan odadan içeriye girdiler, odanın içindeki rahat koltuklara oturdular.

"Yıllardan beri seni bekliyordum hayatım" dedi adam.

Kadın şaşırdı. Şaşırdığını kaşlarını gülümseyerek çatmasıyla belli etti. "Beni mi?" dedi hayret dolu bir sesle.

"Seni değil ama bir gazetecinin gelip bana bu karın deşen caninin kim olabileceğini soracağını biliyordum. Düşünsene hayatım, bu karın deşen cani otuz yıldan beri elini kolunu sallaya-

rak dolaşıyor bu memlekette. Bak, daha dün de Doktor Hakan'ı öldürdü."

"Doktor henüz ölmedi ama" dedi kadın.

"Maalesef dün gece rahmetli oldu" dedi adam pelteksi bir sesle. Yüzüne derin bir hüzün çöktü.

Kadın, "Çok üzüldüm. Tanıyor muydunuz kendisini?" dedi.

"Tanımaz mıyım" dedi adam. "Bu canavarın bir gün benim de kapımı çalacağını biliyorum; ama ona kolay lokma olmayacağım, buna inan bak."

Kadın defterine bir şeyler yazdı. "1975 yılında, Kurban Bayramı'nın ilk günü Yeşilköy'deki evde ne oldu Cefri? Anlatır mısın?"

"Bak hayatım, yaşım ortaya çıkacak ama o zaman tam yirmi beş yaşında bir fıstıktım. Mari deriz biz, Rum asıllı bir ustam vardı toprağı bol olsun, onun da Riko diye bir partneri vardı, ben o zaman Bursa'dan yeni gelmiştim. Sağ olsunlar, hem onların dükkânında çalışıyordum hem de onlarla aynı evde kalıyordum. Bu Altan Bey de bizim o zaman müşterimizdi. Hayat dolu bir adamdı. Mari onu yıllardan beri tanıyordu. Sık sık Yeşilköy'de o korkunç olayın olduğu eve giderdik. O zamanlar herkesin altında araba yok, trene binerdik, genellikle balık götürürdük, rakılarımızı açar, sohbet ederdik, Mari'nin sesi güzeldi, Rumca şarkılar söylerdi. Son trenden önce kalkmış olurduk. O Kurban Bayramı'nın ilk günü de bayram ziyareti yapmıştık. Yedik içtik tabii. Ama Altan Bey o gün hiç görmediğim kadar dalgındı. hani böyle sürekli hayal görüyor gibiydi. Dalıp gidiyordu. Ha, bir de çok kaşınıyordu. Alerjisi vardı galiba."

"Peki sizce Altan Er'i kim öldürdü?" dedi kadın.

"Kapıcı" dedi adam hiç tereddüt etmeden.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Peki bu sonuca nasıl vardınız?"

"Onun kahpece bir yöntem kullandığından eminim. Dün ölen doktoru da aynı yöntemle öldürdü. Bu andan benim bildiğim kadarıyla otuz yıldan beri cinayet işleyip duruyor ama kimse kalkıp da ne yapıyorsun demiyor. Hani otuz yıl tavuk kessen biri

kalkıp sorar sen ne yapıyorsun diye. Ama buna kimsenin bir şey sorduğu yok."

"Beni şaşırttınız" dedi kadın.

"Şaşırma hayatım" dedi adam, "bu dünyada hiçbir şeye şaşırmayacaksın."

"Bu kapıcı meselesine geleceğim ama şimdi buraya not almışım, şu dün öldürülen doktorla 1990 yılının Aralık ayında Gümüşsuyu'nda öldürülen Aykut arasında nasıl bir ilişki vardı?"

"İkisi de aynı yöntemle öldürüldü; demek aynı katilin ellerinde can verdiler. İkisinin arasındaki aşk ilişkisine gelince, benim bildiğim kadarıyla Aykut'la Hakan Altan Er'in evinde tanışıyorlar."

Kadın hayret dolu bakışlarla baktı. "Sizin dünyada herkesin kuyruğu birbirine mi değiyor."

"Küçük bir dünya bizimkisi hayatım. O yüzden biz birbirimizi tanırız."

"Ben Aykut Er'in babasıyla görüştüğünü bilmiyordum."

Adam, "Bilmediğin daha çok şey var hayatım" dedi, kırıttı; kaşlarını gizemli bir bakışla çattı.

Kadın bir şey söyleyecek gibi oldu ama bundan hemen vazgeçti. "Peki şimdi katile gelelim. Siz son otuz yıl içinde bütün bu cinayetleri Kapıcı'nın işlediğini söylediniz. Buna nasıl karar verdiniz?"

Adam ellerini göğsünde birleştirdi. "O akşam" dedi, "biz evden tam çıkmak üzereyken kapıda Kapıcı belirdi. Nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum. Kapıyı mı dinliyordu yoksa başka bir amaçla mı oradaydı, hiçbir bilgim yok. Sadece saatler gece yarısını gösterdiği bir sırada Altan Er'in kapısında belirdi ve 'Dökülecek çöp var mı?' diye sordu. Ben de içimden, herhalde Kapıcı'nın da misafirleri vardı, bu saate kadar çöpleri toplamaya gelmedi, diye geçirdim."

Otuz Dört

Adam karşısında tir tir titreyen kadına, "Ne zamandan beri bu doktorun yanında çalışıyorsun?" diye sordu.

"Üç buçuk yıl oldu" dedi kadın. "Gazeteye ilan vermişti doktor muayenehanesine sekreter aranıyor diye. Daha önceden başka bir hocanın yanında çalıştığım için beni hemen işe aldı. Zaten paraya ihtiyacım vardı. Çok iyi bir insandı."

Adam, sorgu kâğıdına kadının söylediklerini yazdı. "Olay nasıl oldu?"

"Doktor Bey'in o gün öğleyin saat birde bir randevusu vardı" dedi. ellerini saçlarının arasına doladı. "Sonrakiler saat üçten sonraydı. Öğlen saat birdeki hastası Nihat Bey geldi. Yarım saat kadar muayene odasında kaldılar. Sonra Nihat Bey'le birlikte

odadan çıktılar. Doktor Bey Nihat Bey'i kapıya kadar geçirdi. Kapı önünde Nihat Bey'in hastalığıyla ilgili bir şeyler konuştular. Sonra Nihat Bey çıktı gitti. Doktor Bey muayene odasına girdi. Girerken bana bir şey söylemedi. Kapıyı kapattı. Ben de bilgisayarda fal açarak vakit geçirdim. Yarım saat kadar sonra doktor Bey'in odasından birtakım sesler gelmeye başladı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ne olduğunu anlamadım. Ama konuşma kesilmiyordu. En sonunda dayanamadım, tuhaf bir şeyler oluyor diye düşündüm,tam yerimden kalkacağım sırada Doktor Bey salona girdi. Aman Allahım! Üzerinde sadece önlüğü vardı. Onun dışında çırılçıplaktı, ha bir de ayaklarında çorapları duruyordu. Karnında kıpkırmızı bir şey var. Onu tutuyordu. Ama bilinci tamamen açıktı. Bana, 'Baksana kız karnım ne güzel olmuş, değil mi?' dedi. İşte o zaman ellerinde tuttuğu şeyin kendi bağırsakları olduğunu anladım. Çığlık attığımı hatırlıyorum. Koridordakiler sesimi duyup içeriye girmişler. Birisi Doktor Bey'i yere yatırmış. Sonra da işte polisler falan geldi."

Adam, yazmayı bıraktı. "Apartmandakilerin söylediğine göre saat iki sularında apartmana yaşlı bir adam girip çıkmış."

"Ben hiç kimseyi görmedim. Ama biri içeriye sessizce girdi mi bilmiyorum. Çünkü masamın bulunduğu açıdan muayenehaneye giren çıkanları görebilmem mümkün değil. Normalde kapıyı kapalı tutuyoruz ama bazen de açık kaldığı oluyor. Sonuçta burası kamuya açık bir yer. Ben fal bakarken sessizce girmiş olabilir."

Otuz Beş

Kadın Bedesten'den geçerken Kapalıçarşı'yı çocukluğundan beri hiç sevmediğini düşündü. Birkaç dükkân ileride bulunan deri ceket satan turistik bir dükkâna girdi. "Burası da amma kasvetli bir yer yahu" dedi kendisini karşılayan adama. "Burada insanın ruhu ölür be!"

"Sen öyle diyorsun ama birkaç dükkân ilerideki bir dükkânda, Türkçenin en önemli şairlerinden biri en güzel şiirlerini dükkânın asma katında yazdı."

"Şairlerden hoşlanmam, parasız pulsuz oluyorlar. Paralı olanı da parasını kimseye koklatmıyor. Boş ver sen onu bunu; kim bu şıllık?" dedi kadın.

"Hangi şıllık?" dedi adam.

"Hürriyet'te pazar günkü o yazıyı yazan şıllık tabii ki. Bunca yıl sonra bok mu var eski defterleri karıştırıyor? Bu karı alt tarafı bir muhabir değil mi? Yani sokağa alıp koysan başka bir halta yaramaz, aç kalır. Peki madem öyle neden aklının, boyunun yetmeyeceği işlere karışıyor?"

"Ben o işi hallettim. Sen merak etme Serapçığım! O karı şu anda New York'ta. Ama buraya gelemeyecek. O iş tamam. Birkaç gün sonra, Sam'ın Yeri'nde ortaya çıktığı an Carlos Osman'ın Kolombiyalı tetikçileri işini bitirecekler onun."

"İzini buldular mı?" dedi kadın.

"Oya'nın cuma günü Sam'ın Yeri'nde Prens Murad'la röportaj yapacağı haberini almışlar. O yüzden dedim Sam'ın Yeri'nde ortaya çıkınca, diye. Tabii bu arada Tim hâlâ kayıp. Adi herif zannetti ki gazeteye konuşunca bizi çökertecek" dedi adam.

"İyi de 1990'da İstanbul'a gelirken Carlos Osman'ın Frankfurt havaalanında teslim aldığı o deri ceketin içinde 1 milyon dolar olduğunu nereden biliyordu ki? Gazetede okuyunca aklımı kaçırıyorum zannettim, bu herif bizim sırlarımızı nereden biliyor diye! Hadi benim adımı neyse de Nazan'ın adını vermesi kötü olmuş. Kız Amerika'da yaşıyor sonuçta."

"Ama korktuğumuz olmadı, merak etme. Şimdi burada başka bir Hürriyet muhabiri var, Rahşan adında. Yazıyı yazan Oya'yla arası hiç iyi değil. Birbirlerinden nefret ediyorlar diyebilirim. Benimle arası iyi. Geçen gün buraya geldi. Şimdi ben onu yönlendiriyorum; Oya'nın yazısını ona yeniden yazdıracağım."

"Ha, bir de şu ressam bozuntusu ne zannetti kendisini?" dedi kadın.

"Bu gazete yazısı senin sinirlerini bozmuş anlaşılan. Sakinleş diye sana viski ikram ederdim ama kalmadı. Ama dediğim gibi, merak etme! Bu yazıdan bir şey çıkmayacak." Adam koltuğa sıkıntılı bir şekilde yayıldı. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. "Eeee, görüşmeyeli neler yapıyorsun? Lokantacılık nasıl gidiyor?"

"Şu Çin lokantası işine girdiğime çok pişman oldum, Ömer."

"Neden? Çinli aşçılarla uğraşmak mı zor?"

"Yok yahu, ondan değil. Ama bu iş bizim öteki iş gibi, paranın çuvallarla taşındığı bir iş değil. Ayrıca lokantayı açana kadar çok para kaçtı. Elemanların yol masrafları falan." Kadın etrafına bakındı. "Böyle köhne bir yerde nasıl yaşıyorsun?" dedi.

"Artık bizim piyasa eskisi gibi değil. Şimdi Amerikan vatandaşlığına geçen iki Türk'ten biri CIA'ya çalışıyor. Bir de eskisi kadar çok solcu kalmadı. Şimdi hepsi barlarda hayatın tadını çıkarmakla meşguller."

Kadının yüzü aydınlandı. "Sahi sen o zamanlar Türkiye'ye solcuların yuvalarını oyacak elemanlar getirme işi yapıyordun. Salak Tim, bir de senin için, polislerin arasında sınır dışı edilen hapishaneden yeni çıkma mahkûm olduğunu söylemiş."

"Neyse, takma kafaya güzelim. Bizim işlerde yıllar sonra biri ortaya çıkıp bir şeyler yumurtlayabilir."

"Yumurtalar da kıçına kaçar işte" dedi kadın.

Adam kalktı, alt kata indi, elinde bir deri ceketle geri döndü. "Kız Serap" dedi, "bak yıllardan beri merak eder dururum hep, o Kolombiyalılar 1 milyon doları nasıl sığdırmışlar şu ceketin içine?"

"O ceket bu değil ki?"

"Biliyorum, bana o saklama tekniğini göster diye getirdim bunu."

"Ama göstermek için astarını yırtmak gerekecek."

"Yırt. Önemli değil, diker çocuklar."

"Peki neden bilmek istiyorsun ki? Kaçıracak paran mı var?" dedi kadın.

"Yahudilerin bir lafı vardır, 'Parayla imanın kimde olduğu bilinmez' diye" dedi adam.

Gülüştüler.

"Peki beni niye çağırdın buraya?" dedi kadın. "Telefonda söylemek istemediğin önemli şey neydi?"

"Bazı beklenmedik gelişmeler oldu" dedi adam. "Senin cesur bir kız olduğunu biliyorum. Teşvikiye'deki solcuların evine baskın yapılmadan önce gidip son bir istihbarat alıp gelmeni unuttum zannetme. Sen bize o istihbaratı getirmeseydin timler de baskını yapamayacaktı."

"Aman be, sen de ona istihbarat mı diyorsun? İki tane salak çocuktu işte, ne silahları vardı ne de bir şeyleri. Boşuna harcadınız işte."

"Ne yapalım, onlar da bu işlere bulaşmasalardı" dedi adam. "Hem bize ne be! Biz profesyonel elemanlarız! Sonuçta işimizi yapar paramızı alırız. Bak şimdi, hani şu mastır tezi yapan komiser vardı ya?"

"Faruk" dedi kadın.

"Onun işini bugün yarın bitirecekler. Birlikte takıldığı Nuran diye bir kadın var ya. Hani şu Gümüşsuyu'nda bağırsağı çıkartılan sigortacı homoseksüelin karısının şeyi..."

""Karısının temizliğe gelen kadınıymış. Pardon, kadınının kızıymış galiba" dedi kadın.

"işte onunla bir işe girişti bunlar. Tesadüfen zengin bir Ermeni adam buldular. Koyun biraz çatlak, kendisini hafiye falan zannediyor. Ama koyunun üzerinde Şişli'nin ortasında koca bir apartman var."

"Ha duydum onu. Şu Feza Apartmanı olayından bahsediyorsun sen, değil mi?"

'Adamın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Peki bu konuyla ilgili başka neler biliyorsun?"

'Ay işte şu Gülşen'in babası var ya, Çakmaktaş mı ne, işte o Ermeni koyunun evine Sıçan'ı koydurmuş..."

"Doğrudur" dedi adam. "Demek bu âlemde sır diye bir şey yok. Neyse, o Ermeni'nin de işi bitti bu arada. Bakalım Faruk kendi defteri dürülmeden, yani Sıdkı Çakmak tarafından dürülmeden, tapu işini becerebilecek mi, çok merak ediyorum."

"'İşi bitti' derken neyi kast ediyorsun?" dedi kadın.

"Ermeni'nin mi?"

"Evet."

"O da bağırsaklarını çekip çıkardı canım." Adam güldü.

"Hadi canım!" dedi kadın. Başını iki yana salladı. "Bu bağırsak çıkartma işini Gülşen'in babası icat etmiş diyorlar, doğru mu?"

"Valla adam benim bildiğim kadarıyla kırk yıldan beri koyunlar üstünde bu yöntemi kullanıyor. Bana sorarsın bunun evveliyatı var. O da birinden öğrenmiş olmalı bu işi."

"Geçen gün de bir doktor çıkartmış bağırsaklarını. Tilki anlatmıştı biraz ama çok teknik terim kullanmıştı. Bir de sen anlatsana, insanlara kendi bağırsaklarını nasıl çıkarttırıyor bunlar?" dedi kadın.

Adam sırıttı. "Hadi madem çok merak ettin, söyleyeyim; bu yöntemin kökü aslında Afrika'ya uzanıyor. Afrika'da köylüler tarlalarına dadanan maymunları uzaklaştırmak için kullanırmış bu tekniği. Oralarda maymun çok ya, maymunlar da bizim yaban domuzları gibi adamın tarlasına dalıyor; köylü kovalasa maymun gene geliyor. Tüfekle, saçmayla falan öldürmeye kalksan gene baş edemiyorsun..."

"Eeee?" dedi kadın.

"En basit ve en ucuz yöntem maymunun üstüne bok atmak. Attığın bok maymunun karnına isabet ederse maymun boku temizleyeceğim diye tırnaklarıyla karnını eşelemeye başlıyor, eşelerken bağırsağını çıkarıyor, sonra 'bu da ne?' diye merak edip bağırsağının gerisini çıkartmaya başlıyor. Sonra da ölüp gidiyor tabii." Adam sadistçe sırıttı.

Ne iğrenç herifmiş bu da, diye düşündü kadın. "Iyyy!" dedi. "İğrendim. Peki insanda nasıl oluyor bu iş?"

"Koyuna önce bolca Meth içiriyorsun, yani Metamfetamin. Koyun zom oluyor. Hiçbir şey hissetmiyor. Bazıları halüsinasyon falan görüyor bazısı zombi gibi dolanıp duruyor. Bu birinci safha. Koyunu Meth'e yavaş yavaş alıştırıyorsun. Sonra hesabı keseceğin gün Nihat denilen o adi herif var ya, o gidiyor, koyuna en yüksek dozdan Meth'i veriyor. Koyuna artık ne istersen yap, hiç farkına varmıyor. Bir jilet atarsan karnına, bağırsağı hani şişmiş balon gibi o açtığın yarıktan çıkıyor. Koyun bağırsağına bakıyor, aynı maymun gibi, 'bu da ne?' diye merak ediyor. sonra başlıyor çekiştirip durmaya. Gümüşsuyu'ndaki sigortacının kafası o kadar iyiymiş ki, 'bak ne güzel kolyem var' demiş Sıdkı'ya."

"Bağırsağını onun için mi boynuna dolamış?" dedi kadın.

"Ben öyle duydum" dedi adam.

"Çok iğrenç, anlatma, sıkıldım!" dedi kadın. Kadın suratını ekşitti. adama boş gözlerle baktı. "Peki bütün bunları Sıdkı denilen o yaşlı emlakçı mı yapıyor?"

"Yok. Yalnız çalışmıyor. Nihat var ya, hani Sigortacı'nın bacanağıydı. Koyuna Meth verme işine en son o bulaşıyor. Yani Sıçan denilen serseri alıştırıyor, son darbeyi Nihat vuruyor. Emlakçı amca da gelip koyunun kasığına jilet atıyor. Tabii Meth çok yüksek dozda olduğu için koyun o anda amca-mamca görmüyor. Zaten görse de fark etmiyor ki, herif bağırsağını çekince ölüp gidiyor."

"Tamam. Kes artık" dedi kadın. "Bana ne teklif edecektin?"

"Boş ver" dedi adam, "vazgeçtim."

"Sen bilirsin" dedi kadın. Koltuktan kalktı.

Otuz Altı

Adam üzerinde trençkotu, başında fötr şapkasıyla ve gözünde koyu camlı gözlükleriyle Feza Apartmanı'nın önünde durmuş taksilere el ediyordu. Akşam çıkış saati olduğu için hiçbir taksi boş geçmiyordu. Adam görmekte zorlandığı için hemen hemen her otomobile sanki taksiymiş gibi el ediyordu. En sonunda lüks bir otomobil önünde durdu. Bu, Mach 1 model bir Ford Mustang'dı. Adam eğildiğinde sürücü koltuğunda yaşlı bir kadının oturduğunu gördü. "Kusura bakmayın, ben sizi taksi zannetmiştim" dedi.

Kadın kibarca gülümsedi. "Fark etmez beyefendi, buyurun, nereye gideceksiniz götüreyim" dedi ve uzanıp yan kapıyı açtı. Adam ön koltuğa oturmadan önce de koltuğun üstünde duran

kitabı alıp arkaya koydu. "Size zahmet vermek istemem" dedi adam.

"Rica ederim" dedi kadın. "Benim hiçbir işim gücüm yok. Öylesine dolaşıyorum. Çünkü bu arabaya âşığım da ondan. Herkes gider bir insana âşık oldur, ben de kalktım bir Mach 1'e âşık oldum, ne yapayım!" Kadın gevrek bir kahkaha attı. "Feza Apartmanı'nda mı oturuyorsunuz? Orada eskiden Bayan Tamara otururdu da, ondan sordum" dedi.

Adam gülümsedi. Sevindi. "Bayan Tamara öleli çok oldu" dedi adam.

"Ah bilmez miyim" dedi kadın. "Bir kadının bu dünyada başına gelebilecek en büyük felaket güzel bir kadın olarak doğmaktır. Bayan Tamara da maalesef çok güzel bir kadındı. Yıllar önce onu bir kafeşantanda dinlemiştim. Tanrım! kadın olmak öyle bir şey işte!" Kadın kahkaha attı. Adama dikkatlice baktı. Sonra dikkatini yola verdi. Sonsuz bir hızla ilerliyorlardı. Kadın parmaklarını otomobilin radyosuna götürdü. Radyonun düğmesini çevirdi. Hüzünlü bir kadın sesi Arapça bir şarkı söylüyordu.

Adam, "Ümmü Gülsüm" dedi. "Benim için Nil'in Ella Fitzgerald'ı bu kadın."

"Ben sizi tanıdım" dedi kadın. "Siz şu meşhur hususi hafiye Agop Mercekyan'sınız."

"Evet" dedi adam. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Yok ama sizi bir kere New York'ta, Acı düşler Bulvarı'nda Mayk Hammer ile yan yana yürürken görmüştüm. Ella Fitzgerald deyince hatırladım" dedi kadın. "Sam'ın Yeri'ne girdiğinizde içerideki müzik kutusunda Ella Fitzgerald çalıyordu."

"Ne kadar güçlü bir hafızanız var" dedi adam. "Küçük ayrıntıları ne kadar güzel hatırlıyorsunuz."

"Eh, hayatlarımız o küçük ayrıntılar üzerine kurulu değil mi?" dedi kadın. "Ben karşılaştığım her hafiyeye Thomas Pynchon'u okumasını tavsiye ediyorum küçük ayrıntıların İsfahan halısını."

"Beni utandırdınız şimdi Sevim Hanım" dedi adam gülümseyerek. "Ben sizi hiç okumadım oysa."

"Buyurun o zaman" dedi kadın, arkaya uzandı, Yanık Saraylar isimli öykü kitabını alıp adama verdi. "Yolumuz uzun, New York'a varmadan okursunuz."

Adam sırtını Mach 1'in sert koltuğuna yasladı. Öyküyü baştan sona okudu. Sonra kadına döndü. "Bir şey sorabilir miyim Sevim Hanım?" dedi.

"Elbette, Agop Bey" dedi kadın.

"Yeryüzünde ikinci bir deney fırsatınız olsa bu öyküyü farklı bitir miydiniz?"

"Nasıl bitirmişim ki Yanık Saraylar'ı?" dedi kadın. "Rica etsem son paragrafı okur musunuz?"

"Elbette" dedi adam. "... Baron Bahar Fifth Avenue'ye saptı - Karşısına hayatında ilk kez gördüğü bir başka cadde çıktı - Oradan hiç bilmediği bir başka caddeye saptı - Önüne başka bir cadde çıktı - 'Gitgide yok oluyorum' diye düşündü ve bilmediği başka bir caddeye doğru koşmaya başladı."

Otuz Yedi

Kadın Acı Düşler Bulvarı üstündeki Sam'ın Yeri'ne girdi.

"Bu akşam yalnızsınız Oya Hanım" dedi adam.

Kadın çantasını tezgâhın üzerine koydu, her zaman oturduğu tabureye oturdu. "Merhaba Sami Bey" dedi. "Epeyden beri görüşemiyorduk sizinle."

"Bizim garson izne çıktı. Ben de Newark'taki barın işini bitirdim." Sağına soluna bakındı. "Siz Tim'le mi buluşacaktınız bu akşam?" dedi.

"Hayır" dedi kadın. "Onunla artık buluşsam da olur buluşmasam da. Şu sizin meşhur şehzadeyi bekliyorum. Bu akşam burada buluşup bir yerde yemek yemeğe gideceğiz. Bana Osmanlı tarihinin hiç yazılmamış bir sonunu anlatacak."

Adam gülümsedi. "O sonu Prens Murad kendisi mi yazmış?" dedi.

"Zannederim" dedi kadın. "Dün gece telefonda uzun uzun konuştuk. "Tarihin henüz yazılmaya başlanmadığını söyledi bana. Bakalım. Bu akşam oturup konuşacağız bu konuyu."

Adam yüzünde alaycı bir gülümsemeyle tezgâhın üzerini sildi. "Tim'in kişisel tarihi mesela" dedi, "size yazdığı tarihle bana yazdığı tarihler apayrı şeylerdir eminim."

Kadın bir an şoka uğramış gibi baktı. "Sami Bey, size bir şey soracağım, bu adam gerçekten de ressam mı?"

Adam güldü. "Kutlarım sizi, gerçek bir gazetecisiniz" dedi. Tezgaha iki likör kadehi koydu, bir schnapps şişesini alıp göz açıp kapatıncaya kadar iki kadehi de doldurdu. Kadehlerden birini kadının önüne sürdü. "Yeniden yazılacak tarihlere!" dedi gülümseyerek.

Kadın sert içkiden bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. "Sami Bey, ne olursunuz bana bu adamın kim olduğunu anlatır mısınız?"

"Gayet tabii" dedi adam. "Çok fazla anlatacak bir şey yok zaten. Adının Timur'dan bozma olduğunu söyler ama gerçekte Süryani çocuğudur, Türkiye'deki adı da Kirkor'du. Timur diye birini kendisi uydurdu. Sonra uydurduğu kişinin kimliğine geçti. Ben tanıdığımda Hoboken'de Porto Rikoluların barlarında bulaşıkçılık falan yapıyordu. Çeçen mafyasına bulaşmışlığı vardı. Onların Türkiye'den getirdiği esrarı pazarladı bir ara. Ressamlığı o zaman icat etti. Kendisi tek bir resim yapmamıştır hayatında. Bir Azeri ressam vardı, ona parayla birtakım tablolar yaptırıp mafyaya satmış gibi yapardı."

"Neden peki?"

"Kara para aklamak için" dedi adam. "Bu pisliklerin kirletmediği ne var ki bu hayatta? Ayrıca İstanbul'daki bir emlakçı mafyasıyla birlikte iş yaptığını duydum. Bu köken olarak Hristiyan ya, kiliselerdeki tanıdıklarından Beyoğlu'nda yalnız yaşayan Ermenilerin, Rumların falan isimlerini öğrenip mafyaya veriyormuş, mafya da o zavallıları öldürüp mallarına el koyuyormuş."

"Bunları ilk kez duyuyorum" dedi kadın. "Keşke buraya ilk geldiğimde konuşsaydım bunları sizinle."

"Geç kalmış sayılmayız" dedi adam. "yine konuşabiliriz..."

Birdenbire ikisi de dışarıdan gelen silah sesleriyle irkildiler. Kadın kaldırımda duran esmer bir adamın tabancasını kaldırmış kendisine doğru nişan almakta olduğunu görünce çığlık attı.

"Sakin olun Oya hanım" dedi adam soğukkanlıca. "Burada bize bir şey olmaz."

"Nasıl olmaz Sami Bey adamın elinde koca silah var!" dedi yalvaran bir yüz ifadesiyle.

Adam dışarıdaki silahlı adamın varlığını hiç umursamadan likör kadehlerini schnapps ile tazeledi. "Kolombiya mafyasının adamı bu serseri" dedi adam. "Ama bize hiçbir şey yapamaz, siz içkinizi rahat rahat için Oya Hanım."

"Saçmalamayın Sami Bey, adam ikimizi de vuracak, görmüyor musunuz, bir şey yapın, polis falan çağırın!"

Adam ciddileşti. "Burası Edward Hopper'ın Nighthawks tablosunun içi Oya Hanım. Bu serserilerin sıktığı kurşunlar bu camın içine geçemezler." Adam otomatik silahla ateş eden kiralık katile doğru uzattı kadehini. Sırıttı.

"Başka da sığınabileceğimiz bir yer kalmadı ama" dedi kadın korkulu kuşkular arasında.

Nighthawkslara...

Üstteki adam çorabının içinden bir jilet çıkardı, alttaki adama belli etmeden sağ elinin baş ve işaret parmakları arasına aldı. Adam jileti parmaklarının ucunda zehirli bir akrebi tutar gibi tutuyordu. Bir yankesicinin el çabukluğuyla alttaki adamın kasığına jiletle bir yarım ay çizdi. Alttaki adam neye uğradığını anlayamadan üstteki adam sol elini yarım ayın ortasına bastırdı, sağ elini açılan delikten içeriye soktu, alttaki adamın bağırsağını çekti zamanı durdurmak istercesine bir hırsla.

Yıllar önce işlenmiş bir travesti cinayeti etrafında gelişen zincirleme olaylar, İstanbul'dan New York'a kadar uzanan kirli ilişkiler, hiç kimsenin masum olmadığı bir kurmaca dünyası. Haber peşinde koşan gazeteciler, Osmanlı hanedanı mirasçıları, güzel kadınlar, zengin işadamları, tuhaf dedektifler, dedektifliğe soyunan işsiz güçsüz bir Ermeni, Meksikalı uyuşturucu kaçakçıları, azınlık mensuplarının mallarına el koymak için zehirli kırmızı örümcek, mantar ve metanfetamin gibi silahlarla donanmış mafya üyeleri, şantaj, adam kaçırma ve bir dizi cinayet...

Acı Düşler Bulvarı'nda Cumhur Orancı, tüm bu kokuşmuşluğu yenilikçi bir kurgu ve akıcı bir dille anlatıyor. Gizemli olaylar bir bir çözülürken ileri doğru atılan her adım olayları daha da karmaşık hale getiriyor. Ve son sayfaya kadar soluk soluğa ilerleyen hikâyenin bütün düğümleri çözüldüğünde büyük bir sürprizle karşılaşıyoruz....

1991 yılında *Butterfly'ın İntihar Seferi* ile başlayan edebiyat hayatını *Domingo Garcia'dan Geriye Kalan Öykü* (1995) ve *Saydam* (1996) adlı romanlarıyla sürdüren Cumhur Orancı, uzun bir aradan sonra hayatın karanlık, kirli, paslı, bozuk yüzüne, paradan başka değeri kalmamış yozlaşmış çevrelere bakan sert ve çarpıcı bir romanla yeniden okurla buluşuyor.

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-686-6
9 789755 396866

2012
288132
ARP

14 TL

